

Eutanàsia a l'escola pública

A FONTS PÀGINES 1 a 3

Entre la glosa i el 'copyleft'

MIRALLS | TAULA RODONA PÀGINES 4 i 5

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

N170

3 de febrer de 2010

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

L'Audiència de Barcelona ratifica la presó pel jove del 'cas kubotan'

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 8

El tribunal el condemna per haver donat un cop de puny a un mossos i desestima les imatges on es veu que l'agent duia la controvertida arma il·legal

PACO FRANCÉS PERALES

Milers de veus contra el pla del Cabanyal-Canyamelar

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 9

mani cabanyal

Victòria del moviment veïnal a Santa Coloma

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 12

Vint accions en defensa del transport públic

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 7

La banca suma mentre augmenten els desnonaments

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2 i 3

La democràcia argentina acumula 2.826 morts a mans policials

RODA EL MÓN · PÀGINA 15

ÀNGEL MONLEÓ

Desallotgen La Rimaia i s'okupa una seu de districte

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 8

, estirant del fil

CATALUNYA · LA CAIXA OBTÉ 1.410 MILIONS D'EUROS DE BENEFICI I EL SANTANDER SUPERA ELS 6.740

L'atur afecta 643.000 persones mentre la banca guanya 12.709 milions d'euros

Higinia Roig
estirantdelfil@setmanaridirecta.info

Fets, no paraules: el 2010 continuarà sent l'any de la crisi. Si més no, per la majoria social catalana. Les dades del quart trimestre de 2009 han situat Catalunya en rècords històrics de destrucció d'ocupació i la converteixen en el territori -només superat per Andalusia- on va créixer més l'atur durant els darrers tres mesos. El 2010 ja ha començat amb 643.000 persones a l'atur, 265.600 de les quals són dones i amb un atur juvenil que frega el 40% en la franja de població compresa entre els 16 i els 24 anys. En total, 1.200.247 aturats i aturades als Països Catalans, comptant les 112.400 persones aturades registrades a les Illes i les 447.847 del País Valencià.

Tot plegat, el mateix any que els expedients de regulació d'ocupació a Catalunya es van quintuplicar fins arribar als 4.000 ERO i afectar 120.000 persones treballadores. I mentre tant, entitats de marcat caràcter neoliberal -des d'ESADE fins a organismes internacionals com l'FMI- ja han advertit que el 2010 no serà pas l'any de la recuperació. Per tercer any consecutiu, doncs, l'atur es dispara, mentre els índex de temporalitat i precarietat de la població assalariada se situen al 20% i superen el 85% en la nova contractació registrada. On més colpeja la precarietat, però, és dins els sectors juvenils, on la precarietat laboral ja supera el 45%. Cal recordar que, fins el mes de novembre de 2009, 113 treballadores van perdre la vida en accidents laborals, a les quals cal afegir les 143 persones mortes durant el 2008, segons les dades oficials del Departament de Treball.

L'any 2009 deixa una mitjana de deu ERO diaris mentre la banca va guanyar dos milions d'euros cada hora

Des de la perspectiva de la distribució de la renda i l'estructura salarial, amb una pèrdua de poder adquisitiu constant, cal recordar que el 56,3% de la classe treballadora catalana cobra menys de 1.100 euros mensuals: un total de 1.500.000 catalans i catalanes perceben un salari anual brut inferior a 13.400 euros, quan la mitjana se situa en els 20.097 euros. Tot plegat, el mateix

Membres del FSCat denuncien la pobresa i l'atur davant la Borsa de Barcelona el dimarts 26 de gener

any que s'han tornat a pujar i encarir -per sobre de l'IPC i sense cap millora en el servei- les tarifes de serveis bàsics com la llum (2,64%), el gas butà (3,6%) o, particularment, el transport públic. I també l'any que l'augment de la fiscalitat directa i indirecta, via augment de l'IRPF des d'aquest mateix gener i a través de l'anunciada pujada de l'IVA, minvarà més el poder adquisitiu.

Les mateixes desigualtats, més exclusió

Les dades sobre l'impacte de la crisi també es reflecteixen en la consolidació dels índexs de pobresa que fa anys que afecten més d'1.300.000 persones a Catalunya, el 18% de la població total. Segons les dades de l'Obra Social de Caixa Catalunya, 240.000 menors d'entre zero i setze anys viuen en situació de pobresa en graus elevats de severitat a Catalunya, en un context on apareixen nous escenaris d'empobriment i marginació social: llars monoparentals, gent gran, joves precaris, migrants abocats a l'atur o els rostres feminitzats de la pobresa. Aquests escenaris, però, no són pas fruit de l'actual crisi, ja que es tracta d'una desigualtat cronificada fa dècades:

l'actual col·lapse econòmic només aguditzarà una densa exclusió social de llarg abast, que dura des de fa dècades i que cada cop és més polifacètica. Perquè ni tan sols durant el

Mentre ZP impulsa la jubilació fins als 67 anys, l'atur juvenil es dispara fins al 40% i es preveuen 180.000 desnonaments pel 2010

darrer cicle llarg d'expansió econòmica, previ a la crisi, els poders públics van atrevir-se a reduir i combatre l'exclusió. Aquestes són les dades contundents que es desprenen del darrer informe sobre exclusió i desenvolupament social de la Fundació Foessa, que assenyalava que la taxa de pobresa ja era massa elevada abans de la crisi i que, ara, augmentarà.

També hi destaquen la llunyania de l'Estat espanyol respecte les polítiques socials de la UE i l'esquerda oberta pel miratge del *miracle espanyol*: la tupinada generada de la fallera constructora sustentada en el tsunami immobiliari només va enriquir uns pocs, que van saber provocar que el 46% de la renda familiar anés destinat a l'habitatge.

Sense papers, sense sostre i sense llibertat

Qui més patirà les conseqüències directes i indirectes d'una crisi que exclou i precaritzava seran, un cop més, els sectors més vulnerables: fonamentalment, persones immigrants, dones i joves. Respecte a la població nouvinguda, cal assenyalar que va experimentar un creixement de l'atur del 93,8% només durant el 2008. A aquests indicadors socials, cal afegir-hi l'augment de la població presa -que ja supera les 10.000 persones- i les 8.000 persones sense sostre que sobreviuen a Catalunya, segons les dades recollides als informes del Síndic de Greuges (1.878 de les quals ho fan a Barcelona, segons l'informe *Qui dorm al carrer* de la Fundació Un Sol Món). Respecte als ciutadans de segona,

mà d'obra barata i desproveïda de qualsevol dret social, les darreres estimacions xifren en 240.000 les persones migrants sense papers. En aquest àmbit dels nous sobreexplotats invisibles, cal destacar que, a Catalunya, l'economia submergida -tant en frau fiscal com en frau a la Seguretat Social- ja es xifra en 39.000 milions d'euros, ben bé un 19% del diner negre que es mou a tot l'Estat espanyol. Economia submergida encapçalada per la província de Barcelona amb una estimació de 29.000 milions defraudats i on el principal focus d'evasió es detecta en la compravenda d'immobles.

Un any més, beneficis bancaris

Per contra, a l'altre pes de la balança d'un desequilibri social creixent, trobem els que mai no hi perden. Segons les dades de l'Associació Espanyola de Banca (AEB) fetes públiques el desembre de 2009, els guanys de la banca espanyola durant els nou primers mesos de 2009 ascendia a 12.709 milions d'euros, descomptant les nombroses partides per provisions assignades durant l'exercici. Només el Banc Santander d'Emilio Botín, durant els nou primers mesos, s'havia apuntat

LLORENC MARTOS

> Quanta democràcia econòmica aguanta el capitalisme? Des de la perspectiva de les desigualtats socials a casa nostra, ben poca. La metastasi de la crisi continua fent fora en una estructura social injusta, on les dinàmiques cronificades de precarització, empobriment i exclusió no cessen i la llei de l'embut s'imposa: bancs que guanyen, aturats que perden, mestresses de casa que combaten la crisi fent equilibris domèstics, immigrants sobreexplotats o hipotecats desnonats. Són les dades de la crisi que patim, del país que tenim, de les desigualtats tal com són: de l'oasi català fent aigües per tot arreu.

, estirant del fil

A. MATEU

Nissagues de poder

Les grans fortunes catalanes

									
AGROLIMEN	CIMENTOS MOLINS	COBEGA	TITAN	PLANETA /A3	CIRSA/NORTIA	DISA / DAMM	MANGO	ABERTIS	HESPERIA
Multinacional alimentària d'origen familiar impulsada per la nissaga Carulla i integrada per més de 200 empreses. Agroalimen, present a 100 països, factura més de 1.778 milions d'euros anuals. Carulla Font és conseller de Repsol YPF. La seva germana, Mariona Carulla, és l'actual presidenta del Palau de la Música Catalana.	Cimentera catalana en expansió a l'Amèrica Llatina. Casimir Molins és accionista del Banc Popular i fou president del Banc Atlàntic durant 21 anys. Membre de l'Opus Dei i del Consell de l'ultracatòlica E-cristians, és Tiet de Pau Molins, advocat de Fèlix Millet. A la foto, el seu nebot Joaquim Molins, directiu de l'empresa.	Hereva del negoci de la distribució i comercialització de Coca-cola a Catalunya, Balears, Andorra i les Canàries des de 1951. Han augmentat el volum de negoci a través del monopoli de la venda de coca-cola a dotze països africans. Patrimoni estimat de més de 1.000 milions.	Membre del Comitè Executiu de Foment, vicepresident d'Asepeyo, patró de la Fundació Príncep de Astúries i un dels grans accionistes del Banc Santander i el Banc Sabadell. Titan ha deslocalitzat recentment una fàbrica de pintura a Tànger. Hereus de Folch Rossinyol, la tercera generació de la nissaga familiar controla l'empresa.	Negoci en el sector bancari, immobiliari (Hemisferio, Metropolis), aeronàutic (Vueling), mediàtic (Antena3 i La Razon), de peix congelat (Interalimint) i de les joguines (Scalextric). Integra també el nucli dur del Banc Sabadell. Patrimoni estimat de 1.774 milions d'euros.	El 'rei de Terrassa' és el més reconegut empresari de les màquines escurabutsques i els casinos: 400 empreses en 70 països a través del Grup Nortia. El 2008 va obtenir 193 milions d'euros de beneficis i el setembre passat ja havia acumulat 102 milions de benefici durant 2009. Patrimoni superior als 1.000 milions d'euros.	També conegut com Demetrio III, fill del ministre franquista d'Indústria, porta les regles de cerveses DAMM. És propietari també del 6% de la immobiliària Sacyr Vallehermoso i conseller de Gas Natural. Presideix també Disa Corporación Petrolifera, el holding que controla la distribució d'hidrocarburs a les Illes Canàries.	Fundador de la marca de roba catalana Mango, sefardita d'origen turc. Disposa de 850 franquícies a 83 països, i de 10 societats d'inversió SICAV. Posseeix l'1% del Banc Sabadell, del qual és conseller. Patrimoni estimat superior als 3.400 milions d'euros, situant-se en la posició 264 dels més rics del món.	Filla i hereva de Paco Godia, ex-president d'Ercros i primer morador del Pedralbes Alt. Carmen Godia és vicepresidenta d'Abertis i també accionista de Fersa. 41a fortuna espanyola segons Forbes.	Enriquit a través de la constructora José Castro, va fer el salt a l'hosteleria el 1995. Disposa de 600 hotels amb 60.000 habitacions arreu del món. A part del 75% d'Hesperia, controla la societat Barcelonès d'Inversions Immobiliàries, que posseeix el 17,35% de Bankypme.
									

6.470 milions d'euros de guanys. En el mateix període, La Caixa ja acumulava beneficis per valor de 1.410 milions d'euros. Durant el 2008, la banca tampoc no havia deixat de perdre res: només els cinc primers grans bancs (Santander, BBVA, Caja Madrid, La Caixa i Banco Popular) van registrar uns guanys consolidats de 17.500 milions, que es van traduir en uns guanys de dos milions d'euros durant el 2008. Un càlcul de benefici que es va tornar a igualar el 2009, en què la banca espanyola va embutxacar-se dos milions d'euros per hora.

Les dades del lucre bancari de l'any 2009 contrasten amb les 120.000 execucions hipotecàries que acabaran en desnonament

Aquestes dades del lucre bancari contrasten de manera dràstica amb les 120.000 execucions hipotecàries, que acabaran en desnonament, signades durant l'any 2009. La previsió del Consell General del Poder Judicial pel 2010 no és pas millor i se'n xifren 180.000. En total, durant el període 2008-2010, a tot l'Estat, es rubricaran 350.000 execucions hipotecàries que seguiran engrei-

xant els guanys bancaris mentre, només a Catalunya, hi ha 452.921 habitatges buits. El miracle econòmic espanyol sempre va ser així i continua essent així: socialitzar pèrdues, privatitzar beneficis. Una bona prova d'això és la dada que les grans fortunes tampoc no hi han perdut res. Durant el 2009, les grans fortunes espanyoles van atresorar 6.800 milions més que durant l'any 2008 i van elevar el seu patrimoni un 27% després de la pujada en borsa registrada el mes de març. Amancio Ortega (de l'imperi Inditex), les germanes Koplowitz o Emilio Botín és compten entre els que han continuat guanyant desorbitadament.

Tanmateix, en plena època de crisi, les previsions per les grans empreses espanyoles no són pas negatives. De les principals empreses que cotitzen a l'Ibex 35, deu van augmentar el benefici entre un 10% i un 40%. D'entre elles, destaquen Telefónica (5.610 milions de benefici els tres primers trimestres de 2009) o Repsol (1.257 milions durant el mateix període). Ara per ara, aquesta és la cartografia social de la crisi i la radiografia de la desigualtat al país del tripartit. Pressió patronal per l'enèsima reforma laboral; polítiques socialistes per allargar la jubilació fins als 67 anys i banquers que sempre guanyen i mai perden. Fet i fet, en la cloenda d'aquest darrer Fòrum Social Català i davant la imposició dels patrons neoliberals, una activista feminista de Dones x Dones ho anunciava i ho reblava: "Clar que es poden fer polítiques públiques d'esquerres... el problema és que no es fan... que fa molt i massa que no es fan".

PAÏSOS CATALANS • 100 FAMÍLIES CONTROLLEN ELS PODERS PÚBLICS I PRIVATS

La Banca March és la vuitena fortuna de l'Estat espanyol

Higinia Roig
estirantdelfil@setmanaridirecta.info

Les nissagues de poder de la burgesia catalana, concentrada en 100 elits familiars enxarxades entre elles en cercles de poder real, sempre han dut amb discreció, silenci i opacitat el volum del seu enriquiment. Una elit endogàmica on els mateixos cognoms copen sempre els espais de presa de decisió de l'esfera pública i privada. "Som uns 400, però sempre som els mateixos", reconeixia el 2002 el mateix Fèlix Millet als periodistes Pere Culler i Andreu Farràs, autors de *L'oasi català*. Les dades sobre el rànquing dels més rics, però, sempre són variablement canviants segons les fonts, tot i que les dades més recents les va facilitar aquest mes de gener el periodista especialitzat Josep Maria Cortés, que va destriar les deu primeres fortunes catalanes (vegeu infografia).

Tanmateix, l'índex de referència del rànquing mundial de multimilionaris, la revista *Forbes*, va publicar el llistat dels 100 multimilionaris de l'Estat espanyol l'any 2008. Entre els cinquanta primers, hi figuraven Juan i Carlos March Delgado, de la Banca March (8); Antoni i Jorge Gallardo Ballart, presidents de la farmacèutica Almirall (11); Josep Maria

Serra Farré, president de Catalana Occidente (13); José Manuel Lara Bosch, president de Planeta i accionista d'Antena 3 TV (16); el mallorquí Gabriel Escarrer Julià, president de la cadena Sol Melià (26); José Luis Bartibás Herrero, president d'Inbessòs (31); Víctor Grifols Roura, president del Grup Grifols (35); Carmen i Liliàna Godia Bull i Guardiola, accionistes d'Abertis i Fersa (36); José Castro de Sousa, president d'Hotels Hesperia i accionista de NH Hoteles (44); Joaquim Molins Gil, vocal del consell d'administració de Cementos Molins (46).

L'amo de Mercadona es troba entre els multimilionaris

Altres mitjans especialitzats en premsa econòmica no obliden pas les fortunes acumulades per Juan Roig Alfonso, propietari de Mercadona; Isak Andic, de Mango; Francisco Rubiralta Vilaseca, propietari de la siderúrgica Celsa; Jesús Ger García, amo i senyor de Marina D'Or; Manuel Lao, de Corporación Nortia; els germans Lluís i Artur Carulla Font, d'Agrolimen; Demetrio Carceller Arce, president de DISA i DAMM; Sol Daurella Co-

madrán, vicepresidenta de Cobega, concessionària de Coca-Cola; Mariano Puig García, propietari d'Euxea i Corporación Puig; Antoni Esteve Cruella, gerent de Laboratoris del Dr. Esteve; Maria Reig Molés, presidenta del Reig Capital Group; Abel Matutes Juan, exministre del PP i president de Fiesta Hotels i Resorts; Josep Terradellas Arcarons, president de Casa Tarradellas; Josep Ferrer Sala, president d'Honor de Freixenet; Carmen Riu Güell, màxima accionista d'Hotels Riu; Jose Luis Carrillo (Mecalux); Jorge Miarnau (Grup Comsa) o Josep Maria Pujol (Ficosa Internacional).

Aquells que representen fidelment els seus interessos econòmics (Institut d'Economia Familiar, Foment de Treball o Cercle d'Economia) no paren de demanar mai l'enèsima reforma laboral, nous incentius fiscals i més contenció salarial, reducció de costos i abaratiment dels acomiadaments. Els mateixos que no han deixat mai de guanyar exigeixen de nou no perdre mai. Així rondina el repartiment del pastís al país del tripartit heretat de CiU: són 400 i sempre són els mateixos. Per ells, queden els fets, concretats en guanys i més patrimoni. Per tota la resta, les paraules, les desigualtats socials i els índexs incabables de l'atur i la precarietat.

, impressions

Hortensia Fernández Medrano · Ecologistes en Acció
opinio@setmanaridirecta.info

El nostre deute amb Haití

La tragèdia d'Haití ens fa recordar coses que fàcilment oblidem. Haití, com s'ha repetit incansablement aquests dies, és el país més pobre del continent americà i un dels països més pobres del planeta. No obstant, molts no saben, o no recorden, que Haití va ser el primer país independent d'Amèrica sorgit d'una revolució d'esclaus; aquells que els europeus vam arrencar del continent africà i que van ser portats a Amèrica en condicions inhumanes per treballar en les plantacions de canya de sucre i que, a força d'intensificar els cultius per a l'extracció del màxim benefici, van acabar amb un sòl abans fèrtil, la qual cosa va provocar la desertització del país. Haití era un paradís, fet que li va valer el nom de "la perla de les Antilles", com era anomenada pels colons francesos quan constituïa la colònia més rica de França.

Més tard, aquesta illa es convertí en un erm a força de monocultius i de la sobreexplotació que estava molt per sobre de la capacitat de reposició dels nutrients al sòl -explotació provocada per la nostra cobdícia de metròpoli insaciable. I, per si no n'hagués prou, el pagament del deute extern i les nefastes polítiques d'ajustament estructural a canvi de crèdits concedits pel BM i l'FMI amb grans interessos van dur a la població a la misèria més absoluta, la qual va haver de buscar l'lena a les muntanyes més properes per cuinar els seus aliments acabant, d'aquesta manera, de desforestar i erosionar el país.

Però, qui deu a qui? La cancel·lació d'aquest deute, molt superior del que el país rep en ajudes, és una obligació moral en aquests moments però, a més, un sentit més ampli de justícia ens obliga, no només a cancel·lar, sinó a assumir i pagar el deute ecològic que

hem contret amb el poble d'Haití per tanta natura devastada a conseqüència dels llargs anys del colonialisme. També ens obliga a reconèixer el gran deute contret a causa de l'antic món colonial i esclavista cap als esclaus negres per un treball forçat amb violència i que constitueix un immens deute històric cap al poble d'Haití en front de tants anys d'humiliació i barbàrie.

I encara hi ha més deutes amb aquest país. Tota Amèrica i el món sencer devem a Haití l'abolició de l'esclavatge arran de la seva independència, la qual fou arrencada al govern francès el 1804; la primera revolució d'esclaus que va triomfar al món. El

govern de la jove i petita República d'Haití va enviar soldats a Simón Bolívar quan aquest demanà ajuda el 1916 durant el seu alçament contra la Corona espanyola amb l'única condició que en tots els països que s'annessin alliberant s'abolís l'esclavatge. Condició, no obstant, que no va complir-se en molts dels casos. Però, aquesta, és una altra història.

I hi ha coses que no se saben, que no es diuen, i una d'elles és que Haití va néixer pobre degut al gran deute que va haver de pagar durant un segle al govern francès en compensació per la gosadia de revoltar-se contra l'encadenament colonial i esclavista. Aquest deute va asfixiar l'illa en

moments tan importants com van ser els de la seva naixent independència.

Haití va néixer pobre per atrevir-se a no ser esclava, com molt bé ho explica Eduardo Galeano, i a néixer pobre amb la dignitat dels que no es deixen trepitjar. Però pobre, extremadament pobre. I ningú va donar-li un cop de mà degut a que era un país de negres per civilitzar i incapaçs d'autogovernar-se. Va haver de suportar ocupacions durant 20 anys i dictadures mantingudes des dels Estats Units, com foren les dictadures dels Duvalier -pare i fill durant gairebé 30 anys-, governs titelles i perversos com el de Jean Bertrand Aristide -l'exalesià populista que es va deixar comprar per l'FMI i el BM i, de resultes d'això, va sembrar el caos per tot el país.

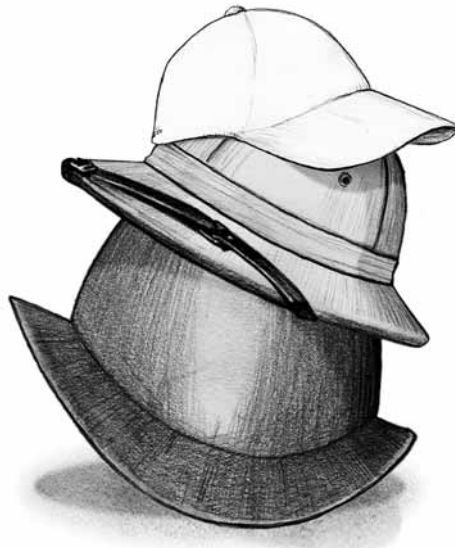
Més recentment, Haití ha hagut de fer front a una crisi alimentària a causa de la pujada del preu de l'arròs, provocant episodis de fam entre la població; després d'haver empès els camperols, que vivien dels seus propis cultius, a abandonar els camps per no poder competir amb els preus de l'arròs nord-americà, subvencionat pel mateix govern dels Estats Units. Aquesta situació els ha dut a un exode imparable per a instal·lar-se als *bidonvilles* de les rodalies de Port-au-Prince, on viuen vora tres milions de persones amuntegades. Un altre cop les nefastes i endimoniades polítiques de l'OMC, que maten més que ajuden.

La tràgica tarda del 12 de gener, quan va arribar el terratrèmol, Haití era un país pobre, molt pobre, i no hi ha res que mati més que la pobresa. Aquests milers, o milions, de persones, amuntegades a les barraques de la capital, van trobar-se amb que el terra es movia sota els seus peus i que els sostres se'ls queien a sobre. I no van poder fer-hi res; ni resar, perquè la

catedral es va enfonsar i als nens se'ls va caure a sobre l'escola. Només podien vagar i vagar pels carrers amb la mirada perduda, mentre buscaven un rostre familiar sota les runes i es preguntaven què haurien fet per merèixer tanta desgràcia.

La falla que tenen els haitians sota els seus peus -la falla Enriquillo- és el contacte entre la placa del Carib amb la nord-americana i travessa el sud d'Haití i el sud-oest de la República Dominicana. Aquella es va desplaçar, aquell fatídic dia, en el pitjor lloc i en el pitjor moment, com si ho hagués dissenyat el mateix diable; una falla que no havia donat senyals de vida en més de 200 anys. Això és el que té la Terra: de tant en tant reajusta la seva energia i nosaltres oblidem que allà algun cop va esdevenir quelcom. Però ella no ho oblidà i, tard o d'hora, ens recorda la seva existència. És el que els geòlegs especialistes en riscos anomenen "perillositat" o probabilitat d'esdeveniment d'un fenomen que no s'ha de confondre amb el risc. El risc depèn, també, d'altres factors com són l'exposició o nombre de persones exposades que, en la capital era molt elevada donada la densitat de la zona, i també de la vulnerabilitat o percentatge de persones amuntegades, que depèn de la qualitat, solidesa i tipus de construcció de les infraestructures; sens dubte el factor que ha causat major devastació.

Haití és un país molt vulnerable sotmès de forma normal a la pobresa més absoluta, sense infraestructures o que són de pèssima qualitat, amb edificis construïts sense control per guanyar diners ràpidament. Aquestes autoconstruccions sense fonaments de cap tipus són amb les que s'ha acarnissat la tragèdia. I és que no hi ha pitjor risc que la pròpia pobresa.

JOAN SANZ

Micaela Chalmeta · Roser Benavent i Francesc Comas. Expropiadores
opinio@setmanaridirecta.info

Per què caldria fer més reapropiacions als súpèrs?

Ens calen ara manuals detallats que expliquin la transició de l'actual crisi sistèmica cap a segons els gustos una revolució proletària, un "socialisme", un "comunisme libertari"? De veritat volem seguir escrivint -paradoxa, ja ho estem fent- articles i llibres sense fi, pensant en un canvi de mentalitat massiu que millori els nostres tristos models de vida? D'acord, sí, ens cal la reflexió per posar-li cara a un poder omnipotent, l'autocrítica per no caure en errors, passats i presents, i la tertúlia com a mitjà de comunicació per entendre els altres. Però tant sols elaborant marcs teòrics sobre el lliure comerç, la productivitat o la flexibilitat laboral, ¿podem esperar que res canviï més enllà dels nostres cercles endogàmics d'activisme? Intuïm que només amb la

reflexió no trencarem l'aïllament d'una realitat propera -però alhora distant-, viscuda quotidianament al metro de les cares llargues, a les fàbriques de l'ansietat, als súpèrs "compra-ho tot no siguis tonto!", als parcs "fumo porros per rutina", als caps de setmana "m'evadeixo de tot que ja en tinc prou durant la setmana". Potser és que hem de deixar d'esperar que les coses passin per si soles. Si ens incliquen la por des que anem a l'escola, pretenem ara que, de cop i volta, tothom s'aixequi un mateix dia i digui: "vaig a fer la revolució!"? L'espera està bé si va acompanyada de l'acció reflexiva, de passes que subverteixin col·lectivament la quotidianitat hostil. Coneixem tanta gent que experimenta el malestar, tantes persones crítiques... per què no

produïm més ruptures col·lectives que ens facin perdre la por? Per què vivim la crisi des de la impotència, la passivitat, l'atordiment? Per què no passem a l'acció? Coneguem-nos, experimentem altra vegada el gaudi de l'acció col·lectiva. Potser al veï que avui sembla policia només li cal deixar de sentir-se sol per a saltar ell també la barrera del metro. O per a deixar de pagar la hipoteca. O per a explicar a la caixaera que ell, i l'aturat, i la precària, i la pensionista amb renda baixa, se'n van del supermercat sense pagar la seva compra. Aleshores, com podem intervenir col·lectivament? Com catalitzar i canalitzar el nostre malestar? D'acord que moltes ja estan incidint en aquells petits canvis que podem realitzar al nostre voltant, que es creen alternatives -sempre fràgils

dins del capitalisme... Però per què no s'ocupen els bancs? Per què no es desmunten les immobiliàries? Per què no es fan reapropiacions col·lectives de llibres o aliments en centres comercials? Per què no es fan festes salvatges dins dels edificis de la patronal? Per què no s'assalten els ajuntaments, o les seus dels districtes, per destituir la classe política i implantar l'autogestió? Si algú ens diu, raonablement, que sí la policia existeix és per alguna cosa, nosaltres responem: és tan sols una qüestió de número. Ens agradaria que s'inciesin aquestes i altres pràctiques, per ara més modestes, per a trobar-nos i ¿ara sí? reflexionar al voltant de les intervencions ja dutes a terme, i preguntar-nos com multiplicar els seus efectes. No estem dient res que no s'hagi

plantejat en altres indrets i ocasions: senzillament hem de començar a fer-ho tot de nou. Superant els entrebancs provocats per històriques hostilitats entre col·lectius, aprenent a treballar en allò que ens uneix, anant més enllà d'unes o altres sigles, unes o altres identitats. Buscant el plaer en la recerca de la polarització i l'enfrontament en el si de la gent que compartim una mateixa condició d'exploades: unes són les delinqüents, altres actuen de policia sense sou, a d'altres ens venç la por... Amb l'acció col·lectiva, forçant de nou el vincle social, amb la recreació transformadora de la comunitat, podem començar a trencar aquestes separacions.

Quim Gubau · Plataforma Aturem la Guerra de les comarques Gironines
opinio@setmanaridirecta.info

A Ali, li han negat els seus drets

L'Ali va néixer a Hussein Dey, a la capital d'Algèria, el 1974. En plena guerra civil, marxà just abans d'acabar la universitat per evitar fer el servei militar. Va establir-se a Banyoles després de treballar com a temporero a Almeria i a Conca. L'any 2003 havia aconseguit una feina estable, regularitzar la seva situació i, tot i que seguia vivint a Banyoles compartint pis amb el seu germà i altres companys, havia pagat l'entrada d'un pis a Serinyà.

Somnis per una nova vida, projectes en una terra estranya fugint d'una guerra civil. Fins aquí la seva història s'assembla a milers d'històries anònimes que ens creuem cada dia pel carrer. Però l'Ali -molts altres que tampoc volem oblidar, els darrers, els del Raval- ha estat víctima de la llei antiterrorista, la d'estrangeria, i d'un context sociopolític que li ha negat tots els drets.

El gener de 2003, el govern espanyol d'Aznar havia de justificar la seva participació a la massacre i espoli de l'Iraq, i les armes de destrucció massiva d'en Sadam quedaven massa lluny per convèncer la tossuderia antiimperialista que feia sonar les cassoles dia sí i dia també. Què millor que unes armes químiques a Banyoles? L'Ali i 22 companys més van ser detinguts en l'anomenada Operació Estany, però en la realitat excepcional que van crear les mobilitzacions contra la guerra es va fer tan evident que era un muntatge policial que l'Audiència Nacional va haver d'alliberar tots els companys i arxivar el cas.

En aquell moment el malson semblava tancat, però el govern del PP no estava disposat a reconèixer errors, i a fer

ANTHONY GARNER

aparèixer un informe de l'FBI sobre uns suposats explosius (el Dixan). El cas es va reobrir i l'Ali i tres companys més van tornar a declarar a Madrid, sense que el fiscal es molestés a comparèixer, i el jutge Polanco va mantenir-los en llibertat. Però el mes de març de 2004 Polanco va ser suspès -ell sempre ha pensat que per evitar que el tornés a arxivar-i en ple clima post 11M Garzón el va substituir. Immediatament, sense que hagués aparegut ni un sol element nou i sense ni tan sols interrogar-los, va manar detenir-los tots quatre sota la llei antiterrorista.

Finalment, el novembre de 2007 van ser jutjats sis companys com a integrants del suposat Escamot Dixan. La sentència va reconèixer que les armes de destrucció massiva d'Aznar eren sabó i, per tant, va destruir l'argument sobre el qual s'havia edificat l'Operació Estany. Malgrat això, només va absoldre un company, mentre els altres eren condemnats a 13 anys de presó. Més tard, el Tribunal Suprem va reduir les penes a la meitat. L'Ali va ser condemnat

definitivament a 6 anys. Després que el Tribunal Constitucional no admetés el recurs contra la sentència, ara està pendent al Tribunal d'Estrasburg.

El passat 22 de gener, l'Ali va finalitzar la condemna -que havia complert íntegrament, com a FIES i en règim d'aïllament a Navalcarnero, Huelva i Palma-, però no ha arribat ni a trepitjar el carrer. Va ser detingut dins mateix de la presó de Palma per expulsar-lo perquè li havien caducat els papers mentre complia la condemna. Malgrat que el jutge de guàrdia va haver de paralitzar provisoriament l'expulsió perquè havíem recorregut l'ordre d'expulsió, va empresonar-lo novament, ara al centre d'inter-nament d'estrangers de València.

Des de la Plataforma vam ser a Palma esperant la sortida de l'Ali i vam convocar concentracions a Girona davant de la Subdelegació del Govern i dels jutjats contenciosos que havien de resoldre la suspensió cautelar de l'expulsió. Vam denunciar l'acarnissament del sistema

judicial contra els presos de l'Escamot Dixan i vam manifestar davant del jutge el nostre suport a tots nivells a l'Ali. Malgrat que ell mateix reconeix que és plausible que quan es discuteixi el nostre recurs contra l'expulsió -que serà el mes de maig- hagi d'acabar acceptant-lo perquè l'expulsió ha estat mal instruïda, s'ha negat a aturar-la. L'Ali, per tant, pot ser expulsat en qualsevol moment. El jutge argumenta que encara que s'acabés reconeixent que l'expulsió ha estat il·legal, tant li fa perquè en qualsevol cas no podria renovar els papers perquè ha estat condemnat per terrorisme.

Durant els darrers set anys la història, encarnada en la maquinària policial i judicial de l'Estat, ha passat una vegada rere l'altra sobre la vida, els somnis i els projectes de l'Ali. Amb l'Audiència Nacional, la llei antiterrorista i el clima creat contra l'islamisme només cal ser assenyalat amb el dit perquè tots els drets, començant per la presumpció d'innocència, saltin pels aires i acabis condemnat sense més proves que la novel·leta de suspens escrita pel policia de torn i l'legida davant la sala de l'Audiència. Després, un règim penitenciari salvatge de dispersió, aïllament i compliment íntegre de penes. Per reblar el clau la llei d'estrangeria -endurida per enèsima vegada- utilitzada com a eina racista de càstig que suma a les penes de presó l'expulsió a aquelles que no tenen nacionalitat espanyola.

En aquesta lluita no ens juguem només la possibilitat que els Alis puguin realitzar els seus somnis. Ens juguem la salut d'una societat que estarà malalta si normalitza històries com la de l'Ali.

. CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info o per correu postal a: Juan Ramón Jiménez, 22. 08902. L'Hospitalet de Llobregat. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

Immigració i crisi econòmica

Aitor Carr, Barcelona

Ara que es van apagant els ecos de la polèmica generada al voltant de la proposta de l'Ajuntament de Vic de negar l'empadronament als immigrants "sense papers", convidaria reflexionar sobre una de les conseqüències de la polèmica. ¿S'han fixat amb quina velocitat hem passat de parlar de l'escassa ètica professional del sr. Díaz Ferrán i dels sous d'escàndol dels nostres banquers a sentir a la dreta més dura cridant que els immigrants són els culpables de la manca de recursos públics i de com és de dura la crisi econòmica per als treballadors del país? Fins ara hi havia un ampli consens al voltant de la idea que aquesta crisi venia de molt a dalt, de la cobdícia de bancs, multinacionals i centres financers. No obstant, hem vist com la dreta econòmica i política del país ha aprofitat el debat per assenyalar els immigrants com els autèntics culpables de les penúries econòmiques de la població. Davant d'aquest fet, on eren les veus de sindicats i partits polítics afirmant sense complexos una obvietat com que tant els treballadors autòctons com els immigrants són víctimes d'una crisi que els hi ha caigut a sobre sense merèixer-ho?

Grillons del padró autòcton

Albert Benitez Mauri, Barcelona

No permetre empadronar-se, a part de vulnerar els drets més bàsics del ser humà, afecta a tot el veïnatge de Vic, perquè haurà menys població empadronada de la real i, per tant, menys fons públics dels quals li correspondrien per a fer el que ha de fer l'ajuntament: cuidar de tots els seus veïns. La ignorància ens posa grillons. Abans d'esquinçar-nos les vestidures, sabem les funcions d'un padró? A part de l'escolarització dels fills, els impostos i l'obtenció de recursos del municipi en funció del número d'habitants, en la majoria de les gestions o obtenció de serveis, amb donar de paraula una adreça postal vàlida és suficient. Un emigrant prioritza la seva mobilitat en funció de si hi ha treball i/o xarxa social, i en situació d'irregularitat a més són els dos únics punts d'ancoratge per a no naufragar, pel que el paper del padró li pot servir per a fer un cartutx on ficar adob. A més, negar el padró, és un altaveu per a promocionar nous nínxols de marginalitat que ens afecten o anem a sofrir tots els veïns. Algú ha pensat que no permetre l'empadronament facilita el foment dels pisos pastera i llits calents?, així ja no cantarien les xifres d'empadronats en un mateix pis. A algú se li ha ocorregut pensar que el noi que no pot ser escolaritzat va a vagabundejar mentre els seus pares estan en el tall menjant-se l'adob del cartutx?, adob de peix podrit, que els autòctons xarnegos van conèixer però que ja no mengen.

Què s'asseixeix amb aquesta mesura? Vicar el clima multicultural de Vic, a veure que ocorreix, com experiment sociopolític en temps de crisi, on els ciutadans regulars de Vic són la mostra de control i els irregulars a la qual injecten el verí?, apuntalar el tripartit actual de cara a les eleccions, ja que amb idees més retorçades i casposes, li trepitja els talons al Sr. alcalde, altra formació, aspirant al triumvirat?

. EL CIGALÓ

"Poder veure el riure en l'aprenentatge i els errors és fantàstic"

Del no-res acaba construint una història interminable que et fa plorar, de riure. Ana Adan és pallsa incan-sable, tant durant el seus espectacles i la seva formació amb Carlo Mo i Merche Ochoa, com fent de mestra d'anglès. Les seves pallsades no entenen d'horaris.

Gemma Garcia

Què és ser pallsa?

Per mi és la innocència, la veritat i la sinceritat d'una mateixa. Allò innat que portem dins i que moltes vegades ens fa por exterioritzar en situacions políticament correctes.

La portes dins tot el dia?

Jo crec que sí. Bé, en realitat no, però m'agradaria. La meua visió ideal del clown és la sorpresa que té una criatura als ulls quan és petit, l'emoció, la sensibilitat per tot el que viu. Ho tinc molt sovint, però a vegades se m'oblida o s'amaga.

Com t'ajuda en la relació amb els alumnes?

M'ajuda molt a humanitzar les classes, a que entenguin que òbviament sóc la mestra, però que més

enllà, hi ha algú que es diu Ana que té aquesta part que també és ella. A més, t'apropa als alumnes perquè aconsegueixes que ens riguin de les seves -o inclús meves- actituds. En segons quins moments és positiu perquè s'adonin que tots cometem errors o tenim conductes diferents als altres, que vistes des d'un altre perspectiva poden ser simpàtiques. **Clarament, facilita la pedagogia...** Ajuda molt. Poder veure en l'aprenentatge i els errors el riure és fantàstic. Quan rius amb els alumnes es permet una relació més relaxada i distesa que millora l'ambient de classe. Amb adolescents, per exemple, quan imito les seves conductes, sense humiliar, i s'hi veuen reflectits, els agrada. S'adonen que els observes i que ho fas amb sinceritat.

. EDITORIAL

Si es lluita, es pot guanyar

L'assoliment d'objectius en les diferents lluites veïnals i dels moviments socials són, sovint, difícils d'assolir. Però hi ha exemples que trenquen esquemes. A la ciutat de Gramenet de Besòs, els darrers anys, s'han patit diversos projectes urbanístics depredadors provinents de les línies polítiques del PSC, en mans de Bartomeu Muñoz. Amb l'esclat del cas Pretòria, els objectius plantejats per les entitats socials s'abiren en un futur més proper, sempre que es continuï compaginant una presència forta al carrer i als plens municipals i que s'estigui atent davant l'evolució de la política municipal diària. Les atletes acaben d'assolir un dels objectius que durant els últims mesos de 2008 i durant tot l'any 2009 els van dur a apropar-se als moviments socials i a dur a terme accions, mobilitzacions i protestes... i, amb la constància i l'acció, han demostrat que la unió en objectius concrets, amb visió de

projectes globals de ciutat/poble, porta a la victòria. Encara no s'han materialitzat, però les pistes d'atletisme reglamentàries per les quals s'ha lluitat tant es faran allà on ja es va aprovar que es farien l'any 2006 i que el juny de 2008 el PSC va modificar al seu gust. Dos anys seguits de lluites, també des de la victòria popular, en aquesta ciutat que cada cop semblava més engolida dins el projecte de la gran Barcelona; on es va salvar el parc urbà de La Bastida d'esdevenir una ARE amb més de 500 habitatges, i que ha culminat la seva activitat amb una gran mobilització -el juny passat- per demanar la dimissió de Bartomeu Muñoz i, més tard, el novembre, -quan aquest va ser imputat pel cas Pretòria- per demanar la dissolució del consistori. Les victòries ens demostren que cal continuar actuant, que cal unir-se en objectius concrets, no tancar-se en banda i continuar, com deia el Che Guevara... fins a la victòria, sempre!

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Sona el telèfon...

Jordi Raymond
directa@setmanaridirecta.info

A l'migdia, acabo d'arribar a casa, estic cuinant i sona el telèfon: "Hola?". Seguidament, escolto: "¿Hola, hablo con don Jordi Raymond? -o sigui jo. "Jo mateix", responc. "Le llamo de la compañía telefónica" i bla, bla, bla. Sento que parla, però a la tercera paraula ja he deixat d'escoltar: "Escolti, no estic interessat en res de la seva companyia, ara mateix estic ocupat", li deixo anar. "Perdón, ¿me puede hablar en español por favor?". "Vés a cagar!", és el que penso dins meu. "Que no quiero nada, adiós, buenas tardes", és el que responc abans de penjar. Són les cinc de la tarda, estic al millor moment de la becaina de l'únic dia de la setmana que en puc fer, sona el telèfon. "Hola?", dic. "Hola, está hablando con la señorita Daisy, le llamé para informarle

que ahora sus llamadas pueden costarle menos, ¿está interesado?. Al cap se m'apareix la imatge d'una mà que entra dins del micròfon del telèfon i apareix a l'altra banda de l'aparell per escanyar aquella amable senyoreta. "No, no vull res del que m'ofereix", responc. "Perdón, ¿me puede hablar en castellano?". La meua resposta taxativa consisteix a penjar l'aparell i intentar continuar la becaina allà on l'havia deixada.

Cap al vespre, he engegat la tele per veure les notícies i, just en el moment més interessant, sona el telèfon. "Hola?", sona un xiulet i una màquina diu: "Hola, esta es una llamada exclusiva para clientes" i bla, bla, bla. "Pulse 1". Ni m'ho penso, penjo i prou, però ja m'he perdut el que deien a la tele. Just mitja hora després, quan ja tinc el plat a taula i em dispo a sopar, sona de nou el telèfon. L'agafar i dic: "Hola?". A l'instant algú em

respon "Hola, buenas tardes". Ja estic flipant, són les nou del vespre! "Le llamamos de su compañía telefónica porque nos estamos dirigiendo a todos nuestros clientes para informarles que ahora su compañía" i bla, bla, bla. "¿Qué le parece?", sento que algú recita de memòria. I jo dic: "No vull res". "No le estoy vendiendo nada, sólo le pregunto que qué opina de esto de nuestra empresa". "Al-leluia!", crido dins meu. "Miri, doncs penso que els seus caps són una colla de podrits i cabrons explotadors, que no només ens expremen i es riuen de nosaltres, sinó que, a més, pensen tota mena d'estratègies comercials per agobiar-nos a totes hores!", dic empenyat. "Perdón, no le he entendido nada, pero ya le llamaré en otro momento de mejor humor". "Nooooo!", penso i crido alhora... però ja ha penjat. És clar que no ha entès ni una paraula. I el pitjor és que la sopa, ara, és freda.

. COM S'HA FET

Aquesta setmana hem decidit que canviem de local. Això es bo -evidentment- i per això ho fem. Però algunes enyorarem l'ecosistema postindustrial del Gornal, els esvorancs de l'AVE, les magnífiques vistes al KAKEA que tenim des de la finestra de la redacció i l'aire enrariat pels residus tòxics que respirem a la fàbrica. Diuen que els canvis són cap a millor i nosaltres tenim la ferma convicció que serà així. Però, de moment, el que ens queda són unes setmanes de molta feina: desmuntar, transportar, habilitar el nou local i tornar-ho a muntar tot. I això de dijous a diumenge, perquè els dimecres acaba el procés setmanal de la DIRECTA i els dilluns torna a començar. Per tant, serà un bon merder... i res, ja ho sabem, si us ve de gust venir a ajudar-nos, sereu molt benvingudes. Fins la propera setmana!

Fe d'errades:

A l'article de l'Observatori dels mitjans de la setmana passada sobre Radio Nicosia, on diu: "... Ràdio Contrabanda, que fa prop de 30 anys que funciona en una situació d'ilegalitat.", hi hauria de dir: "...Contrabanda FM, que fa gairebé 20 anys que funciona en una situació d'ilegalitat".

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

Qui Som

REDACCIÓ

Estirant del fil | David Fernández
Im-pressions | Laia Alsina i Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez Quaderns d'Illacrua | quadernsillacrua@setmanaridirecta.info
Roda el món | Laia Gordi Observatori dels mitjans | Xavier Blasco Piñol Expressions | Roger Palà i Estel Barbé Serra Agenda directa | Alfonso López Rojo La indirecta | Oriol Andrés
FOTOGRAFIA
Albert García
IL·LUSTRACIÓ
Xavier Blasco i Jordi Borràs

COMPAGINACIÓ

Roger Costa
CORRECCIÓ I EDICIÓ
Col·lectiu l'asterisc i el gitano
PUBLICITAT
Tània Miró
DISTRIBUCIÓ
Xavi Camós
SUBSCRIPCIONS
Laia Bragulat
ADMINISTRACIÓ
Jordi Raymond
DIFUSIÓ
Blai Lindström

Corresponsalies

ALT PENEDES: altpenedes@setmanaridirecta.info
BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDÀ: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PENENT: terrespenent@setmanaridirecta.info

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)

Dipòsit Legal: GI-1528-2005

C. Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902

L'Hospitalet de Llobregat

www.setmanaridirecta.info

directa@setmanaridirecta.info

Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de la Directa:

redaccio@setmanaridirecta.info

fotografiadirecta@gmail.com

il·lustraciadirecta@gmail.com

subscripcions@setmanaridirecta.info

distribucio@setmanaridirecta.info

publicitat@setmanaridirecta.info

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS

Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciat.

NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

, així està el pati

Jornades antifeixistes a Santa Coloma de Gramenet | PÀG. 8

Protestes contra la política laboral de la UE | PÀG. 10

Disminueixen els enviaments de diners dels immigrants | PÀG. 11

El judici contra un grup feixista de Sabadell es suspèn | PÀG. 12

AQUIARA

CATALUNYA · GRUPS D'ACTIVISTES OBREN LES PORTES DEL METRO DE LICEU I CONVIDEN LES USUÀRIES A PASSAR SENSE PAGAR

Una manifestació i una vintena d'accions en defensa del transport públic i gratuït

Un estudiant de la UAB va ser detingut pels Mossos d'Esquadra mentre participava en una de les accions fetes a l'estació dels Ferrocarrils de la Generalitat del campus de Bellaterra

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

La iniciativa de dues noies i un noi de Barcelona ha contagiat la proposta social en relació a l'increment del preu del transport públic any rere any. Un missatge que corria per les xarxes socials d'Internet es va acabar concretant en una manifestació al centre de la ciutat comtal. Prop d'un miler de persones es van aplegar el 30 de gener a la plaça de la Universitat. Duïen cartells crítics amb l'alcalde Hereu i les polítiques de promoció del transport públic. Els col·lectius convocants i les persones assistents van voler assenyalar els preus abusius dels bitllets i les targetes T-10 i ho van plasmar ben conceptualment amb la consigna *La T-10, que la pagui Jordi Hereu*.

Un miler de persones s'apleguen a la plaça de la Universitat sota la consigna 'La T-10 que la pagui Jordi Hereu'

Els cartons i les banderoles van ser el mètode reivindicatiu més usat durant la marxa, que va transcórrer tranquil·lament fins arribar a la plaça de Sant Jaume. Allí, un cop desconvocada, la gent va desfilar carrer Ferran avall i va accedir a l'andana de l'estació de metro de Liceu, va obrir les portes d'accés i va convidar tothom a entrar-hi gratuïtament. Dos vagons ben plens d'activistes els van transportar fins a la plaça Catalunya, on van donar per finalitzada la marxa, després de fer una

Marxa celebrada el 30 de gener contra la pujada de les tarifes del transport públic al seu pas pel carrer Pelai de Barcelona

cassolada i una escridassada ben sonores a les portes d'accés dels Ferrocarrils de la Generalitat.

Vint accions simultànies

Dos dies abans, el 28 de gener, entre les set i dos quarts de vuit del matí, es va fer una acció simbòlica a les estacions de metro de Barcelona per denunciar la pujada abusiva dels preus del transport públic. A una vintena d'accions de la xarxa de Barcelona (segons van explicar els convocants a través d'un comunicat, la majoria es van fer a barris obrers de renda baixa, on la pujada del preu dels bitllets incideix amb més força) es van obrir les portes per convidar les usuàries a utilitzar el servei sense pagar i es van repartir adhesius i

fulls volants per la gratuïtat del transport públic. Segons les activistes, la complicitat de la gent amb l'acció va demostrar la necessitat d'articular respostes socials davant les mesures polítiques que volen carregar els costos de la crisi a les espatres de la majoria. També van repartir fulls on es denunciava que "és vergonyós que, en uns moments de dificultats per les classes populars, per una crisi generada per bancs i immobiliàries, s'augmentin els preus dels serveis bàsics". Més endavant, asseguraven que les persones que no van en cotxe oficial, la gent que no alça la mà per agafar un taxi, les que (sobreviuen a Barcelona... es veuen empeses a passar a l'acció".

Detenció a la UAB

En el marc d'aquesta campanya, també es va produir la detenció d'un jove estudiant al campus de Bellaterra de la UAB. El dia 1 de febrer, un militant del SEPC va ser reduït, emmanillat i conduït fins a la comissaria de Cerdanyola del Vallès pel sol fet de donar suport a una gent que encartellava i posava adhesius a l'estació dels Ferrocarrils de la Generalitat. Un agent de seguretat es va encarar amb ells i, tot seguit, una parella d'agents de paisà dels Mossos d'Esquadra s'hi va sumar. El jove activista s'hi va interposar i va ser agredit i emmanillat. Al vespre, una concentració d'estudiants va exigir el seu alliberament a les portes de la comissaria de Cerdanyola del Vallès.

L'endemà al matí, a la plaça Cívica de la UAB, es va fer una concentració per rebutjar la detenció del jove i exigir a la rectora, Anna Ripoll, que els cossos policials no tinguin accés al campus.

Segons la policia autonòmica, l'agent que va procedir a la detenció de l'estudiant es va trencar diversos dits, sense especificar si es va tractar d'una agressió o d'una lesió arran de la força utilitzada durant l'emmanillament del jove.

> Tres propostes per esquivar les multes

Durant la manifestació del 30 de gener, es van distribuir centenars de fulletons on es proposava tota una sèrie de pràctiques que facilitessin eludir les multes i les sancions en cas d'accedir als transports públics sense pagar.

AJUNTAR-SE A L'ÚLTIM VAGÓ. Habitualment, les persones que es *colen* al transport públic es troben aïllades i amb l'obligació d'afrontar la presència d'interventors i guardes de seguretat en solitari. Si tothom s'aplega a l'últim vagó sempre es podrà fer front col·lectivament als intents de sanció. Només és una qüestió d'hàbits.

RECURS AMB BITLLET DEL MATEIX DIA. En cas de multa, busca un bitllet a les papereres o les andanes, aquest tiquet sempre et servirà per presentar un recurs i aconseguir una anul·lació de la sanció.

MÚTUA DE SANCIONADES. Les persones que no puguin declarar-se insolvents i es vegin obligades a pagar poden crear grups de suport per compartir les multes entre totes.

, així està el pati

VALLÈS · FEIXISME

Enèsima suspensió del judici contra quatre neonazis

Directa Sabadell
sabadell@setmanaridirecta.info

Per sisena vegada, el judici contra quatre neonazis que s'havia de fer a Sabadell es va suspendre. Els fets que es tractaran al judici es remunten al mes d'octubre de 1999, quan un grup de sis neonazis (dos eren menors) van agredir amb cadenes un jove i posteriorment es van dirigir a l'Ateneu Popular Insurrecte, on van esbotzar la porta i van trencar els vidres per amenaçar de mort amb un revòlver les persones que es trobaven a la cafeteria del local social. El judici ha viscut sis aplacaments. Bona part d'aquestes suspensions formaven part de l'estratègia de la defensa per al·ludir l'acumulació de sentències contra un dels acusats amb antecedents. Es tracta de Tomàs Àngel Tomey, un neonazi sabadellenc conegut que va acumular diverses denúncies i dues sentències condemnatòries per agressió entre l'any 1999 i 2004. Des de llavors, els seus advocats van aconseguir tombar la instrucció i, el 2006, la causa es va tornar a instruir. El mes d'octubre passat, el judici tenia data assenyalada, però Tomas Tomey va al·legar que una operació a la seva filla li impedia assistir-hi. En aquesta ocasió, la suspensió va ser promoguda per la fiscalia, ja que una nova fiscal va sol·licitar com a prova la cadena que la Policia Nacional havia requisat als agressors. Els auxiliars del jutjat penal número 3 de Sabadell han revelat que la cadena "no ha constatat mai a l'expedient" i que, "deu anys després, segur que no es trobarà". Les víctimes i testimonis van demanar que el judici se celebrés de tota manera, però el jutge en va decretar la suspensió.

BALEARS · FEIXISME

L'Ajuntament de Palma recicla un monument franquista

Redacció Palma
redaccio@setmanaridirecta.info

La batalla de Palma, Aina Calvo, ha anunciat que no té cap intenció d'enderroc el monument franquista en honor dels militars del creuer de guerra *Baleares*, inaugurat per Franco el 1947. Deseñes d'entitats duen anys reclamant la demolició del monument feixista -situat en un dels principals parcs de la ciutat-, sobretot arran de la promulgació de la llei de la memòria històrica. Tot i aquestes reclamacions, el dilluns 1 de febrer, Calvo (PSOE) anuncia, juntament amb la regidora de Cultura Nanda Ramon (PSM), que dilluns mateix començarien les obres per treure l'escut franquista i les lletres en relleu de la façana principal, on s'honora els soldats "caiguts per la pàtria". La presidenta de Memòria de Mallorca, Maria Antònia Oliver, diu que "la decisió és un insult a totes les víctimes de l'exèrcit franquista, sobretot si es pretén fer que el monument maquillat serveixi, ara, per als morts de tots dos bàndols".

BARCELONA · OCUPEN SIMBÒLICAMENT LA SEU DEL DISTRICTE DE L'EIXAMPLE COM A RESPOSTA

Nova okupació a la Gran Via després del desallotjament sense avís de La Rimaia

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

La causa judicial estava arxivada i la gent de l'assemblea del centre social Universitat Lliure La Rimaia estava convençuda que un desallotjament era judicialment inviable. Però no. La matinada del 2 de febrer, vuit furgons antidisturbis dels Mossos d'Esquadra van assaltar sense previ avís l'edifici situat al número 17 del carrer Casanova. Van esbotzar la porta i van arraconar la desena de persones que hi vivien cap a les seves habitacions. Els agents de la divisió d'informació els van requisar els telèfons mòbils durant mitja hora i, tot seguit, els van deixar sortir al carrer amb les seves pertinències més personals. L'advocat del col·lectiu va aconseguir treure l'entrellat de tot plegat a mig matí, quan un centenar de persones ja s'aplegava davant del cordó policial que envoltava l'edifici. El jutjat d'instrucció número 11 de Barcelona havia ordenat l'arxiu de la causa judicial contra les persones identificades per l'okupació de l'edifici a mitjans del mes de novembre i així es va fer constar en una notificació, però el procediment no havia estat tancat del tot. A finals de novembre, el mateix jutge havia enviat una ordre de desallotjament amb l'avertiment que fos comunicada als propietaris, però no a les persones okupants. De fet, es tracta d'una trampa legal poc comuna per evitar que les okupants coneguessin la data en què es produiria l'actuació policial.

La indignació entre les entitats amb seu a La Rimaia i la resta del

Un mossos davant de la porta principal de la Rimaia durant el desallotjament

moviment reivindicatiu del barri de Sant Antoni de Barcelona no es va fer esperar. La coordinadora d'entitats Xarxantoni, que aplega nombroses

associacions, va mostrar la seva repulsa per l'actuació dels Mossos i va defensar la tasca dinamitzadora del barri que han dut a terme les inte-

grants de La Rimaia. La Federació d'Associacions de Veïns i Veïnes de Barcelona també es va manifestar en aquest sentit.

Després del migdia, el dispositiu policial va permetre la recuperació de més materials de l'interior de l'edifici i, principalment, dels més de 3.000 llibres de la biblioteca popular. Mentre això passava, una quarantena de manifestants van entrar per sorpresa a l'interior de la seu del districte de l'Eixample, van accedir a la sala de plens i van desplegar tres pancartes des de la balconada, sota la mirada atònica dels guàrdies urbans. Tot seguit, van tornar en cercavila fins a La Rimaia, on es va produir una petita càrrega policial quan la representant de la promotora immobiliària que és titular de la finca va abandonar l'edifici enmig de l'escridassada de les persones presents.

Al vespre, va arribar la resposta més multitudinària. Una manifestació que va aplegar diversos centenars de persones va sortir des de la ronda de Sant Pau i va arribar fins davant mateix de la façana de l'edifici clausurat. A la pancarta que obría la marxa s'hi podia llegir *Els nostres somnis, els seus malsons*. Es van fer diverses pintades a la façana i es va llegir un comunicat. Tot seguit, va arribar el plat fort de la nit. La Rimaia va tornar a reneixèr al número 550 de la Gran Via de les Corts Catalanes. Un bloc de pisos totalment abandonat, on hi havia hagut la seu d'una impremta i diversos llogaters fins fa quatre anys. Ara és propietat d'una multinacional i no se'n fa cap mena d'ús.

BARCELONA · EL MATEIX TRIBUNAL VA CONFIRMAR LA POSADA EN LLIBERTAT DE MILLET I JORDI MONTULL

L'Audiència ratifica els tres anys de presó pel noi processat en el 'cas kubotan'

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

La secció cinquena de l'Audiència Provincial de Barcelona ha ratificat la condemna de tres anys de presó per Alfonso H, el noi processat sota l'acusació d'haver donat un cop de puny a un agent antidisturbis dels Mossos d'Esquadra durant una manifestació de l'Assemblea d'Okupes convocada el 19 de maig de l'any 2007. Amb aquesta decisió, el tribunal -conformat pels magistrats Elena Guindulain, José Maria Assalit Vives i Enrique Rovira del Canto- dona l'aval a la sentència del jutjat penal 5 de Barcelona que considerava que l'acusat havia estat l'autor dels delictes d'atemptat a l'autoritat i lesions. Als tres anys de presó, a més, cal sumar-hi una multa de 4.000 euros que haurà d'abonar al compte corrent de l'agent dels Mossos d'Esquadra amb número d'identificació 4.786, que va ser qui va exercir l'acusació particular conjuntament amb

els serveis jurídics del Departament d'Interior. El text de la resolució va ser comunicat el 27 de gener i també ordena que el condemnat s'haurà de fer càrrec de les costes judicials i serà inhabilitat durant tres anys del dret de sufragi passiu, és a dir, de presentar-se com a candidat a les eleccions.

A l'últim full del dictamen judicial, els tres membres del tribunal justifiquen la seva decisió al·legant que, a les imatges de vídeo aportades a la causa, no es pot veure que l'agent dels Mossos d'Esquadra hagués agredit cap manifestant i que, per tant, no és tolerable la resposta en forma de "cop de puny de tal intensitat". Tot i això, cap estament judicial no ha volgut investigar l'existència de més imatges i no s'han considerat suficients les fotografies publicades a *El País* o les imatges de TV3 on es veia clarament que l'agent colpejat amagava un kubotan -arma il·legal segons el reglament d'armes dels Mossos d'Esquadra- fortament agafat amb el puny. Diversos

testimonis van assegurar que, durant aquella manifestació, havien estat agredits a l'abdomen i el tòrax amb aquesta arma i fins i tot van arribar a assenyalat l'agent 4.786 com a autor d'aquelles agressions.

Les imatges que sí que han estat considerades com a prova pels magistrats són les fotografies i els trossos de vídeo on es veu la vestimenta del condemnat abans, durant i després del cop de puny a l'agent, tot i que en aquest cas no hi cap certificació que la cara sigui la mateixa, ja que duia una braga que li cobria gran part del rostre. El text en què es basa la condemna només conclou que les cel·les eren roses.

Un currículum peculiar

La decisió de la secció cinquena de l'Audiència Provincial no es pot considerar una sorpresa si veiem el currículum recent i, especialment, l'última causa que ha estat instruída en aquesta sala. Els mateixos jutges van deci-

dir que Fèlix Millet i Jordi Montull, saquejadors confessos del Palau de la Música, havien de romandre en llibertat. I així ho van plasmar en una resolució del 9 de desembre passat, on consideraven que no hi havia raons per empresonar-los, ja que no hi havia perill de fuga ni de destrucció de proves. Cal recordar, en aquest sentit, que les càmeres de videovigilància van enregistrar com uns treballadors del Palau de la Música a les ordres de Montull s'enduien caixes de documentació que mai van ser localitzades. El magistrat Rovira del Canto també va ser el responsable final d'empresonar el jove terrassenc Francesc Argemí (Franki).

Resposta solidària

El grup de suport a Alfonso H, ja ha convocat una assemblea per respondre la decisió judicial, que en un període aproximadament de dos mesos estarà en mans del jutjat d'executòries i que, en cas de materialitzar-se, el conduiria a la presó abans de l'estiu.

, així està el pati

VALÈNCIA · UNA MARXA DE 15.000 PERSONES EXIGEIX L'ATURADA DEL PLA DE REFORMA DEL BARRI MARINER

La plataforma Salvem el Cabanyal-Canyamelar guanya la batalla del carrer

Helena Olcina i Amigó
redaccio@setmanaridirecta.info

El Cabanyal és nostre i el volem sencer i viuva ser el lema de la manifestació més multitudinària mai convocada als carrers del barri valencià del Cabanyal. El 31 de gener, més de 15.000 persones exigiren l'aturada del Pla de Reforma del Cabanyal que, amb la prolongació de l'avinguda Blasco Ibáñez fins a la mar, suposa la destrucció de 1.651 cases -moltes d'elles protegides com a Bé d'Interès Cultural (BIC)- i la divisió de la trama urbana en dos parts totalment aïllades. A més, el veïnat i altres entitats simpatitzants van demanar la rehabilitació d'un barri on el PP només "ha dut degradació, dolor i injustícia social", segons paraules de la plataforma Salvem el Cabanyal.

El veïnat i les entitats volen la rehabilitació d'un barri on el PP només "ha dut degradació, dolor i injustícia social"

yal-Canyamelar. La manifestació va omplir de gom a gom durant més de dos hores el recorregut -de més d'un quilòmetre de llarg- pels carrers del barri de pescadors. "Tot un èxit", clamaven plètòrics els i les membres de la plataforma i de l'AV del Cabanyal, al mateix temps que denunciaven la

PACO FRANCESC PERALES

Més de 15.000 persones participen en la manifestació en defensa del barri valencià del Cabanyal-Canyamelar

postura del govern valencià, que acusa el Ministeri de Cultura d'atacar l'autogovern dels valencians: "No al fals autonomisme, no al fals valencianisme!". Aquest ha estat el primer moviment efectuat per la plataforma Salvem el Cabanyal després que el govern valencià aprovés, per la via d'urgència, un decret llei on es declara "expressament" que el pla del Cabanyal aprovat el 2001 per l'Ajuntament valencià i la pròpia Generalitat "no perjudicava, danyava o deteriorava la protecció del conjunt històric" del qual forma part el barri. El decret llei

arriba com a resposta al Ministeri de Cultura espanyol, que el 4 de gener va emetre una ordre de suspensió del Pla Especial de Protecció i Reforma Interior de Cabanyal-Canyamelar (PEPRI) perquè el considerava un "acte d'espoli" del patrimoni històric.

Desobediència veïnal

Pocs dies després del decret llei de la Generalitat, van aparèixer dos anuncis al Butlletí Oficial de la Província (BOP) de la Conselleria de Medi-ambient, Aigua, Urbanisme i Habitatge de València que convocaven els pro-

pietaris i afectats per l'expedient d'expropiació forçosa de l'obertura nord i sud del bulevard de San Pere del Pla de reforma del Cabanyal. El veïnat afectat -prop de 24 habitatges-, que s'havia de presentar entre els dies 1 i 5 de febrer, s'ha negat a acudir a la convocatòria prevista, ja que la considera il·legal: "Pensem que no es pot fer cap actuació administrativa vinculada al PEPRI del Cabanyal-Canyamelar perquè està paral·litzat i l'acte és il·legal", explicava Maribel Domínguez, portaveu de Salvem el Cabanyal.

BARCELONA · LA PROPERA ASSEMBLEA ES FARÀ EL 13 DE FEBRER A L'ATENEU LA TORNA

Més de 3.000 participants al Fòrum Social Català

Redacció Directa
redaccio@setmanaridirecta.info

Les dues jornades del Fòrum Social Català 2010 que van tenir lloc a la Universitat de Barcelona el dissabte 30 i el diumenge 31 de gener van comptar amb l'assistència de més de 3.000 persones. Es van organitzar més d'un centenar de seminaris i tallers, exposicions i al-

tres activitats culturals amb un clar sentit reivindicatiu i amb l'objectiu de plantejar alternatives davant l'actual crisi del sistema capitalista en les seves múltiples vessants.

L'FSCat 2010 es va clausurar el 31 de gener al migdia amb un dinar popular al claustre de la Universitat. Just abans, es va fer una Assemblea de Moviments Socials molt

concorreguda, on els moviments i col·lectius de Catalunya van exposar les seves reivindicacions i les accions que es duran a terme durant aquest any. A l'assemblea, es van fer moltes crides a la unitat del les accions dels diferents col·lectius i a fer un front comú davant les polítiques de la Unió Europea, que durant aquest semestre serà presidida per l'Estat espanyol.

L'assemblea es va cloure amb la lectura d'una declaració unitària que recull les principals denúncies i reivindicacions dels col·lectius que van participar i organitzar l'FS-Cat 2010. La declaració també feia una crida a participar a la propera assemblea, que tindrà lloc el 13 de febrer a les 10 del matí a l'Ateneu la Torna, al carrer Sant Pere Màrtir 37 de Barcelona.

BARCELONA · ENERGIA

Més protestes contra el cementiri nuclear

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Nova manifestació per denunciar la intenció de fer un cementiri nuclear a Ascó. Un miler de persones es van aplegar, el 27 de gener, a les portes del Palau de la Generalitat. Els col·lectius convocants -Jòvens en defensa de l'Ebre i la Coordinadora Anticementiri Nuclear de Catalunya (CANC)- també van mostrar la seva oposició a construir-lo a qualsevol altre municipi i van fer una crida a modificar les pautes del model energètic insostenible que mantenen. L'acte també va denunciar els interessos creats a Ascó. Val a dir que tres dels regidors favorables al cementiri mantenen vincles laborals directes amb la central nuclear. Rafael Vidal (CiU) és l'alcalde i, alhora, és el cap de manteniment mecànic de la central; Pau Daniel Serrano Yzaguirre (CiU) és regidor d'Hisenda i manté la seva feina d'enginyer industrial dins el recinte nuclear i, finalment, Pablo Mesa (Independent) és regidor de l'oposició, però també treballa a sou de la central.

BARCELONA · REPRESSIÓ

Un condemnat per ofensa a l'autoritat

Redacció Directa
redaccio@setmanaridirecta.info

Tres dels sis estudiants que van ser detinguts el 18 de març ja han rebut la sentència del seu judici. Dos d'ells -Neus Cabanillas i Gabriel Mattioli- han estat absolts per falta de proves, mentre que l'altre -Manu Simarro- ha estat condemnat per una falta d'ofensa a l'autoritat. Segons afirma el col·lectiu que agrupa la gent desallotjada i detinguda 58i+, les detencions es van produir de manera totalment arbitrària, ja que van ser aleatòries. Així doncs, la Neus i el Gabriel han estat absolts perquè durant el judici es van reproduir imatges on s'observava clarament que el que van descriure els Mossos d'Esquadra a l'atestat policial era completament fals. Simarro, en canvi, ha estat declarat culpable d'una falta d'ofensa a l'autoritat i condemnat a pagar 180 euros d'indemnització al mossos contra el qual l'acusen de llençar una cadira, a més de 160 euros en concepte de multa i els danys d'un rellotge del qual l'acusació no ha presentat factura. 58i+ denuncia que "aquest fet demostra que no existeix la presumpció d'innocència sinó la presumpció de culpabilitat", en al·lusió a la inexistència de proves contra Simarro.

Una altra manera de treballar és possible

oferta
demanda
MERCAT SOCIAL .net

Informa't de totes les ofertes disponibles al sector de l'economia social i solidària

www.ofertademanda.net

Som a Sants,
al servei
de les cooperatives

c. Premià, 15, 1a planta 93 318 81 82
www.cooperativestraball.coop

pobleviu.cat

El portal
dels moviments
socials del Camp

www.pobleviu.cat

c/ Escorial 33 Barcelona
Telèfon 932 840 904
disco@disco100.com

, així està el pati

EUROPA · LA NORMATIVA ARRIBA DESPRÉS DE QUATRE SENTÈNCIES DEL TRIBUNAL DE JUSTÍCIA DE LES COMUNITATS EUROPEES

La directiva Bolkestein, per la porta de darrera

Anna Ginès
laboral@setmanaridirecta.info

El projecte inicial de la directiva Bolkestein aplicava la llei d'origen als desplaçaments temporals de treballadors. És a dir, les condicions laborals dels treballadors desplaçats temporalment a un altre Estat serien les establertes a la llei de l'Estat d'origen. Les crítiques que va desencadenar aquesta proposta van ser suficients per modificar el redactat final de la directiva i excloure les relacions de treball del seu àmbit d'aplicació. Tanmateix, la victòria de la *batalla sindical* aconseguida en relació a la directiva Bolkestein no ha tingut resultats pràctics efectius. Quatre sentències recents del Tribunal de Justícia de les Comunitats Europees (TJCE) ens porten a l'aplicació del principi de la llei d'origen en el desplaçament temporal de treballadors.

La lliure prestació de serveis és un dels principis econòmics fonamentals sobre els quals, juntament amb el principi de lliure circulació i llibertat d'establiment, es construeix la Unió Europea. En determinades ocasions, la prestació interestatal de serveis requereix el desplaçament de treballadors de l'empresa a un altre Estat per la prestació *in situ* del servei en qüestió. És en aquests casos on entra en joc el desplaçament temporal de treballadors. Aquest desplaçament es fa per voluntat i sota la direcció de l'empresari i té com a única finalitat la prestació d'un servei *in situ*. La característica principal del desplaçament temporal de treballadors és que es manté el vincle contractual entre el treballador i l'empresari i, en conseqüència, la llei aplicable al contracte de treball hauria de ser la llei laboral de

L'aplicació de la llei de l'Estat d'origen genera grans riscos de 'dumping social'

l'Estat d'origen. Tanmateix, l'aplicació de la llei de l'Estat d'origen genera grans riscos de *dumping social*. Aquest fenomen es produeix quan els estats competeixen entre ells a través de la reducció dels drets laborals dels treballadors com a fórmula per atraure empreses al seu territori. Per evitar el *dumping social*, la Directiva 96/71/CE sobre desplaçament temporal de treballadors estableix un *nucli dur* de condicions laborals en relació a les quals s'aplica la llei laboral de l'Estat d'acollida. Donat que aquest *nucli dur* és molt reduït, la directiva permet que els estats amplii les condicions laborals que es regiran per la llei de l'Estat d'acollida. En aquest sentit, la major part dels estats membres han elaborat lleis que amplien les condicions laborals que hauran de respectar en supòsits de desplaçaments temporals de treballadors al seu territori.

Manifestació a Tarragona contra la cimera de ministres

Tarragona, Reus i Barcelona denuncien la cimera de la UE

Un dia abans que se celebrés la cimera de ministres de Treball de la UE a Barcelona, diversos col·lectius polítics i sindicals del Camp van organitzar una jornada de rebuig a la trobada. Al matí, més d'un centenar de persones es va concentrar a l'estàtua dels Despullats de Tarragona per denunciar l'actual política laboral i les polítiques neoliberals europees. Poc després de la lectura del manifest i

d'enganxar uns paperògrafs que recordaven la destrucció del sistema públic de pensions, es va improvisar una marxa cap a la seu del Servei d'Ocupació Català, on les manifestants van dur a terme activitats informatives i de difusió sobre la precarietat. La jornada va continuar a la ciutat germana de Reus, davant les obres de l'Hospital Sant Joan, on les mateixes organitzadores van convocar una roda de

premsa, a la tarda, per denunciar l'explotació laboral que pateixen les persones que treballen en aquesta construcció. Segons les denunciants, Dragados i Abentia estan pagant uns salaris que se situen per sota del que estableix el conveni. A Barcelona, l'endemà, més de 800 persones van participar d'una manifestació que va recórrer el passeig de Gràcia i la Via Laietana.

Les quatre sentències recents del TJCE han fet tremolar les bases de l'*equilibri* entre els principis econòmics fonamentals i els drets socials. En l'assumpte Viking, el TJCE declara que les mesures d'acció col·lectiva dutes a terme per un sindicat finlandès contra la decisió de Viking -explotadora d'un vaixell amb pavelló finlandès- de canviar el seu pavelló i registrar el vaixell a Estònia suposen una restricció a la llibertat d'establiment. Igualment, en l'assumpte Laval, el TJCE declara l'actuació d'un sindicat suec contrària a la lliure prestació de serveis. En aquest supòsit, el sindicat adopta mesures d'acció col·lectiva amb la finalitat d'obligar una empresa estrangera que presta un servei a Suècia a retribuir als seus treballadors temporalment desplaçats segons el conveni col·lectiu suec aplicable. En l'assumpte Ruffert, el TJCE analitza una llei del Land Niedersachsen que obliga les empreses adjudicatàries d'un contracte públic a retribuir els seus treballadors amb allo-

previst al conveni col·lectiu alemany aplicable. El tribunal conclou que la llei del Land en matèria de contractes públics constitueix una restricció in-

El TJCE admet i permet que les diferències de protecció social entre estats siguin utilitzades com un element de competència

justificada a la lliure prestació de serveis. Finalment, en l'assumpte Comissió vs. Luxemburg, el TJCE declara que la llei luxemburguesa sobre desplaçament temporal de treballadors

-que exigeix el compliment de la normativa laboral estatal a les empreses que desplacin treballadors al seu territori- és contrària a la lliure prestació de serveis. El TJCE declara les mesures d'acció col·lectiva dels sindicats finlandès i suec, la llei del Land i la llei luxemburguesa contràries a la lliure prestació de serveis perquè fan menys interessant la prestació interestatal de serveis.

A través d'aquestes sentències, el TJCE elimina la capacitat dels estats d'aplicar les seves normes laborals als treballadors temporalment desplaçats al seu territori. Com a conseqüència i tenint en compte que el *nucli dur* de condicions que estableix la Directiva 96/71/CE és molt reduït, en la majoria dels supòsits, s'aplicarà la llei laboral de l'Estat d'origen. Així doncs, el TJCE recupera l'aplicació de la llei de l'Estat d'origen que estableix la directiva Bolkestein. Aquesta vegada, però, ho fa seguint els *bons* resultats obtinguts amb la Constitució Europea, per la porta del darrere, immune al *control*

del Parlament Europeu i a raser del punt de mira dels actors socials.

El resultat de l'aplicació encoberta de la directiva Bolkestein és la legalització del *dumping social*, perquè admet la competència entre empreses basada en la reducció dels costos laborals. És a dir, el TJCE admet i permet que les diferències de protecció social entre estats siguin utilitzades com un element de competència. Segons el tribunal, la competència empresarial basada únicament a obtenir uns costos salarials menors és vàlida. La reducció dels costos salarials pot ser aprofitada per les empreses d'estats amb una protecció social més baixa com un avantatge competitiu per adquirir quotes de mercat als estats membres amb regulacions laborals més garantistes. I, com s'observa en aquestes quatre sentències, qualsevol mesura dels estats o actors socials destinada a impedir-ho serà declarada il·legal. Així doncs, el TJCE anteposa els interessos econòmics i empresarials a la protecció dels treballadors i les treballadores.

F. RICHARD

, així està el pati

CATALUNYA · LA TAXA D'ATUR DE LES NOUINGUDES ÉS DOTZE PUNTS SUPERIOR A LA MITJANA ABSOLUTA DE L'ESTAT ESPANYOL

“Conec immigrants que no envien diners a la família perquè no en tenen ni per trucar”

MIRTA

A. MATEU

Crisi, remeses i immigració

Algunes dades sobre el volum de transaccions

2006

L'ESTAT ESPANYOL VA REBRE 4.310 MILIONS D'EUROS EN REMESSES

És el quart país que rep més diners en remeses de l'estranger, darrera Mèxic, l'Índia i Filipines

FONT: Banco de España i Banc Mundial

Interior d'un locutori on s'envien diners a l'estranger

Xavi Martí
baixllobregat@setmanaridirecta.info

La crisi està afectant la majoria de la població, però les seves conseqüències colpegen amb més força les persones immigrades, ja que el fet de perdre la feina o veure reduïts els ingressos les afecta a elles, però també les familiars que viuen als països d'origen respectivament i que depenen dels diners que s'envien des dels estats rics. Fode Touray, un gambià que viu a Catalunya des de fa quatre anys, diu que envia diners a la família "cada dos o tres mesos" i que "a Gàmbia, si no tens contactes entre els polítics o els funcionaris, no treballes". Touray també indica que coneix immigrants a Catalunya que "ara no poden enviar diners", ja que "no en tenen ni per poder fer una trucada a la seva família".

Abdoulaye Fall, que envia diners cada mes, fa deu anys que va marxar del Senegal perquè "la majoria dels joves de l'Àfrica l'única oportunitat que tenen per tirar endavant és buscar-se la vida fora". Fall diu que "les immigrants que han d'enviar diners

viuen amb molta pressió moral i emocional" perquè "saben que, si no els envien, la situació de les seves famílies encara pot ser més delicada", ja que "coneixen com és la vida allà perquè hi han viscut". També explica que "existeix un informe que diu que, al Senegal, vuit de cada deu famílies viuen de manera directa o indirecta de la immigració per sufragar necessitats bàsiques o petits negocis".

Un estudi publicat el 2009 per l'Observatori Valencià de les Migracions diu que el 86% de les remeses que s'envien al món serveixen per cobrir les despeses corrents de les famílies de les immigrants com la roba, les factures de llum i aigua o l'alimentació.

Un 25,4% davant un 37,85%

Com a prova de la major afectació de la crisi sobre les persones no autòctones, trobem les xifres d'atur de l'Estat espanyol de l'any 2009. En dades absolutes, la desocupació ha augmentat 794.640 persones, cosa que suposa una alça del 25,4% respecte les xifres de 2008. Però, entre

les immigrades, la taxa ha estat més alta i s'ha situat en el 37,85% (de les 3.923.603 persones aturades, 566.517 són immigrades). Així doncs, durant el 2009, la taxa d'atur en termes absoluts ha girat al voltant del 18%, però entre les immigrades ha arribat al 23%.

El 86% de les remeses de diners que s'envien al món serveixen per cobrir les despeses corrents de les famílies de les immigrants, com roba o alimentació

La crisi també afecta més aquest grup perquè, moltes vegades, al país on ha anat a viure, no hi té una estructura familiar que pugui parar el cop quan es perd la font d'ingressos. Fode Touray diu que coneix moltes immigrants que "s'han quedat sense feina i que les companyes de pis que treballen són les que paguen el lloguer i les despeses domèstiques". Ell afegeix que, "tot i això, com que no es pot, els companys de pis no els donen diners per pagar les despeses personals".

Dos anys amb menys remeses

Un altra prova de l'impacte de la crisi sobre les immigrants són les xifres de les remeses de diners que les immigrants envien als seus països des de l'Estat espanyol. Segons el Banc d'Espanya, les remeses enviades el 2005

van ser de 4.614 milions d'euros, el 2006 de 6.250 i el 2007 de 8.445. El 2008, però, aquesta quantitat es va situar en els 7.840 milions, cosa que implica una reducció d'un 7% respecte el 2007, després d'anys d'augment (un 20,54% entre 2003 i 2004; un 10,14% entre 2004 i 2005; un 35,45% entre 2005 i 2006 i un 29,33% entre 2006 i 2007). Si ens fixem en el 2009, s'ha de destacar que la quantitat de diners enviats entre el gener i el març va baixar un 17% respecte el mateix període de 2008; un 13% el segon trimestre i un 9% el tercer. També cal dir que, entre el gener i el març de 2009, les remeses de diners van tornar als nivells de 2006, moment en què, a l'Estat espanyol, hi havia menys gent immigrada. En aquest sentit, durant el primer trimestre de 2009, les immigrants van enviar 139 milions d'euros menys que durant els últims tres mesos de 2008.

A nivell mundial, l'Institut de Diàleg Interamericano calcula que els enviaments de diners creixeran un 5% el 2010, després de la caiguda mundial de l'11% registrada el 2009. Les xifres difereixen una mica de les del Banc Mundial, que ha situat en 15.000 milions de dòlars el diferencial entre el 2008 (305.000 milions enviats) i el 2009 (290.000 milions). Aquests càlculs situen el descens d'enviaments durant el 2009 en el 4,9%.

Esperant enviaments

Les remeses de diners que rep Moldàvia representen el 38% del seu PIB, mentre que al Tadjikistan arriben al 45%. Al Marroc, les transferències ajuden al manteniment i desenvolupament d'1.200.000 persones i els 2,5 milions de bolivians repartits pel món envien quantitats que equivalen al 25% de les exportacions del país. En aquesta llista, també s'hi

pot incloure l'Estat espanyol, que va rebre un total de 4.310 milions d'euros de l'exterior en concepte de remeses l'any 2006 i 1.654 milions entre el gener i el març de 2009. Aquestes dades posen en evidència que qual-sevol reducció en el flux monetari que arriba de l'exterior pot comportar un autèntic terratrèmol a molts països receptors.

Remesas.org indica que, al món, hi ha 4,5 milions de persones que depenen de les remeses enviades des de l'Estat espanyol i que la meitat de les receptores no compten amb altres ingressos. Segons el Banc Mundial, "en algunes regions del món, les remeses superen les inversions estrangeres o les ajudes al desenvolupament".

L'estudi de l'Observatori Valencià de les Migracions manifesta, a més, que la crisi ha reduït la periodicitat de les remeses, ja que el 2003 el 76% de les immigrades enviava diners cada mes, mentre que, l'any passat, el 37,8% ho feia un cop l'any i el 35,8% cada 30 dies.

Sense papers

Abdoulaye Fall diu que "la crisi provoca precarietat en les feines de les immigrants" i que "quan no tens papers, la teva situació econòmica va lligada a l'administrativa".

Les expulsions i repatriacions de les immigrades sense papers, a més, poden tallar d'arrel el flux de diners cap als països d'origen. Durant el 2009, segons dades del Ministeri de l'Interior, a l'Estat espanyol es van expulsar 13.278 persones, 2.662 més que durant el 2008. Les repatriacions es van situar en les 46.731 el 2008 i en les 38.129 l'any 2009. Quan arriben als seus països d'origen, aquestes persones engreixen les ja extenses llistes de l'atur.

> El negoci suculent de les comissions

Les comissions de bancs i empreses *remesadores* (Money Gram, Western Union, etc.) pels enviaments són un gran negoci que s'aprofita de l'esforç i el treball de les persones immigrades. Els costos d'enviament, a l'Estat espanyol, són del 5% o el 6%; a França, se situen entre el 10% i el 12% i, al Japó, entre el 14% i el 23%. A l'Aquila, el G-8 es va comprometre a reduir un 5% aquestes tarifes en un termini de cinc anys. El 2009, el BBVA tenia 130.000 clients al segment de BBVA Remesas. El banc ofereix el primer enviament de franc per captar clients. Amb un compte obert, el preu és de tres euros i, si l'enviament es fa en metàl·lic, el preu puja a cinc euros. A mitjans de gener, Telefónica, que tampoc vol deixar escapar aquesta suculent font d'ingressos, va anunciar que obrirà Telefónica Remesas, un servei que s'oferirà a 1.000 locutoris.

, així està el pati

GRAMENET · LLUITA

Celebració de les Jornades Antifeixistes 2010

Jordi Pastor
barcelonesnord@setmanaridirecta.info

Sota el lema *Qui oblidat la història està condemnat a repetir-la*, la Comissió Antifeixista 27 de Gener, un col·lectiu de Gramenet que treballa per la recuperació de la memòria històrica local, va organitzar les novenes Jornades Antifeixistes durant la darrera setmana de gener. El passi del documental *La fuga de Segovia* a l'Associació Cultural i Popular Aramateix, una conferència titulada *Una visió sobre García Lorca* al Local Social Krida i un acte públic a la plaça de la Vila centrat en el record de la figura de José Berrueto Silvente (últim alcalde de la II República) van ser les activitats organitzades aquest any.

Per commemorar el 71 aniversari de l'entrada de les tropes franquistes a la ciutat, el 27 de gener de 1939, a banda de les activitats programades, el col·lectiu organitzador ha presentat una moció a l'Ajuntament de la localitat per demanar que la plaça Baró -nom d'un propietari industrial afí al règim franquista- canviï de nom i passi a anomenar-se plaça José Berrueto.

Una setantena de persones es van aplegar a la plaça de la Vila durant el matí del diumenge 31 de gener per celebrar un acte commemoratiu dedicat a totes les persones antifeixistes caigudes per la repressió franquista. L'acte també va comptar amb una exposició de cartells i fotografies que mostrava tota la feina feta per la comissió durant els últims anys i l'actuació del Ball de Bastons del Clot.

La celebració va prosseguir amb una cercavila dirigida a la plaça Baró, on es va celebrar un recital poètic amb versos de Miguel Hernández, en

“El 27 de gener ha esdevingut una diada de recuperació de la memòria històrica local”

tre d'altres. Finalment i de manera simbòlica, es va canviar la placa que dona nom a la plaça per una altra on es podia llegir Plaça José Berrueto, Gramenet de Besòs.

Segons membres de l'organització, “el 27 de gener ha esdevingut una diada de recuperació de la memòria històrica local i el nostre treball està encaminat a consolidar i fer créixer aquest espai”.

Impediments administratius

Per sorpresa de l'organització, els permisos per poder dur a terme la cercavila de l'acte central van ser denegats en un primer moment. Fins dos dies abans de la data escollida no se'ls va retirar la denegació i, posteriorment, arran d'un comunicat de denúncia, es va acceptar el permís per fer-la.

GRAMENET · LA LLUITA DE LES ATLETES ACONSEGUEIX EL SEU OBJECTIU DESPRÉS DE MESOS D'ACCIONS

Gramenet tindrà pistes d'atletisme reglamentàries a Can Zam

Aitor Blanc
barcelonesnord@setmanaridirecta.info

L'Ajuntament de Santa Coloma de Gramenet va aprovar una sèrie de canvis al darrer ple municipal que facilitarà la construcció de les pistes reglamentàries de 400 metres a Can Zam. Aquest fet ha estat qualificat com una gran victòria de la Unió Colomenca d'Atletisme (UCA) i dels moviments ciutadans que, pleats, han dut a terme una llarga lluita per aconseguir aquest equipament.

En relació al debat sobre el futur i la definició del Parc de Can Zam, l'any 2006, fruit del consens ciutadà, es va aprovar la ubicació d'unes pistes d'atletisme reglamentàries d'atletisme de 400 metres de corda en aquest espai. Al ple municipal del mes de juny de 2008, el PSC va modificar el Pla General Metropolità (PGM) i va suprimir les pistes d'atletisme de forma unilateral i trencant el consens (DIRECTA 135).

El govern s'ha vist obligat a tornar a ubicar les pistes a l'indret original

En el marc de l'anomenat *Plan E*, l'Ajuntament de Santa Coloma de Gramenet -aleshores en mans de l'imputat pel cas *Preto* Bartomeu Muñoz (PSC) - va destinar una partida de més de tres milions d'euros per la reforma de les actuals pistes no reglamentàries de 250 metres, una mesura que va ser qualificada per la Unió Colomenca

els atletes de la Unió Colomenca d'Atletisme van realitzar intenses mobilitzacions els mesos de març i abril de 2009

d'Atletisme (UCA) de desproporcionada i que enterrava l'atletisme a la ciutat. Després de dur a terme diferents protestes, accions i mobilitzacions, les atletes van acampar a les pistes d'atletisme, de les quals van ser desallotjades (DIRECTA 139). Des de llavors, la UCA s'ha ubicat al camp de futbol de Longaron, al costat del Parc de Can Zam, on se'ls han habilitat unes pistes provisionals en males condicions.

L'actual govern municipal, en mans de Núria Parlón (PSC), ha cedit davant la demanda popular i s'ha vist obligat a tornar a ubicar les pistes re-

glamentàries a l'indret consensuat l'any 2006. Els atletes, esperançats, puntualitzen irònicament que “fins que no les veiem, no ens ho creurem”.

La incorporació de les pistes a Can Zam canvia el projecte de remodelació de les antigues, on actualment es fan obres de millora. L'Institut Municipal d'Esports (IME) ha previst l'habilitació d'unes pistes poliesportives en aquest espai.

El repte immediat

Tal com va explicar la Plataforma per la Defensa de la Serra de Mari-

na i Can Zam en una reunió amb l'alcaldesa (DIRECTA 169) una de les prioritats de treball per la millora de la ciutat és la definició del Parc de Can Zam.

Al ple municipal del dilluns 1 de febrer, es va aprovar la supressió del PGM relatiu a Can Zam que anul·larà el projecte aprovat l'any 2006. Sembla que la intenció és tornar a debatre el projecte de parc amb la idea de mantenir el projecte, però amb la inclusió de l'Escola Oficial d'Idiomes, que es mantindrà a la seva ubicació actual.

OLESA DE MONTSERRAT · LA CONSTRUCCIÓ D'UNA NOVA CARRETERA AIXECA PROTESTES AL MUNICIPI

La variant de la C55 passaria per una zona ZEPA

Xavi Miquel
baixllobregat@setmanaridirecta.info

La nova carretera que la Generalitat ha previst construir a Olesa de Montserrat (Baix Llobregat) ha fet encendre les alarmes entre bona part de la societat local. Segons el projecte de connexions amb la N-II, l'A-2 i la B40 presentat pel Departament de Política Territorial, es vol afegir una variant de la C55 al seu pas per Olesa i Abrera. Les entitats ecologistes Revolució Verda (Olesa), Anda (Abrera) i ADENC, juntament amb l'Ajuntament d'Olesa, han anunciat el seu rebuig a aquesta nova carretera.

Punt negre de la xarxa catalana

La carretera en qüestió és un dels punts negres de la xarxa viària catalana on, durant els darrers sis anys, s'han produït una quinzena d'accidents mortals. La problemàtica dels accessos (23 accessos en quatre quilòmetres) és la causa principal d'aquesta sinistralitat i, és per això que, des de fa molts anys, tant el veïnat

com les institucions estan demanant la resolució del tema. Segons la Generalitat, la construcció de la variant és la solució per l'alta sinistralitat d'aquest tram, a més d'acabar amb la problemàtica de l'accés a diferents urbanitzacions i de la suposada saturació que pateix l'antiga carretera.

Tot i així, les tres entitats ecologistes que han signat el manifest *Agafem el compromís* ja han declarat la seva oposició “frontal i absoluta” a la construcció de la nova variant. Asseguren que la proposta s'ha fet “des dels despatxos de Barcelona” sense preguntar ni consultar la gent del territori, que no suposa una millora per la mobilitat de la zona i que és un “malbaratament dels fons públics”.

Zona ZEPA amenaçada

Segons el projecte que ha presentat la Generalitat, la variant s'estendria pel perímetre d'una Zona d'Especial Protecció d'Aus (ZEPA) i la travessaria en dues ocasions. Recentment, la Generalitat va incloure aquesta ZEPA dins la Xarxa Natura 2000 i, per

la Generalitat vol canviar aquest traçat per una atuoïa de 4 carrils

tant, la construcció de la variant podria vulnerar aquesta figura, que representa la màxima protecció a nivell europeu. En aquest sentit, des de Revolució Verda afirmen que ja han contactat amb la Direcció General de Medi Ambient de la Comissió Europea per traslladar la possible agressió a una zona ZEPA. Segons les enti-

tats ecologistes, la variant -que passaria a tenir quatre carrils- es construiria paral·lelament al riu Llobregat i “augmentaria la contaminació atmosfèrica i acústica, fragmentaria el ric ecosistema de la zona i podria afavorir l'ocupació dels terrenys pròxims a través de processos d'especulació urbanística”.

REVOLUCIÓ VERDA

MIRALLS | TAULA RODONA
**Marc Sempere, Caterina
 Canyelles i Carles Bianco:**
 Entre la glosa i el 'copy left'
 pàg. 4 i 5

BON VIURE
**Donestech: feminitzar
 les tecnologies**
 pàg. 7

Eutanàsia a l'escola pública

Sota l'impuls de les polítiques neoliberals posades en pràctica des dels anys 80, el sistema educatiu ha patit una sèrie de canvis que han modificat profundament la seva essència. El paper de l'escola com a espai de ciutadania i com a ascensor social ha estat devaluat. D'altra banda, el discurs mediàtic que ha acompanyat -i promogut- aquests canvis ha tingut un dels seus blancs preferits en el professorat, mentre que els partits d'esquerra han abandonat els seus valors tradicionals per abraçar amb força el nou paradigma neoliberal.

Xavier Díez
 afons@setmanaridirecta.info

Al llarg de la darrera dècada, l'educació ha passat a tenir un protagonisme polític i mediàtic al qual no estava acostumada. Les proves PISA; els informes elaborats per fundacions pantalla de lobbies econòmics sobre el presumpte estat catastròfic de l'educació; les crítiques ferotges dutes a terme des dels mitjans de comunicació i les acusacions difamatòries a docents, famílies i alumnat per la seva presumpta manca de responsabilitat, esforç o professionalitat, han suposat un qüestionament integral del que representa l'escola, no únicament pel que fa a la metodologia o als continguts, sinó també de la seva pròpia essència.

Aquesta estratègia de descrèdit orquestrada des d'instàncies del poder polític, econòmic i comunicatiu ha estat un mitjà per forçar canvis legals a escala local (la llei d'educació de Catalunya) que s'emmarquen en un seguit de transformacions globals (les proves PISA o el pla Bolonya) amb un idèntic rerefons: un canvi en el plantejament, l'estructura i les finalitats de l'educació, en una societat que es mou en la lògica d'un nou capitalisme.

Una ciutadella assetjada

La crisi derivada de l'increment abrupte dels preus del petroli, a partir de 1973, va propiciar el trencament del pacte tàcit entre classes socials que havia caracteritzat l'Estat del benestar bastit després de la Segona Guerra Mundial, fonamentat en la plena ocupació i en uns impostos progressius relativament elevats. La revolució conservadora liderada per Margaret Thatcher i Ronald Reagan -elegits el 1979 i el 1980, respectivament- va anar acompanyada per un potent corrent filosòfic, el neoliberalisme, teoritzat per l'economista Friedrich Von Hayek i Milton Friedman, vinculats a la Universitat de Chicago.

Efecte de la imposició de les polítiques neoliberals ha estat dramàtic: ha demolit els sistemes educatius públics, ha promogut la creació d'una xarxa d'escoles elitistes i ha trencat la idea de l'escola com a espai de ciutadania i com a ascensor social. Així, les classes mitjanes han assistit -impotents- a la seva pràctica desaparició,

no sols per la caiguda del nivell de vida i l'empitjorament accelerat de les condicions laborals, sinó per la certesa que els fills i filles, fruit de la crisi induïda dels sistemes educatius, veuran rebaixat el seu estatus i les seves expectatives respecte a les dels pares.

Davant dels valors propis de l'Estat del benestar, assumits a mitges entre la democràcia cristiana i la socialdemocràcia, en aquest nou context, s'ha imposat un discurs sofisticat favorable a la llibertat econòmica i la responsabilitat individual. El revers d'aquesta moneda ha consistit en la pèrdua de drets laborals i en la implantació de la idea que la pobresa o la riquesa és fruit de l'acció personal. La pobresa és percebuda com una causa de la pròpia incapacitat, mentre que la riquesa és interpretada com el fruit del mèrit personal.

- *La imposició de polítiques neoliberals ha provocat la creació d'una xarxa d'escoles elitistes i ha trencat la idea de l'escola com a ascensor social*

- Aquest discurs ha propiciat un abandonament progressiu del sistema educatiu públic per part dels governs: s'ha aplicat l'eutanàsia a l'escola pública per mitjà de la desinversió, la massificació i la diferenciació de centres segons la clientela social. Les funcions que havien d'assumir les escoles, els instituts i les universitats han deixat de resultar útils: si els centres educatius havien de ser una escola de ciutadania amb una estructura més o menys democràtica i transmissora de valors participatius, en el nou context, l'escola ha passat a ser gestionada com una empresa. Abans, l'alumnat podia percebre l'educació com una possibilitat de promoció social; ara no és més que una estructura de via morta, un dipòsit per infants i adolescents, aparcats mentre les seves famílies treballen sense massa expectatives personals. L'escola pública,

anteriorment concebuda com una espècie de temple d'accés al coneixement, ha esdevingut una ciutadella assetjada, criticada com a rèmor del passat per "poc dinàmica" i "anacrònica".

Paral·lelament als intensos processos de segregació urbana associats a l'especulació immobiliària, s'han produït processos de segregació escolar. Això, combinat amb la preexistència d'una xarxa d'escoles concertades, majoritàriament religioses i amb un dret d'admissió diferenciat *de facto*, que no *de iure* (la Llei Orgànica reguladora del Dret a l'Educació de 1985 obliga els centres privats que perceben fons públics a aplicar els mateixos criteris d'admissió que els centres públics), ha propiciat una especialització d'escoles en funció de la classe social. Aquestes es divideixen en centres privats d'elit, centres concertats per les classes mitjanes i escoles públiques de suburbi, on conviuen els descendents de la vella immigració espanyola i la nova immigració extracomunitària. A més, determinades escoles públiques dels centres de les ciutats o amb una comunitat escolar de classes socials elevades han anat adquirint les pràctiques i estratègies de les privades.

En aquest context d'*especialització clàssica* de les escoles, la política de partits ha atiat la por de les famílies a la convivència amb la nova pobresa. Així, s'han adoptat com a ham electoral algunes propostes procedents del món britànic i nord-americà, com els xecs escolars. Els mitjans de comunicació contribueixen a fer créixer aquests temors amb grans dosis de sensacionalisme, tot dibuixant un panorama catastròfic en què es magnifiquen els índexs de fracàs escolar i els problemes de convivència. Paradoxalment, en canvi, el professorat de l'educació pública està seleccionat d'una manera més rigorosa i hi ha menys problemes disciplinaris que fa una dècada.

Una professió qüestionada

Enmig de tot aquest panorama, existeix un col·lectiu terriblement molestat: el professorat. L'expansió del sistema educatiu espanyol, paral·lel a les esperances de reconstrucció democràtica durant la transició, va atreure un col·lectiu de persones compromeses socialment que compartien uns determinats valors (llibertat, igualtat, cooperació i solidaritat) i que, avui, representen una nosa per als nous plans. Això ha fet que s'activi un discurs hostil a la professió docent per promoure el seu descrèdit. Diversos tertulians influents (Salvador Cardús, Patricia Gabancho, Jordi Barbeta, Salvador Sostres, etc.) han responsabilitzat el col·lectiu del fracàs escolar i l'han acusat de corporati-

vista, indolent, passiu i poc implicat en el treball. Alhora, la seva condició de treballador públic és considerada com un privilegi que provoca el seu acomodament.

IL·LUSTRACIÓ: François Pagès

S'ha aplicat l'eutanàsia a l'escola pública per mitjà de la desinversió, la massificació i la diferenciació de centres segons la clientela social

La llei d'educació de Catalunya elimina la tradicional autonomia del professorat i el converteix en mer transmissor d'unes directrius superiors

La destrucció de la imatge pública del professorat ha tingut un doble objectiu: la seva desmoralització –per neu-

tralitzar tota resistència a l'agenda neoliberal– i una devaluació de la seva imatge pública que el vulnerabilitzi com a col·lectiu. D'aquesta manera, aquells que havien assolit una certa capacitat de lideratge comunitari (mestres i professors solien estar a l'avantguarda de les reivindicacions socials i participaven activament de la vida cultural i política) han vist com s'esvaïa la seva influència, en el marc d'una societat amb valors antagònics als que havien motivat la seva vocació.

De fet, bona part dels canvis presents a la nova llei d'educació de Catalunya (LEC) van destinats a eliminar la seva tradicional autonomia a l'aula i a convertirlos en mers transmissors de directrius superiors. L'avaluació constant de la seva tasca, la rendició de comptes fiscalitzadora, l'erosió dels seus drets, un clima de treball cada vegada més exigent i jerarquitzat, la diferenciació salarial i d'estatus i el reforçament d'unes direccions cada vegada més gerencials tracten de do-

blegar qualsevol resistència respecte les directrius superiors.

La part més visible d'aquestes *innovacions* ha estat una deserció considerable i preocupant del professorat. I no marxa de l'escola qui vol, sinó qui pot. Precisament, els docents més qualificats i amb major experiència han abandonat l'educació i han optat per altres professions menys exigents psicològicament i més ben valorades. A Anglaterra, per exemple, s'ha generat un dèficit de vocacions docents que fa que les autoritats educatives hagin hagut de recórrer a immigrants –majoritàriament procedents de Sud-àfrica, el Pakistan o l'Índia– per suplir les vacants i que siguin els auxiliars, sense titulació universitària o preparació específica, els que vagin prenent majors responsabilitats en tasques docents. La llei d'educació catalana i el seu desplegament en el Decret d'Autonomia i de Direccions va exactament en la mateixa línia.

De la inoperància al col·laboracionisme

Els discursos pedagògics de l'esquerra –tant el dels socialistes com el dels antics comunistes i el del republicanisme ambigu i tou dominant a ERC– no fan altra cosa que reflectir el seu mateix discurs econòmic i social, caracteritzat per l'acceptació del neoliberalisme radical, molt en la línia de la *tercera via* del laborisme britànic. Aquest es caracteritza per la renúncia als valors d'igualtat i solidaritat i per la restricció de la llibertat a la capacitat de les empreses de dictar la seva agenda econòmica i a la legislació sobre aspectes menors. Els partits d'esquerres no sols han assumit uns valors contraris a la seva tradició, sinó que els han desenvolupat amb una intensitat amb què ni les forces polítiques més conservadores haurien admès. Tant la LEC com el pla Bolonya han estat impulsats amb entusiasme per aquests partits, que a més s'omplien la boca d'una retòrica de defensa de l'eficiència i l'eficàcia.

D'altra banda, el Pacte Nacional per l'Educació (2006) ha tingut com a principal conseqüència –de fet, ha estat l'única mesura del Pacte efectivament implementada– l'aplicació de la sisena hora a primària, unànimement rebutjada pel professorat i per qualsevol investigador en educació que no rebés finançament públic. L'escanyament de l'ensenyament de persones adultes (tot i que les llistes d'espera s'han disparat, no s'ha obert cap centre nou des de l'arribada del govern tripartit a la Generalitat), la demolició controlada dels estudis nocturns, l'increment del preu de les matri-

Aula de l'IES Mare de Déu de la Candelera, a l'Ametlla de Mar (Baix Ebre)

- Arxiu

cules universitàries i un pla Bolonya que, a la pràctica, impedeix compaginar estudis i feina també trenquen amb el principi d'igualtat d'oportunitats que havia caracteritzat tradicionalment les esquerres.

En certa mesura, es podria dir que l'acció educativa de les esquerres es redueix al col·laboracionisme amb l'actual paradigma dominant de la societat de

- *Les esquerres han assumit els valors de l'actual paradigma dominant, el neoliberalisme*

mercat. El discurs neoliberal, la competitivitat, l'organització escolar a imatge i semblança de l'empresa privada i la voluntat de bastir una educació diferenciada per classe ha passat a ser *progressista*. En canvi, la defensa dels serveis públics, dels drets laborals del professorat i d'una filosofia igualitarista i democràtica és *corporativisme ranci*. Regna un gran desconcert i orfandat ideològica entre aquells sectors que havien cregut en la institució escolar com a espai de compensació de desigualtats, com a servei públic que permetia que l'individu es dotés de coneixements per reforçar la igualtat d'oportunitats i per conèixer millor el funcionament social.

Curiosament, l'any que deixem enrere, el del centenari de l'afusellament de Francesc Ferrer i Guàrdia, ha servit per recordar una altra tradició pedagògica anihilada per la ideologia del mercat i per la desmemòria històrica: l'escola fonamentada en la tradició llibertària que havia de servir per emancipar l'individu de les estructures de dominació.

La sisena hora, una concessió encoberta a l'escola privada

A banda del contingut de l'educació, un altre factor irromp amb força dins el panorama educatiu. Les pressions laborals creixents sobre els pares i mares, que els obliguen a treballar més hores i a ritmes cada vegada més frenètics i que els deixen cada vegada amb menys temps lliure, queden compensades per la progressiva funció de l'escola com a magatzem. Així, els grans debats educatius dels darrers anys s'han centrat en la suposada necessitat d'ampliació horària i de calendari de l'alumnat. A Catalunya, s'ha imposat una sisena hora de permanència als centres de primària, la qual cosa converteix el Principat en la regió europea amb major nombre d'hores de classe anuals per l'alumnat de primària de tota Europa (1.050 respecte a la mitjana europea, d'unes 790).

- *La sisena hora als centres de primària ha servit per incrementar els beneficis de les escoles concertades*

Això contribueix a devaluar la institució escolar: aquesta no és presentada públicament com un lloc per aprendre, sinó com un espai de confinament generacional, un gueto per a infants i adolescents. Es tracta, a més, d'una mesura amb una forta dosi d'electoralisme i demagogia, ja que, per justificar-la, es bus-

ca el suport d'aquelles persones més perjudicades per l'absència de polítiques laborals justes: com més avall en l'escala social (com més pressió laboral), major pressió per ampliar l'horari i el calendari dels fills.

Però, quins són els interessos autèntics que s'amaguen darrere la sisena hora? A primària –i només a les escoles de Catalunya–, la majoria de centres concertats feien una hora més de classe que les escoles públiques, que en tenien cinc de lectives (tal com succeeix a la majoria d'estats europeus). Això es deu a una concessió feta al govern de Jordi Pujol quan, a mitjans dels anys vuitanta, l'Estat va aprovar la Llei Orgànica reguladora del Dret a l'Educació, que regula el finançament públic de les escoles privades. La patronal d'aquests centres, la major part dels quals de titularitat religiosa, va aconseguir que els centres concertats poguessin disposar d'un finançament extra a partir de quotes que se'ls permetia cobrar a les famílies en concepte d'*hores complementàries*.

Quan el PSC va incloure la sisena hora al programa electoral per les eleccions al Parlament de Catalunya de 2003, ho va fer amb l'excusa d'evitar una presumpta discriminació de l'escola pública (amb cinc hores lectives al dia) respecte a la privada (amb sis hores) i de fomentar la cohesió social. La intenció, però, era una altra. Diverses sentències judicials havien obligat moltes escoles privades que cobraven a part l'hora de més que feien a retornar els diners d'aquestes quotes a les

famílies, ja que es tractava de quotes indegudes. Si s'impartia una hora més al conjunt del sistema educatiu, hi hauria una raó per incrementar el mòdul de concert i, d'aquesta manera, fer créixer el benefici empresarial de les escoles concertades.

La inclusió de la sisena hora en el si del Pacte Nacional per l'Educació –aprovat sense la signatura dels representants dels docents ni de les associacions independents dels partits– va representar un cop molt dur per als mestres de la pública. S'ha reduït l'escola a una funció assistencial, s'ha degradat el clima de convivència escolar, s'ha col·lapsat el sistema de provisió de substitucions i interinatge i, per últim, s'ha alterat greument l'organització interna dels claustres. La valoració de la mesura, segons una enquesta elaborada pel sindicat USTEC-STEs, és contundent: el 84% del personal docent l'eliminarà, només un 9% la considera positiva o molt positiva i el 67% considera que els conflictes relacionats amb la disciplina havien augmentat arran de la seva aplicació. Un estudi posterior, fet en base a les proves de competències bàsiques, demostra que aquells centres que encara no havien implementat la sisena hora obtenien millors resultats que aquells que feia temps que la feien. Altres estudis, elaborats per la Universitat de Girona i per la pròpia inspecció de Girona, han corroborat aquestes conclusions, a més de constatar la irrellevància pedagògica de la mesura.

D'esquerra a dreta, tres artistes a cavall entre la cultura popular i les noves formes de creació lliure i autogestionada: Carles Bianco, Marc Sempere i Caterina Canyelles

FOTOGRAFIES:
Helena Olcina i Amigó, Eloi de Mateo i Juan Miguel Morales

Què tenen en comú els cants de batre o la glosa mallorquina amb les cançons de Radiohead, Pearl Jam o At Versaris? Al marge de qüestions estrictament musicals, moltes més coses del que podríem imaginar *a priori*: els grups de Thom Yorke i Eddie Vedder i el duet format per Pau Llonch i Rodrigo Laviña han publicat part o la totalitat del seu treball sota llicència Creative Commons, una alternativa al *copyright* i a les fórmules tradicionals de drets d'autor. I tots tres han penjat la seva música a Internet, amb la voluntat de marcar distàncies amb les convencions de l'actual indústria de la cultura. El fet d'alliberar i compartir la música que un crea, però, no és quelcom precisament nou. Existeixen molts punts en

comú entre la manera com es feia i es difonia la música tradicional abans de la creació de la cultura de masses i les possibilitats que obren les noves tecnologies i les llicències lliures. Igual que, en un context preindustrial, les jotes i les albaes es transmetien de generació a generació, les noves maneres de fer cultura afavoreixen la transmissió directa, eliminen gran part dels intermediaris i desdibuixen la frontera entre emissor i receptor. Parlem de totes aquestes transformacions amb Marc Sempere, Carles Bianco i Caterina Canyelles, tres artistes que han indagat les fronteres que hi ha entre la cultura popular dels Països Catalans i les noves formes de creació lliure i autogestionada.

Roger Palà
entrevista@setmanaridirecta.info

Tenen punts de connexió la cultura popular i les actuals formes de distribució a través d'Internet i mitjançant llicències lliures?

Carles Bianco: Creiem que sí. Es tracta de dues formes d'entendre la cultura que la conceben com un bé comú on hi col·laborem totes. És una visió col·lectiva del coneixement des de la llibertat. La diferència seria de context: la cultura popular de tradició oral naix en un moment premodern, sense unes lleis de *copyright* que amenacen el patrimoni col·lectiu ni la possibilitat d'utilitzar certes tecnologies que n'accelerem el ritme i les interconnexions.

Marc Sempere: La forma relacionar-se amb la cultura, crear-la, transmetre-la i entendre-la és molt similar. Però aquestes connexions no es donen només en un àmbit musical: és un procés paral·lel de recuperació de les formes de transmissió directa del coneixement, que també es reproduïen en àmbits com l'alimentació a partir de la proliferació de les cooperatives de consum ecològic.

Els moviments partidaris de la cultura lliure fins i tot posen en dubte el concepte clàssic d'autor sobre el qual es basa la indústria cultural del segle XX.

Caterina Canyelles: Aquest és un dels factors més rellevants de tot aquest debat. Jo penso, al cap i a la fi, que ningú crea mai res: les persones tenim experiències vitals i culturals que, posteriorment, el cervell processa i, d'aquest procés, en sorgeix un producte cultural que en realitat no és nou: simplement és una interpretació de tota una sèrie de vivències que, individualment, hem processat i reelaborat. De la mateixa manera que cançons populars com "La dama d'Aragó" o "La presó de Lleida" tenen versions diferents que ubiquen l'acció a Mallorca o Nàpols respectivament, les llicències lliures com Creative Commons ofereixen un marc per aplicar aquest mateix procés de reapropiació i transformació. És el que ja fan, per exemple, molts productors a l'hora de samplejar bases electròniques.

C.B: Sovint, quan parlem de música tradicional, ens referim a música de tradició oral, la música del poble que ha anat passant de mares a fills i que ha anat configurant la memòria d'una societat. En aquest cas, veiem que, des de l'aparició del fonògraf, és una pràctica habitual enregistrar música popular de tradició oral i que,

gràcies a estes pràctiques, han perdurat cançons que s'havien perdut en la memòria. Però, evidentment, al mateix temps, entraven dins la lògica del *copyright* pròpia de la modernitat, de l'època daurada de la indústria musical. I aquí ens trobem davant d'un paradigma: en molts casos, hem entès la memòria mitjançant una lògica perversa de la propietat, quan l'esperit d'aquestes cançons era justament el de ser lliures, el de no ser de ningú i de totes a l'hora. **A mitjan segle XX, neix la cultura de masses tal com la coneixem. Com sobreviu la música popular davant aquest procés d'industrialització i comercialització?**

C.C: En el cas dels Països Catalans, la situació en què ha quedat la música popular arran a l'eclosió dels mitjans de comunicació massius i la industrialització de la cultura ha estat molt diferent en funció del territori. Al Principat, la cultura popular pràcticament no va sobreviure aquest procés. Suposo que, en certa manera, Barcelona és la metròpoli, més oberta a una determinada visió cultural

Caterina Canyelles: "A Mallorca i gran part del País Valencià, que són territoris molt més rurals, la cultura popular va sobreviure la industrialització i va restar implantada a tota la societat, fos de dretes o d'esquerres"

d'elit que percebia tot el fet tradicional com l'antimodernitat. A Mallorca i gran part del País Valencià, que són territoris molt més rurals, el pòsit popular va sobreviure la industrialització i va restar implantada a tota la societat, fos de dretes o d'esquerres. Això també va tenir un punt negatiu: durant els quaranta anys de franquisme, els glosadors no van anar contra el règim i només van glosar les virtuts del *caudillo* i com n'era de maca la filla de l'alcalde.

C.B: La indústria cultural, al llarg del segle XX, s'ha desenvolupat en base a la cultura popular, però d'una cultura popular pròpia de la modernitat: la cultura de masses. La gran diferència entre la cultura popular i la cultura de masses radica en la pròpia concepció i manera de fer que es té sobre la pròpia cultura.

Aquest esperit i manera de fer s'ha mantingut sobretot a l'àmbit rural i, sobretot, en els contextos festius i altres moments rituals. La crisi de la modernitat i els nous recursos tecnològics han fet la resta perquè ens retrobéssim amb aquestes formes de cultura. **M.S:** Els canvis tecnològics en l'àmbit de la cultura sempre tenen conseqüències rellevants. Ja va passar amb la impremta i el gramòfon. En aquests moments, però, ha aparegut una tecnologia —In-

Entre la glosa i el 'copyleft'

Carles Bianco, Caterina Canyelles i Marc Sempere
 parlen sobre la música tradicional i l'impacte de
 les noves formes de creació i distribució cultural

ternet— que representa un canvi de paradigma total. I l'aparició d'una tecnologia mai no és arbitrària: correspon a un moment històric. Estem en un context de crisi i canvi i totes aquestes transformacions no són alienes a la situació ni s'esdevenen perquè sí. Tot i això, la música tradicional ha sobreviscut a la indústria, fins i tot en contextos difícils com és el cas de nacions sense estat com els Països Catalans. Ara hi ha músics que treballen per em-

parentar les diferents tendències de la música moderna amb la tradició musical del país.

És difícil, aquest procés?

C.B.: La nostra experiència ens diu que no. Com en tot, és qüestió de gust. Sobretot si comencem a considerar que certes formes d'electrònica ja formen part de la nostra tradició. A més, traslladar certs patrons com els dels pasdobles al *techno*, per exemple, es fa quasi a soles.

M.S.: En el nostre cas, ha suposat un treball molt gran, un procés creatiu d'un any i mig arran del qual ha sortit un disc —*Marquet* (G3G, 2009)— i dues propostes diferents de directe que reinterpreten les cançons d'aquest disc. Tot són peces populars, però amb lletres adaptades a la realitat contemporània. Ha estat un treball de reinterpretació i experimentació en què hem jugat amb instruments tradicionals com la viola de roda o el guitarró i, alhora, elements electrònics.

Qui és qui?

Carles Bianco

En alguna cruïlla improbable entre Chimo Bayo, M.I.A., Daft Punk i Pep Gimeno *Botifarra*, trobem Orxata Sound System, un dels projectes musicals més transgressors de l'escena valenciana. Darrere d'aquesta peculiar formació que uneix electrònica i música tradicional —sempre emprant llicències Creative Commons— trobem el productor Carles Bianco, nascut i resident a la ciutat de València. Un activista provinent del món del programari lliure que du a la pràctica els seus plantejaments a través de la música. Amb Orxata han publicat el disc *1.0* i han participat al disc col·lectiu *Vinga va!*

Caterina Canyelles

Gran part de la culpa de la recuperació de la glosa i el cant improvisat dels Països Catalans recau en la tasca del col·lectiu Cor de Carxofa i, darrere d'aquesta iniciativa exitosa, trobem la glosadora de Sa Pobla Caterina Canyelles. Resident al barri de Gràcia de Barcelona, Canyelles és una de les versadores d'Ensaladilla So Insistent, grup pioner a l'hora de fusionar bases electròniques amb melodies de cançó improvisada. Alhora, és un dels puntals del Transglosadors, un festival de petit format que malda per trobar punts de connexió entre el cant improvisat tradicional i el hip-hop i el rap.

Marc Sempere

Nascut a Cocentaina (El Comtat), podem trobar el músic i activista cultural Marc Sempere —si tenim sort i certa habilitat per endinsar-nos en el submón local— al barri de la Barceloneta de Barcelona. Membre de grups com Ix o Jalea Real, des de fa un temps, és un dels factòtums del projecte Compartir Dóna Gustet, una mena de *work in progress* sobre noves formes de transmissió i cultura tradicional i popular. El projecte va merèixer un premi de la Fira Mediterrània de Manresa l'any 2008 i ha acabat cristal·litzant en diversos espais creatius, com el grup Carrer Present.

C.C.: En el fons, però, penso que podem trobar molts punts de connexió. Per exemple, en el cas de la glosa i el hip-hop. Un glosador i un raper coincideixen en el fet que usen una forma de creació de llenguatge per expressar un missatge instantàniament. Fan fotos de la realitat i la transmeten amb uns paràmetres marcats per la improvisació. Un glosador com en Mateu *Xurri* ho farà amb una rima i una mètrica diferents a la que emprà un raper com en Rodrigo d'At Versaris, però la seva motivació de fons és la mateixa.

C.B.: Cal tenir en compte que la cultura pop que trobem al llarg del segle XX té certes continuïtats respecte a la cultura popular de tradició oral —sobretot a nivell estètic i discursiu— com podrien ser, en el cas de la música, certes melodies, harmonies o patrons rítmics.

Hi ha qui sosté que Internet és una eina molt important pels col·lectius històricament minoritzats o menystinguts i que l'avenç tecnològic sempre és positiu. Això també és així en el cas de la cultura alternativa?

M.S.: És un error, tant el fet de considerar que una tecnologia és bona *per se* com el fet de creure que no ho és. Crec que, pels moviments socials, les noves tecnologies obren oportunitats que encara estan per explorar. Aprofitem-les.

C.B.: Puc estar d'acord que certes tecnologies poden ser bones o roïnes *per se*, seria ingenu no creure-ho. Però en el cas d'Internet, trobe que és un sistema massa complex i que, depenent de com s'utilitze, pot ser summament positiu o, pel contrari, esdevindre una ferramenta de control magnífica. La xarxa permet desenvolupar una gran autonomia i relacions horitzontals molt riques —com proven tots els casos d'economia P2P—, però és un tresor que ens costarà molt preservar. La prova la tenim en els últims moviments que estem patint des dels estats i els *lobbies* de les indústries culturals, que volen convertir Internet en una televisió més. Vindran uns anys de lluites molt intenses.

El carrer és part indestriable de la cultura popular, però les noves tecnologies ens n'allunyen. Com es pot superar aquesta contradicció?

C.B.: En efecte, eixe és un dels perills que podem trobar segons com emprem la tecnologia. El carrer és l'espai propi d'allò públic, allà on ens compartim, el punt bàsic de conflictivitat. És un espai que estem perdent i que no podem permetre'ns perdre. En molts casos, Internet pot suplir les mateixes funcions —i en ocasions fins i tot podria ser més eficient— però no podem deixar que substituïska el carrer: és un sistema massa fràgil i que en qualsevol moment podria desaparèixer o modificar-se. Per això hem de reivindicar els dos espais, utilitzar-los i repensar-los... fins i tot hibridar-los, ja que, de fet, amb els nous dispositius mòbils i les noves tecnologies sense fils ambdós espais s'estan retrobant.

Trocs a la Vila de Gràcia: autogestió en comunitat

Intercanviar és més antic que anar a peu. En els darrers anys s'han consolidat arreu del territori diferents experiències de troc de productes i serveis que avantposen el valor d'ús per sobre dels diners. La Xarxa d'Intercanvi de Gràcia (Xaingra), que celebra una fira cada trimestre, és una de les més actives del país.

Mercat d'intercanvi a la Plaça de la Virreina de Gràcia

Foto: Xaingra

Àlex Romaguera
petjades@setmanaridirecta.info

El planeta es troba immers en un context de recessió que algunes veus han volgut comparar amb el crack borsari de l'any 1929. Des d'aquell terrabastall de les finances, ha plogut a batzegades, però sempre que l'economia ha castigat els sectors més febles, la mateixa societat ha generat experiències d'intercanvi no monetari per suplir les necessitats del moment. Al nostre país, el barri de Gràcia de Barcelona reuneix diverses experiències de troc.

Arran del famós *corralito* argentí de 2001, més d'un milió de persones van participar a la famosa Red Global de Trueque, unes fires alternatives on es bescanviaven productes a partir de monedes no oficials, la qual cosa permetia que la gent suplís les mancances que havia provocat la crisi bancària i conegué, a través d'aquests mercats sense diners, una manera alternativa i no mercantilitzada de viure en societat.

Als Estats Units, les xarxes d'intercanvi de béns, serveis i altres necessitats peremptòries han continuat sota fórmules ben diverses, la majoria impulsades per entitats crítiques amb el sistema de relacions capitalistes. Mitjançant aquestes iniciatives, s'estimula altres maneres de repensar el treball i l'economia, no

sotmeses a criteris estrictament crematístics o productivistes.

Ha passat el mateix amb les xarxes promogudes a l'Estat francès, a Suïssa, a Alemanya i a altres països centreeuropeus, on els trocs contribueixen a satisfer necessitats bàsiques de la població, alhora que fomenten la cooperació i la confiança a partir de l'esforç recíproc de les persones que hi participen. A Anglaterra i l'àrea anglosaxona, tot i el caràcter efímer d'aquestes experiències, actualment hi funcionen prop de 400 xarxes que permeten l'intercanvi multirecíproc de productes o serveis sota els principis de la solidaritat i de la creativitat social. Una colla de valors que inspiren les xarxes creades arreu del nostre país –i, en particular, al barri de Gràcia de Barcelona– com a resposta als efectes de la crisi econòmica i que, d'uns anys ençà, s'han multiplicat per l'efecte dominó.

Reforçar els vincles socials

A l'històric districte de la capital catalana, hi conviuen i funcionen simultàniament fins a deu experiències, esperonades per grups partidaris de reforçar els vincles socials a partir d'activitats on cadascú ofereix allò que pot aportar a canvi d'alguna cosa que considera de valor equivalent. Així ho experimenten el miler de membres apuntats a la Xarxa d'Intercanvi de Gràcia (Xaingra), un dels projectes sor-

gits de l'Ateneu Rosa de Foc. Dins aquest espai d'acció i pensament crític, les trobades per bescanviar productes de primera necessitat o aptituds que poden ser útils esdevenen un referent cívic important, del qual també participen altres modalitats de xarxes com el Banc del Temps o les que promouen les cooperatives agroecològiques el Pinyol Vermell, les Trementiñaires, el Rusc, l'Aixada, la Tòfona i les Verdurettes a través de les cistelles de menjar biològic; a banda de la Xarxa de Consum Solidari o l'Associació de Comunitats Autofinançades.

La societat ha generat experiències d'intercanvi no monetari per suplir les seves necessitats

Per mitjà d'Internet, amb l'ús de programari lliure i les convocatòries a llocs puntuals del districte, persones de diverses condicions entren en contacte per oferir-se objectes, coneixements i serveis de tota mena, amb els quals cobreixen una demanda específica sense cap transacció econòmica pel mig; només el valor de la dedicació, del temps o d'una moneda simbòlica que –sota el nom de gràcies–

funciona a banda dels intercanvis per la xarxa telemàtica.

De tot per a tothom

Entre els elements que es bescanvien, trobem des de classes de guitarra fins a tallers de cuina sana o de bricolatge, anglès per a principiants, escriptura creativa, acompanyament físic a l'hora d'anar a treballar, sessions de ioga, cangurs per a la mainada o qualsevol altra acció respectuosa amb el medi i beneficiosa per a les persones, amb el convenciment –diuen els promotors de Xaingra– que “tothom té alguna cosa que pot ensenyar i tothom ignora alguna cosa que pot aprendre”.

Moltes d'aquestes persones es troben cada trimestre a les fires d'intercanvi que l'entitat organitza a la plaça de la Virreina, però també als dinars populars que ofereix el col·lectiu L'Olla Mòbil amb el menjar que porta cadascú de casa seva. O, també, als molts espais de relació que es creen continuament en l'àmbit interpersonal o en grup per iniciativa dels seus membres. Sistemes on se socialitza el principi de “resoldre la quotidianitat i relacionar-se sense passar pels diners”, proporcionant confiança i seguretat a les persones que en formen part i que, gràcies a la seva acció, se senten útils, resolen problemes concrets i comparteixen el valor de construir una societat més justa, ecològica i sostenible.

Feminitzar les tecnologies

Dones i tecnologies és un binomi que lliga, que enganxa, que és molt potent, encara que la història hagi volgut ocultar els avenços tecnològics generats per les dones. El col·lectiu Donestech, a través del projecte Codi Lela, promou la participació de les dones en aquesta branca del coneixement.

Eva Cruells
bonviure@setmanaridirecta.info

Històricament, la relació de les dones amb les tecnologies ha estat molt estreta. Però, igual que les seves biografies personals, les contribucions de les dones continuen sent poc visibles i menys nombroses que les masculines a causa de les diferents formes d'exclusió a què s'han vist sotmeses i a la invisibilització que han sofert durant segles. Els motius, les raons i les formes de discriminació són molt diverses i han anat variant al llarg de la història. De manera més directa perquè, durant segles, s'ha negat que les dones s'educassin en ciències i tecnologies. De manera més indirecta perquè, a causa de la socialització diferenciada de nens i nenes, les noies opten menys pels estudis de tipus tècnic. A causa d'aquest fenomen, rarament es projecta una imatge feminitzada de la tecnologia. Recordem que, fa pocs anys, el rector de la Universitat de Harvard, Lawrence Summers, va haver de renunciar al seu càrrec després d'un llarg enfrontament amb docents de les facultats d'arts i ciències, ja que sostenia que la biologia femenina no és apta pels assumptes matemàtics ni científics.

Per fer front a les diferents formes de discriminació i aportar noves claus per fomentar nous imaginaris que promoguin la participació de les dones en les tecnologies, la investigació ciberfeminista Codi Lela impulsada pel col·lectiu Donestech ha volgut anar més enllà del paradigma d'exclusió. En comptes de centrar-se en "per què les dones no participen", Donestech identifica i visibilitza "les dones que participen, qüestionen i contribueixen" a allò tecnològic.

Dones tecnòlogues

Des d'aquest punt de vista, una de les seves activitats ha consistit a fer recerca per mostrar el coneixement col·lectiu sobre referències del passat de grups i dones que van utilitzar les tecnologies per empoderar-se, per millorar les seves pràctiques professionals, per desenvolupar la seva creativitat i/o per aconseguir una transformació social més justa i igualitària. Així, hem pogut conèixer els noms de dones matemàtiques, físiques o astrònomes, com Maria La Jueva -del segle III- que, entre altres estris, va inventar el mètode del bany maria. O també Hipàtia -sobre la qual Alejandro Amenábar acaba de fer una pel·lícula-, una matemàtica, astrònoma i mestra destacada que va ser condemnada a morir l'any 415 per sàvia i atea. Més recentment, trobem Ada Lovelace (1815), la primera programadora de la història de les computadores; Grace Murray Hooper, que va crear el primer ordinador digital a gran escala, o Radia Perlman, que va inventar -el 1983- l'algoritme *spanning-tree*, sense el qual avui Internet seria impracticable.

Les diferents activitats, memòries i narratives de les dones que s'interessaven i utilitzaven les tecnologies ens acosten a les experiències, les pràctiques i les vivències de les dones tecnòlogues en l'actualitat. Sense haver de recórrer a grans fites històriques i anant a buscar les dones que s'autoconsideren *techs*, s'

Una de les vinyetes de les aventures de la Lela i en Bug en el món de les tecnologies

- Il·lustració:
Anna Sala

En comptes de centrar-se en "per què les dones no participen", Donestech identifica i visibilitza "les dones que participen, qüestionen i contribueixen" a allò tecnològic

han anat mostrant pràctiques *invisibilitzades* que les dones portem a terme, gràcies a la intenció d'evitar qualsevol segregació o exclusió d'àmbits específics, dominis o eines.

Adoptar una visió àmplia del que entenem per tecnologies ens ajuda a reinterpretar les seves especificitats en relació als gèneres. Aquest posicionament ha donat lloc a una diversitat d'usos i pràctiques de les dones en relació a les tecnologies de la informació i la comunicació i, també, amb les biotecnologies, l'audiovisual, l'educació o la domòtica. Per acabar, també ha possibilitat nous imaginaris que feminitzen la tecnologia i ens apropen a ella i ens ajuden a repensar les relacions de gènere i transformar-les perquè arribin a ser més igualitàries.

Donestech: desxifrant el Codi Lela

Núria Vergés (Donestech)

Motivades per la nostra experiència en el technoactivisme i veient que, a Barcelona, hi havia una presència remarkable de dones en aquest àmbit, l'any 2006, tres investigadores tecnosocials vam iniciar un projecte de recerca sobre els accessos, els usos i els desitjos de les dones tecnòlogues. Així va néixer el col·lectiu Donestech i el projecte Codi Lela. Amb la voluntat de visibilitzar les especificitats de les dones tecnòlogues, potenciar l'accés de més dones a les tecnologies, reflexionar col·lectivament sobre les relacions de les dones amb les Tecnologies de la Informació i la Comunicació (TIC) i, nosaltres mateixes, continuar creant xarxa i incorporant les TIC a la investigació social i a les nostres pràctiques technoactivistes, ens preguntem per què i com les dones participen en les TIC, en comptes de partir de la pregunta reiterada de per què les dones no hi participen.

Tal com diu el nostre manifest, ens hem anat enredant més, més i més... de manera que el projecte Codi Lela s'ha convertit en un *teraprojecte* de les relacions entre les dones i les tecnologies. Així, amb el temps, el Codi Lela s'ha anat reproduint a través del nostre web i altres espais virtuals, les nostres col·laboracions i participacions, les noves investigacions tecnosocials, la generació de visualitzacions i cartografies multimèdia, el desenvolupament de tallers i activitats formatives, la participació i organització de trobades i presentacions, la producció audiovisual i també l'elaboració de còmics i animacions digitals. Tot plegat, entès com una pràctica de generació de coneixement crític i d'acció creativa, tecnosocial i technoartística que busca la transformació política, social i de gènere d'una forma dinàmica, fluida, múltiple i *performativa*, amb una pràctica intensiva amb les TIC i creixent en persones, formats i substàncies diverses que es redistribueix lliurement. D'aquesta manera, desxifrar el Codi Lela ha esdevingut una recerca i una experimentació tecnosocial, artística i feminista fascinant que es manté oberta a noves col·laboracions i participacions.

MÉS INFORMACIÓ:

www.donestech.net

El pa és la casa

foto: Andrea Vanzulli/RUIDO Photo

És l'hora neta i la terra germina dins de casa. Dins del pa. La casa és Kan Pasqual, recuperada, okupada des de fa més d'una dècada, situada al capdamunt d'una muntanya, convertida en veritable forn de pa. El pa, l'aliment fet de feina i de farina.

Un sol dit no sabria amassar tota la pasta. Ni tota la casa tampoc. Fan falta altres dits i noves mans per barrejar la farina, el llevat, l'aigua i la sal, per estendre i pressionar la massa, per dominar-la, per doblegar-la, per fer una bola d'un quilo, per posar-la al forn, deixar-la refredar i menjar-se-la. Per parar taula i teulada, fer bugada i plegar llençols també fan falta més mans. A Kan Pasqual, a Collserola, n'hi ha més de 40, de mans, que fan llar cada dia i fan pa cada dimarts i algun dimecres. La primera és la *formada dels Pasqualis* i, d'ella, en surten 55 pans alineats als quals, l'endemà a primera hora, donaran corda

llarga fins a diverses cooperatives de consum. Els socis de l'Aixada, la Tòfona, I un rave, Tota cuca viu o Germinal llesquen i masteguen, per tres euros, un pa integral de quilo. De pes, exacte i, de preu, ajustat. Pel compte vell: ni guany ni pèrdua. La segona és la *formada de la casa*. D'ella en surt el pa de cada dia. Tou i negre i gros com una catedral. Si hi ha casa, hi ha pa. I el pa de cada dia de les cases del veïnat surt els dilluns de la *formada dels veïns*. Són ells mateixos els encarregats de preparar la massa, escalfar el forn de maó fins a 230 graus, fer un foc de ca l'ample i esperar l'hora exacta de cocció. La resta de dies, mentre el forn és nit i pausa, a Kan Pasqual es couen altres somnis pastats amb la mateixa massa.

Mentre el forn és nit i pausa, a Kan Pasqual es couen altres somnis pastats amb la mateixa massa

Gemma Casamajó i Solé

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

PREMSA

Quan els articles científics es troben a les editorials

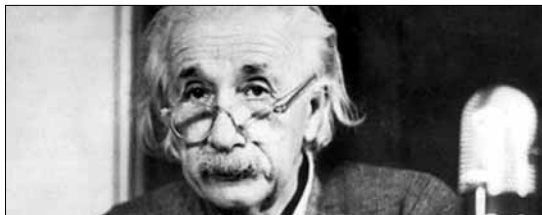
La presència d'informacions sobre medicina, salut i medi ambient als mitjans ha augmentat durant els darrers anys. Gran part d'aquesta informació, però, s'ubica a les tribunes d'opinió

Oriol Agulló

L'any 2008, a través de l'article *Ètica i compromís en la comunicació científica*, la periodista Milagros Pérez Oliva -aleshores cap de salut del diari *El País* i actual defensora del lector al mateix rotatiu- afirmava que "els mitjans de comunicació s'han convertit en el principal transmissor dels avenços en el coneixement científic". Pérez Oliva feia referència al fet que "les troballes i els avenços es comuniquen alhora a la comunitat científica, a través de les publicacions especialitzades, i al públic en general, a través dels mitjans de comunicació", per la qual cosa "la capacitat d'impacte de les revistes científiques ja no es mesura només per la penetració entre els investigadors, sinó també per la capacitat d'atreure l'atenció i captar espai informatiu a la premsa general". Què s'amaga, però, darrere les informacions sobre ciència que surten als mitjans generalistes?

L'autoritat de la paraula ciència

Generalment, la ciència i el mètode científic gaudeixen d'una autoritat inqüestionable. Això confereix una credibilitat indiscutible als mitjans de comunicació, tot i l'aparició d'episodis fraudulents com els de l'octubre de 2009, quan els diaris de tot el món es van fer ressò del descobriment del científic sud-coreà Hwang, que va anunciar que havia aconseguit clonar embrions humans i n'havia extret les cèl·lules mare, cosa que, a priori, facilitava la creació de teixit humà. Però la notícia va resultar ser falsa, tot i haver aconseguit ocupar les primeres pàgines de les revistes científiques de tot el món -fins i tot de la prestigiosa *Science*-, ja que es tractava d'un desco-

briment que hauria obert les portes a la curació de malalties com la diabetis o l'Alzheimer. No obstant això, de frau científic, en podem trobar a moltes hemeroteques. En trobem un altre exemple a finals dels 80, quan dos científics de la Universitat d'Utah, Pons i Flechsmann, van anunciar, en una roda de premsa i a través d'un article a la revista *Nature*, que havien aconseguit la fusió freda a partir de deuteri. Va ser un dels enganys més escandalosos dels que es recorden.

L'autoritat de què gaudeix la ciència als mitjans, però, va més enllà dels grups de científics que anuncien èxits premeditats o inexistents. L'any 2003, Dominique Pestre explicava, al llibre *Ciència, dinero y política*, que "les ciències sempre han interessat als poders polítics o econòmics. I a la inversa: les ciències sovint han brindat eines que han permès als poderosos transformar la natura i les societats".

Ciència als mitjans de poder

Per comprendre la dimensió de l'interès polític i econòmic de la ciència de què parla Pestre, podem recordar la gènesi de la història col·lectiva generada per la grip nova. El 2 de novembre de 2005, George W. Bush afirmava que el seu país registraria més de dos milions de morts a causa de la grip avià-

ria. Aquell mateix dia, va aprovar uns pressupostos de més de 7.100 milions de dòlars destinats a plans de prevenció i adquisició de medicaments. D'aquests diners, 1.200 milions serviren per comprar més de 20 milions de dosis de Tamiflu, un medicament patentat per l'empresa Gilead Sciences el 1996 i de la qual Donald Rumsfeld seria president abans de ser Secretari de Defensa del mateix Bush. Anys després, el 2009, fonts extretes de l'Organització Mundial de la Salut (OMS) revelaven que no havia mort cap nord-americana a causa de la grip aviària i que, a tot el món, la mortalitat es xifrava en 272 persones.

El mateix patró s'ha repetit amb la grip nova: el 24 d'abril de 2009, l'OMS alertava públicament de l'existència d'un nou virus gripal, l'A(H1N1), "causant d'una emergència en la salut pública internacional", que finalment ha causat menys víctimes mortals que la grip estacional. En el cas d'aquest nou virus, la majoria de mitjans han contribuït a potenciar l'alarmisme interessat i no ha estat fins aquest mes de gener (mesos després de l'esclat de la notícia i que les farmacèutiques signessin contractes milionaris amb els governs europeus) que han començat a publicar informacions crítiques sobre la gestió de la

nova malaltia per part de l'OMS -a part de crítiques com les de la doctora en medicina, teòloga i monja benedictina Teresa Forcades a YouTube-, després que catorze representants del mateix Comitè de Salut del Consell d'Europa anunciessin la intenció de fer una investigació interna a l'OMS sobre les responsabilitats en la mala gestió d'aquesta grip.

La ciència als mitjans

Certament, durant els darrers anys, tal com apunta l'*Informe quiral* (editat per l'Observatori Català de la Comunicació Científica i la Fundació Vila Casas), els mitjans de comunicació han instrumentalitzat certs debats ètics de contingut científic, sobretot en temes mèdics i de salut. El 2008, el debat es va centrar en l'eutanàsia i, aquell any, van aparèixer fins a nou casos diferents als mitjans espanyols. El cas *Eloana* va ser el que va tenir més ressò. Tot i això, un 23,7% de les informacions aparegudes sobre l'eutanàsia es trobaven emmarcades en pàgines d'editorials i columnes d'opinió, davant l'11,7% que representa el segment d'opinió general de les informacions periodístiques. Així, podem constatar que, eminentment, el coneixement científic viatja només en una direcció, des dels creadors de coneixement (científics) a la societat, tot atribuint ignorància i passivitat epistemològica a l'esfera pública.

Els mitjans de comunicació estableixen, doncs, que els científics i les seves institucions són les autoritats indiscutibles a l'hora de decidir què és i què no és la ciència i també les responsables de decidir què s'ha de transmetre a la societat en forma de debat ètic i què ha de quedar reclus dins l'àmbit dels experts.

> Com se succeeixen les notícies

Si bé "el paisatge de les notícies s'ha expandit ràpidament, la majoria del que rep el públic continua estant, de manera abassegadora, conuït pels mitjans tradicionals, particularment els diaris". Aquesta és una de les conclusions de l'estudi *How News Happens-Still* del Projecte per l'Excel·lència del Periodisme del *think tank* Pew Research Center, publicat l'11 de gener. L'anàlisi, que va estudiar l'ecosistema de les notícies que es produeixen a Baltimore (EUA) durant una setmana, es demanava "realment qui informa la majoria de gent sobre les seves comunitats, quin rol hi juguen els nous mitjans o com funciona l'ecosistema informatiu en una extensa ciutat?", entre d'altres qüestions. L'estudi revela que la majoria de notícies que rep el públic no són peces originals, sinó que simplement repeteixen i empaqueten informació prèviament publicada. A més, un 95% de les notícies amb informació nova provenen dels mitjans tradicionals -majoritàriament diaris-, que tendeixen a marcar l'agenda narrativa de la majoria d'altres mitjans. L'estudi també remarca que els diaris locals produeixen cada cop menys històries pròpies i que l'univers en expansió dels nous mitjans (blocs, Twitter i web locals), si més no a Baltimore, fonamentalment juguen un rol en què fan de sistema d'alerta per disseminar històries d'altres llocs. I, si bé les noves tecnologies ocupen el primer lloc a l'hora de publicar i distribuir les notícies, la mateixa rapidesa d'aquests mitjans provoca que la versió oficial dels fets que es relaten esdevingui més important. L'anàlisi exposa que, sovint, apareixen informacions en què els comunicats de premsa empresarials són copiats paraula per paraula i sense fer servir els procediments formals de citació. XBP

FREQÜÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de ooh. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK (només per internet) Barcelona www.rsk.cat | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canaladajove.terrasa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.net | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Radio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

impresos de tota mena
disseny gràfic
compaginació
il·lustració
rètols
webs
...

Fundació Tam-Tam · 93 218 92 39
tamtam@ibernet.com

COPA
MENS-
TRUAL...
L'ALTERNATIVA ALS
TAMPONS.

Laciutatinvisible
www.laciutatinvisible.org

Ricco 35 bànxos · 08014 BCN · 93 298 99 47

una altra economia és possible

www.coop57.coop

serveis financers ètics solidaris
Mendez Nuñez, 1 Pral.2a 08003 Barcelona
Tel 93.268.29.49 · coop57@coop57.coop

LA FALCATA
PUBLICACIÓ DE L'ASSEMBLEA DE
JÓVES DEL CAMP DE TÚRIA

Creant alternatives
per al jove!

EXEMPLAR ONLINE I MÉS INFORMACIÓ A
www.ajcampdeturia.ppc.com

, espai directa

+ Suma-t'hi + pàgines + continguts + actualitat + reflexió + anàlisi

A partir de gener de 2010 Illacrua i la Directa treballaran conjuntament per convertir-se en un setmanari alternatiu de referència, ampliant el ventall d'informació i incorporant un tractament més profund sobre l'actualitat.

+ informació:
imesd@setmanaridirecta.info; imesd@illacrua.cat

Subscriu-te a la Directa i emporta't un regal a elegir entre cd's, samarretes i llibres...

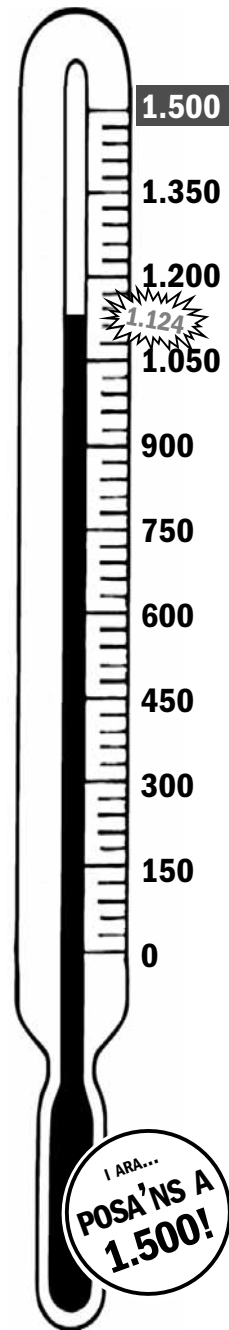
Consulta el catàleg a la nostra web: www.setmanaridirecta.info

PUNTS DE VENDA:

BARCELONA. LES CORTS: Copisteria Facultat de Biologia UB | Copisteria Facultat de Física i Química UB | Llibreria L'Economista Facultat d'Economia UB. **GRÀCIA:** Llibreria Aldarull · Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infoespai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Distribuyines · Or, 8 (plaça del Diamant) | Quiosc Punt i Coma · Guillem Tell, 29 | Estanc · Roselló amb Castillejos. **EIXAMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Roselló. **CLOT:** La Farinera · Gran Via, 837 | CSO La Revoltosa · Rogent, 82. **SANT ANDREU:** Patapalo · Rubén Darío, 25 | Bar La Lira · Coroleu, 14 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Trèvol · Portugal, 22. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274 | Casal de Joves de la Guineueta · Pl. ca n'Ensenya, 4. **CIUTAT VELLA:** AQUENI · Méndez Núñez, 1 principal | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquín Costa, 34 | Quiosc Colom · Rambles | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canaletes · Rambles | Quiosc Hospital · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Tereria Malea · Riego, 16. **POBLENOU:** Llibreria Etcètera · Llull, 203. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGA:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **BISBAL D'EMPORDÀ:** Casal Estel Roig · Pg Marimon Aspser, 11 ter | Ateneu Llibertari Paquita · Pg Marimón Aspser, 16. **CORNELLÀ DE LLOBREGAT:** CSO Banka Rota · Rubió i Ors, 103. **ESPARREGUERA:** Taverna Catalana L'Esparracat · Felu Munné, 18. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Quiosc Reine · Ctra. Cornellà amb Dr. Manuel Riera | Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22. **GIRONA:** Llibreria 22 · Hortes, 22 | Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | La Màquia · Vern, 15. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc Montserrat · Pl. Mare de Déu de Montserrat | Quiosc · Plaça del Repartidor | La Resistència · Rosalía de Castro, 92. **LLEIDA:** Ateneu La Maranya · Parc, 13 | La Falcata · La Panera, 2 | Quiosc Discom · Alfred Perenya, 64 | Espai Funàtic · Pi i Margall s26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moe's · Joc de la Pilota, 9 | Quiosc Arroniz · Avinguda de les Bases, 31. **MOLINS DE REI:** Comerç Just · Mercat Municipal | Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45 | La Bodegueta · Pintor Fortuny, 45. **PALAFRUGELL:** Ateneu Palafrugellenc · Ample, 1. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** Quiosc Piscis · Avinguda Montserrat, 45. **REUS:** Bat a Bat Kultur · Sant Elies, 29. **RIBES DEL GARRAF:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Aramateix · Montserrat 3 | La Krida · Sicília, 97 | Ateneu Julia Romero · Santa Rosa, 18. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Ateneu Santboià · Av. Maria Girona, 2. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Teteria India · Jacint Verdaguer, 9 | Ateneu Sanfeliuenc · Vidal i Ribas, 23. **SANT JOAN DESPÍ:** Llibreria Recort · Major, 60. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SOLSÒNA:** Llibreria Cal Dach · Sant Miquel, 5. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TERRASSA:** L'Estapera · de Baix, 14. **VALÈNCIA:** Llibreria Sahiri · Danzas, 5 | Bar Terra · Baró de Sant Petrillo, 9 | Sodepau · Carnissers 8. **VALLS:** La Maria de Valls · Forn nou, 26. **VIC:** Llibreria La Tralla · Riera, 5. **VILADECANS:** CSO Els Timbres · Av. de la Generalitat, 27 | Llibreria Els Nou Rals · Sant Joan, 19. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Fornal · Sant Julià, 20.

SUBSCRIPTÒMETRE

Ja hem fet les 1.000!
Però encara necessitem el teu suport!
Estàs subscripta?

Suma't al nostre projecte i dona'ns el teu recolzament rebent cada setmana la DIRECTA a casa, o al teu punt de venda més proper. Pots fer la teua subscripció:

- > Trucant al 935 270 982 o bé al 661 493 117,
- > Enviant un correu electrònic a subscripcio@setmanaridirecta.info o be a directa@setmanaridirecta.info
- > Per correu ordinari al C. Juan Ramón Jiménez, 22. 08902 de l'Hospitalet de Llobregat
- > O omplint el formulari que trobareu a la nostra web

Directament presenta'ns!

ATENCIÓ

> Si voleu organitzar una presentació del setmanari, truqueu o escriviu un mail a directa@setmanaridirecta.info

Butlleta de subscripció

SETMANARI DE COMUNICACIÓ
DIRECTA

Nom..... Cognoms..... Edat.....
 Adreça.....
 Població..... Codi Postal.....
 Correu electrònic..... Telèfon.....
 Quota: Ordinària 75 euros | Semestral 40 euros | Solidària 150 euros | Altres .....euros
 Forma de pagament: Domiciliació (escriviu a sota el número de compte corrent) / Ingrés

*Amb la subscripció rebre cada setmana la publicació durant un any

Sí No Vull rebre informació de qüestions relacionades amb la Directa

Com has conegut la Directa?.....

Ens comprometem a no facilitar les dades a tercers ni fer-les servir amb finalitats alienes a la Directa i a esborrar-les en cas de baixa

Un cop hagis omplert la butlleta ens pots fer arribar a la nostra adreça postal: carrer Juan Ramón Jiménez 22, 08902, Hospitalet de Llobregat. També pots enviar les dades per correu electrònic a subscripcions@setmanaridirecta.info o entrar a la nostra web www.setmanaridirecta.info. Per a més informació, podeu trucar al 935 270 982 o al 661 493 117

**I ARA...
POSA'NS A
1.500!**

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

L'ARGENTINA · DES DEL 1996, LES 'AGÈNCIES REPRESSIVES DE L'ESTAT' HAN DUT A TERME MÉS DE 2.800 ASSASSINATS

Vint persones moren cada mes a mans de l'aparell estatal argentí

Marina Huaiquil
Buenos Aires

La bandera dels Drets Humans enarborada pels governs del matrimoni Kirchner es posa en entredit cada cop que es coneix la mort d'una persona pel tret d'un policia o sota custòdia de l'Estat. Segons un arxiu elaborat per la Correpí -Coordinadora contra la repressió policial i institucional-, des del maig de 2003, quan Nestor Kirchner va assolir la presidència de l'Argentina, 928 persones han mort a mans d'algun dels cossos policials. Durant la presidència de la seva muller Cristina -del desembre de 2007 a finals del 2009- les morts han estat 392. En total, sumen més de 2.800 casos des de l'any 1996, quan la Correpí va iniciar el treball d'elaboració d'un arxiu de persones assassinades per les "agències repressives de

Manifestació en record a les víctimes celebrada el 24 març de l'any 2009

La major part d'aquestes morts es produeixen als barris pobres dels afores de Buenos Aires

l'Estat". En aquest arxiu de casos, també es tenen en compte les morts produïdes per seguretats privades, ja que "estan dirigides per membres d'alt rang de l'aparell repressiu oficial, retirats o en activitat." A més, "els seus integrants, en la seva majoria, també són personal de les forces".

La mitjana resulta esferidora: "Vint persones mortes per l'Estat cada mes".

El 'gallet fácil'

Com es pot extreure de les dades, la major part d'aquestes morts es produeixen sota l'anomenat *gallet fácil* i en gran mesura, però no exclusivament, als barris pobres dels afores de Buenos Aires. Els nois menors de 25 anys en són els més afectats.

Des dels mitjans de comunicació, es justifiquen aquests assassinats amb la fórmula de la "defensa pròpia" per part de la policia, a la vegada que s'incrimina la persona morta com a autora d'un delicte i, sempre que és possible, es remarca el seu origen d'habitador de barri humil. Segons la Correpí, "les polítiques de mà dura i tole-

rància zero s'apliquen quotidianament a l'empara del consens social obtingut per les campanyes mediàtiques". A més, "es continua verificant que, en algunes zones, les accions d'esquadrons de la mort executen operacions de *neteja social* afusellant metòdicament adolescents en conflicte real o presumpte amb el sistema penal". El darrer cas denunciat és l'assassinat per un tret al cap d'un jove a Don Torcuato-El Tigre, a l'àrea metropolitana de Buenos Aires, el 15 de gener. El dia següent, el veïnat va tallar les vies del tren, la policia va reprimir durament la protesta i va assassinar un altre noi, aquest de setze anys.

La desaparició de Luciano Arruga

El govern de Cristina Kirchner també té a les seves esquenes la desaparició del jove de setze anys Luciano Arruga la nit del 31 de gener a Lomas del Mirador, a l'àrea metropolitana de Buenos Aires. Al matí, la seva mare va iniciar la seva recerca a les comissaries i els hospitals, sense obtenir una resposta. Alguns testimonis afirmaven que l'havien vist pujar a un vehicle policial.

La família temia el pitjor. Uns mesos abans, Luciano els havia explicat que uns policies li havien ofert que treballés per ells. Luciano s'hi va negar i, des de llavors, rebia un assetjament constant.

Treballar per la policia

Nombroses associacions i grups de familiars denuncien que els menors dels barris humils són cooptats per cometre delictes dirigits per policies. Els ofereixen armes i protecció i els expliquen que, gràcies a la seva edat,

poden cometre qualsevol tipus de delicte sense que tingui conseqüències. Durant els darrers mesos, s'ha instal·lat un debat mediàtic sobre la reducció de l'edat penal i, des d'alguns sectors, es reclama un augment de les mesures repressives. "La pena de mort ja està instal·lada als barris i sobretot pels xavals de setze anys que són carn de canó", afirma Vanesa, germana de Luciano.

Por, solidaritat i comunitat

Un mes i mig després de la desaparició, la investigació continuava aturada. Després d'insistir, la família va aconseguir un canvi en la fiscalia i es va iniciar. A un any de la desaparició, hi ha algunes proves: un rastreig amb gossos va donar positiu en un cotxe policial, dins la comissaria i en un camp proper a aquestes dependències. El llibre d'entrades de la comissaria havia estat adulterat i vuit policies estan acusats, tot i que tots han estat reincorporats després d'un breu temps de suspensió.

"Denuncies la policia i, l'endemà, no saps si la teva família estarà viva"

Tots els testimonis i la família han patit assetjaments, amenaces i vexacions. "Quan estava detinguda, vaig escriure amb saliva, perquè tampoc sabia què em passaria i perquè quedés una prova que jo havia estat allà", explica a la DIRECTA una de les testimonis del cas que va ser detinguda i agredida el mes de desembre passat. "Denuncies la policia i, el dia següent, no saps si la teva família estarà viva", afirma Vanesa.

És que juntar-se per denunciar públicament aquesta situació és l'eina de què disposen les famílies perquè els assassinats dels joves no quedin com casos aïllats. "Seguirem així fins que trobem justícia o acabem matant-nos a tots", conclou Vanesa. Es pot trobar més informació sobre Luciano a <http://lucianoarrugadesaparecido.blogspot.com/>.

> Desapareguts en 'democràcia'

MIGUEL BRU
23 anys, estudiant de Periodisme.
DESAPAREGUT A LA PLATA
L'AGOST DE 1993.

Miguel Bru vivia en una casa ocupada que va ser registrada il·legalment per la policia. Després de denunciar-ho, va patir assetjament fins que va desaparèixer. Diversos testimonis van afirmar que l'havien vist en una comissaria de La Plata. Allà va ser torturat fins a la mort. El 1999, dos policies van ser condemnats a cadena perpètua, però el 2003 un tribunal va reduir les penes a dos anys de presó. <http://www.ambru.org.ar/>

JULIO LÓPEZ
76 anys, paleta i membre del Partido Socialista de La Plata.
DESAPAREGUT A LA PLATA
L'ABRIL DEL 2006.

Julio López va ser desaparegut per primera vegada durant la dictadura militar (de l'octubre de 1976 al juny de 1979) per la seva militància peronista de base. El seu testimoni va ser clau en el judici contra Miguel Etcheco-latz, director d'investigacions de la província de Buenos Aires durant la dictadura. També involucrava 62 militars i policies. Va desaparèixer per segona vegada després del judici i no hi ha avenços en la investigació. http://es.wikipedia.org/wiki/Jorge_Julio_L%C3%B3pez

LES MORTS A MANS DE L'ESTAT (1996-2009)

- > 2.826 persones han mort a mans de les forces de seguretat de l'Estat.
- > El 51% de les morts han estat per *galleto fácil*. El 33% a les presons, les comissaries o sota custòdia policial.
- > La meitat de les persones assassinades tenien entre 15 i 25 anys.
- > Gairebé el 50% dels casos s'han produït a la província de Buenos Aires.
- > Les províncies de Tierra del Fuego, Santa Cruz i Buenos Aires són les que registren més casos en relació al nombre d'habitants.
- > El 62% de les morts han estat a mans de policies provincials. El 20% a mans de carcellers i el 10% de la policia federal.

Font: Archivo de Casos de Personas Asesinadas por las Fuerzas de Seguridad del Estado, 2009, Correpí. Més informació: <http://correpí.lahaine.org/?p=936>.

, roda el món

PAÍS BASC · REPRESSIÓ

Els presos polítics bascos inicien una campanya de lluita en defensa dels seus drets

Gari Mujika
Bilbao

Here la llarga llista d'il·legalitzacions i prohibicions d'ençà de l'arribada del PSE al govern, el 2 de gener, més de 44.000 persones han sortit als carrers de Bilbao per defensar els drets de les represaliades polítiques i denunciar la política penitenciària dels estats espanyol i francès. El mateix dia, Lorentxa Guimon va anunciar l'inici d'una vaga de fam, que avui ja suma més de 30 dies, motiu pel qual la seva hospitalització forçada és iminent.

L'endemà, el Col·lectiu de Presos Polítics Bascos va explicar l'inici d'una campanya de lluita en defensa dels seus drets que es desenvoluparà al llarg de tot l'any. El col·lectiu també va anunciar la seva aportació en el nou panorama polític d'Euskal Herria. Segons ells, està a punt de començar una nova fase que portarà a la resolució del conflicte i les seves conseqüències.

Mentrestant, el Ministeri de l'Interior continua incrementant la pressió contra els presos. El mes de desembre, un pres es va intentar suïcidar. El gener, un altre pres, greument malalt i amb més de 70 anys, va patir un infart que va forçar el seu ingress a la unitat de cures intensives. L'endemà, va ser enviat novament a la presó. A més, a resultes de la dispersió, aquest gener s'ha tancat amb un nou accident de trànsit de familiars amb conseqüències greus. Finalment, fa més de nou mesos de la desaparició de l'expres polític Jon Anza, que hauria estat víctima d'un rebrot de la guerra bruta política contra ETA.

D'altra banda, el col·lectiu continua creixent amb militants polítics. És el cas, jutjat el gener, contra cinc bascos per participar en un acte a favor del pres Jose Mari Sagardui, que, després de 30 anys de presó, és el pres polític de més durada a tota Europa. En aquest sentit, també hi ha el cas de l'expres Patxi Gómez al qual, després de complir condemna i recuperar la llibertat, el Tribunal Superior vol aplicar deu anys més. La gravetat de la situació fins i tot ha estat denunciada en una moció extraordinària de l'Ajuntament d'Ortuella, del PSE.

Una de les darreres mesures contra els presos bascos és la d'imposar escorcolls físics als familiars i coneguts per accedir a les visites. Aquest fet ha motivat la negació de rebre i fer visites en aquestes condicions. No obstant això, cada cap de setmana, centenars de bascos i basques recorren centenars de quilòmetres per, acte seguit, tornar al País Basco.

Entre la llarga llista de reivindicacions plantejades, el col·lectiu també exigeix el reconeixement de la seva condició política i de la seva personalitat d'agent propi en l'escenari basco i anuncia que aquest any es produiran moviments importants en els quals també participaran els presos, aollits per la societat basca.

LA XINA · EL GRAN DRAGÓ CAVALCA ENTRE LES PRIMERES ECONOMIES I LA MANCA DE LLIBERTATS

Esquerdes dins el Partit Comunista Xinès

L'escriptor, crític literari i activista polític xinès, Liu Xiaobo, ha estat condemnat a onze anys de presó per la redacció del manifest 'Carta 08'

Laia Gordi
Pequín

Quatre alts funcionaris del Partit Comunista Xinès han demanat l'alliberament del dissident i intel·lectual Liu Xiaobo. El fet trenca amb totes les regles de funcionament del Partit i evidencia, un cop més, les esquerdes existents dins els blocs que hi ha al seu si. Uns blocs que es barregen a nivell intern i sota el secret més estricte pel lideratge i el govern de la Xina a partir de 2012. L'any que Hu

Molts dels firmants de la 'Carta 08' van ser detinguts, interrogats i assetjats

Jintao, actual president, acaba el seu mandat de deu anys i obre les portes a un nou líder, que haurà de gestionar el país més poblat del planeta, amb la tercera economia del món i amb la manca de llibertats i les misèries d'una dictadura qalasevol.

El fet que, el 24 de gener, quatre alts funcionaris del Partit demanessin la llibertat de Liu Xiaobo és significatiu perquè ho han fet per carta -el sistema tradicional xinès per queixar-se a les institucions i, també, als emperadors-, tal com ho va fer Xiaobo, pare de la Carta 08, document decisiu i arran del qual es troba empresonat.

De totes maneres, "la carta no demana obertament l'alliberament", ha especificat He Fang -un dels firmants- per telèfon a *South China Morning Post*, un diari de Hong Kong. "Hem escrit aquesta carta amb l'objectiu d'invertir el veredict, descobrir que Liu no és culpable i per tant alliberar-lo, per salvaguardar la Constitució i el dret a la llibertat d'expressió", ha puntualitzat Fang. A la Xina oposar-se al govern et pot sortir molt car, sense haver d'arribar a la presó o als camps de treball forçat, són conegudes les pallisses de la policia secreta -a mort o no- a dissidents, activistes o veus molestes xineses.

El dia de Nadal, mentre tots el caps de redacció dels grans mitjans internacionals s'entaulaven, el govern xinès va anunciar en veu baixa que condemnava Liu a onze anys de presó per "subversió a l'Estat". La Carta 08 que tant ha empilat les autoritats xineses és un document fet públic per Internet el desembre de 2008 que reclamava democràcia, un sistema d'eleccions multipartidista, tribunals independents i llibertats individuals bàsiques a la Xina. Va ser firmat per 300 persones xineses -la meitat de les quals no viu al país- i va ser considerada una de les contestacions al règim més grans de les últimes dècades. Segurament, el que va molestar més el Partit va ser que la Carta 08 no només va rebre el suport d'activistes, sinó també d'advocats, estudiants i grangers. Immediatament, molts dels firmants van ser detinguts, interrogats i assetjats. Alguns van perdre la feina o el dret de publicar, però només Liu ha estat empresonat. Les autoritats saben que, si cau ell, serà difícil trobar qui el substitueixi. Liu ja va ser condemnat a treballs forçats per la seva participació a les protestes de Tiananmen i sempre ha estat una veu punxant contra el règim i reconeguda internacionalment.

Des de la publicació de la 'Carta 08', no s'ha filtrat a la premsa cap reacció a favor o en contra del text

D'altra banda, la carta dels quatre funcionaris ha coincidit amb el gest a favor de la Xina per part del govern de Hong Kong, que ha entretanat el dissident Zhou Yongjun al règim. Yongjun és famós per haver-se agenollat a les escales del Gran Poble, al costat de Tiananmen, durant les protestes de l'any 1989 per demanar reformes polítiques. Després es va exiliar als EUA

Aquesta protesta, duta a terme el novembre de 2009 al cor de Hong Kong en contra d'una entitat bancària, és una acció impensable a la Xina continental

i va arribar a Hong Kong aquest gener amb un passaport de Malàisia per visitar els seus parents. El nom que va fer servir el passaport constava en una llista negra per blanqueig de diners, però la seva companyia ha explicat als mitjans que van obtenir el passaport en una agència d'immigració i, per tant, es tractaria d'un error d'identitats. De totes maneres, davant d'una situació com aquesta, la pràctica normal hagués estat retornar el dissident a Macau -el port des d'on arribava a Hong Kong- o cap a Malàisia, país del seu passaport. Zhou Yongjun, en canvi, ha estat condemnat a nou anys de presó per un tribunal de la província de Sichuan, fronterera amb Hong Kong. Activistes de la península han denunciat que, en tot cas, Zhou hauria d'haver estat jutjat a la mateixa ciutat i no se l'hauria hagut de deportar. I afegeixen que el cas viola la política "d'un país, dos sistemes". Hong Kong és considerat part de la Xina, però té un sistema legal independent. Zhou ja ha dit que apel·larà la sentència.

El clima de contradiccions internes que es respira contrasta, però, amb la fermesa de cara a la galeria internacional. Una tàctica que es podria tractar d'un cop de puny sobre la taula per reforçar els suports interns -i aconseguir gestos com els de Hong

Kong- i per alertar els estrangers que no posin el nas on no els demanen. El govern xinès ha decidit cancel·lar els intercanvis militars amb els EUA i ha anunciat sancions per les companyies americanes després que, el 29 de gener, Hillary Clinton anunciés una venda d'armes a Taiwan per valor de sis bilions de dòlars. I tot això després del conflicte diplomàtic arran de l'enfrontament amb Google -amb el suport del govern americà- i de la manca d'acord amb Obama durant la seva visita, el mes de novembre, a fi d'arribar a la des-

És més difícil aconseguir un visat de llarga durada

prés fracassada cimera de Copenhagen amb una posició unitària. Tot plegat carrega l'ambient i cada vegada és més difícil aconseguir un visat de llarga durada per entrar al país.

Finalment, des de la publicació de la carta dels quatre alts funcionaris, no s'ha filtrat a la premsa cap reacció a favor ni en contra del text ni a favor o en contra dels quatre membres del Partit que han gosat desafiar els déus comunistes.

EL LÍBAN · RETRAT DE MÉS DE 30 ANYS DE GUERRA

Hezbollah, la lluita d'un poble en nom de Déu

Marc Almodovar
El Caire

Hussein perd la seva mirada dura cap a l'horitzó. Els seus ulls ressegueixen amargament la frontera, un paisatge kafkià que dibuixa, a un costat, una terra inerta cremada i, a l'altre, un verd frondós. El Líban i Israel. "La Palestina ocupada", puntualitza Hussein des del pujol de Maroun Al-Ras. Aquest petit poble al sud del Líban va saltar a les primeres pàgines dels mitjans de comunicació l'estiu de 2006, quan va ser escenari dels enfrontaments fratricides entre l'exèrcit d'Israel i les milícies armades de la xiïta Hezbollah.

El 2006, la resistència ferotge de Hezbollah va obligar l'exèrcit d'Israel a recular i marxar de Maroun Al-Ras

El 12 de juliol de 2006, Israel va engegar l'operació *Recompensa justa*, després de catalogar com un acte de guerra el segrest de dos soldats i la mort de vuit més per part del partit de Déu (Hezbollah), que sempre ha sostingut que els soldats es trobaven en territori libanès il·legalment. L'exèrcit sionista va ocupar Maroun Al-Ras durant prop d'un mes, abans que la resistència ferotge del grup xiïta els obligués a recular i marxar de la zona, cosa que va ser considerada com un dels capítols més humiliants de la curta, però fructífera, història militar de l'Estat d'Israel. El més dolorós, però, era que l'exèrcit d'Israel, per segona vegada, es va veure forçat a marxar del Líban no a causa de l'acció d'un exèrcit regular, sinó d'una milícia popular, Hezbollah.

Hussein va lluitar cara a cara contra els soldats israelians quan aquests van entrar al poble. Explica com van entrar les tropes i com, durant els atacs, va perdre la casa, els conreus i la vida del seu germà. "Un màrtir", com recorda -emocionat- mentre agafa per l'espatlla Ali, el fill orfe que juga amb el seu cosí a trobar assentaments i destacaments israelians a l'altre costat de la frontera amb els prismàtics. Els carrers de les ciutats són la viva expressió de la popularitat del Partit de Déu a la zona. Les banderes grogues del partit i els retrats del seu líder Hassan Nasrallah apareixen arreu, acompanyats dels d'altres líders de la resistència libanesa. Com el del líder militar

Imad Mugniyah, mort pel Mossad el 2008; o les del líder de la revolució iraniana, l'aiatol·là Khamenei. A part d'aquests, un gran nombre de retrats reposen a banda i banda de la carretera. Hussein respon mecànicament amb aquestes paraules: "Aquest és un màrtir, un altre". Tan sols canvia l'expressió quan se li senyala el retrat d'Ahmad Qassir, a un costat de l'asfalt. Amb un somriure d'orella a orella i, com si res, explica com aquest jove, amb disset anys, va estavellar un Mercedes blanc a la caserna que l'exèrcit d'Israel tenia a la població de Tiro i va matar 141 persones. És el primer màrtir reconegut de Hezbollah. Era l'any 1982.

Però Hezbollah és quelcom més que una milícia armada i un partit polític. Una xarxa d'escoles, hospitals i altres serveis socials amb el segell del grup omplen els poblats del sud libanès, una de les zones més pobres del país. I això, juntament amb les victòries militars, ha forjat la popularitat del grup, que no se circumscriu a la minoria xiïta. El 2006, durant el conflicte, un estudi del centre d'investigació i informació de Beirut afirmava que el 80% dels cristians i els drusos i el 89% dels musulmans sunnites del Líban donaven suport a Hezbollah i el consideraven un grup de resistència nacional. Precisament, aquest suport és el que sol esgrimir la Unió Europea per defugir les pressions americanes i israelianes per catalogar el grup com a formació terrorista. Quelcom que l'exèrcit espanyol, que actualment comanda les tropes de les Nacions Unides a la zona, haurà de tenir en compte.

La història de les tortures a la presó de Khiam avui s'explica entre les seves ruïnes convertides en museu

Mentrestant, la mainada juga a sacsejar la bandera groga de Hezbollah enfilada als tancs de la presó-museu de Khiam. Antic símbol de la repressió israeliana sobre els xiïtes de la zona, el partit de Déu va recuperar la ciutat i va alliberar la presó l'any 2000. La història de les tortures i els patiments brutals engabiats entre aquelles parets, avui, s'explica entre les seves ruïnes convertides en museu i els tancs que l'exèrcit sionista va deixar enrere en la fugida, avui convertits en atracció de fira per als infants del poble. Amb la bandera del Partit de Déu a la mà.

Casa destruïda pels atacs israelis

Contrastos a la frontera entre el Líban i Israel

Propaganda al carrer del Partit de Déu, Hezbollah

Retrat de Hassan Nasrallah als carrers de Bint Jbail

, expressions

cultura@setmanaridirecta.info

Història (corrupta) de la humanitat

El fenomen de la corrupció, tot i la seva gran presència mediàtica, generalment és analitzat de forma superficial i sense abordar-ne les causes i els orígens

Roger Palà
expressions@setmanaridirecta.info

“Tenia la consciència neta. No l'havia fet servir mai”. Aquest sarcasme d'Stanislaw J. Leg és una de les moltes cites que recull un llibre que ens permet descobrir la dimensió universal de la corrupció, des de la Babilònia de l'antiguitat fins als taurons de les finances d'avui dia, passant per la Grècia clàssica, la Roma dels cèsars, l'Edat mitjana i les dictadures del segle xx. Es diu *Breu història de la corrupció* i és obra de l'escriptor italià Carlo Alberto Brioschi. Avui dia, la seva lectura hauria d'esdevenir pràcticament obligatòria a tot l'ensenyament bàsic.

No hi apareixen -tot i que no hi desentonarien gens- els darrers escàndols de corrupció a la catalana protagonitzats per Fèlix Millet, Bartu Muñoz, Prenafeta i companyia. Això sí, s'esmenten al pròleg que ha fet Francesc Sanuy per l'edició catalana de l'editorial La Campana. Aquest volum permet fer-nos a la idea que la corrupció, tot i ocupar de forma sistemàtica els titulars dels grans mitjans de comunicació, generalment és analitzada de forma molt superficial. Existeix una mena de consens social segons el qual es tracta d'un problema summament important i de gran transcendència pública, però poques vegades s'examinen i s'identifiquen els seus orígens. I això és, precisament, el que fa aquest llibre.

Corrupció antropològica

Brioschi recorre a una de les tesis centrals de l'antropologia per trobar una explicació a aquesta manca d'interès social en l'estudi de les arrels de la corrupció. “Els individus tendeixen a adaptar-se a les convencions socials del lloc on viuen. Tots parlem la llengua que sentim parlar i difícilment rebutgem els comportaments consolidats com a costum”, reflexiona. Així doncs, “la corrupció ens sembla òbvia, de la mateixa manera que la troben òbvia els individus de tots els països, races i religions pel fet de ser una pràctica universalment estesa”.

Aquest caràcter *obvi* de la corruptela és una de les raons claus per la qual la seva pràctica sembla impossible d'eradicar. De fet, a totes les cultures de l'antiguitat, des de l'origen de la història escrita, han

Carlos Alberto Brioschi examina al seu llibre 'proeses corruptives' d'emperadors, governants, polítics i funcionaris públics

existit conceptes assimilables a l'actual suborn del funcionari públic per aconseguir certs favors: la *feqa* egípcia, el *tatu* mesopotàmic, la *doron* dels grecs... *Shobadh* és el mot hebreu que es fa servir a la Bíblia per referir-se a aquesta mena de pràctiques; els àrabs utilitzen la paraula *arruduca*; en llatí, es feia servir el concepte *muncus*, mentre que els anglesos l'anomenen *bribe*, els alemanys *schmierem* i els italians *tangente*... La idea, però, és la mateixa.

Capitalisme i corrupció

Hi ha un altre factor que també influeix de forma determinant en la

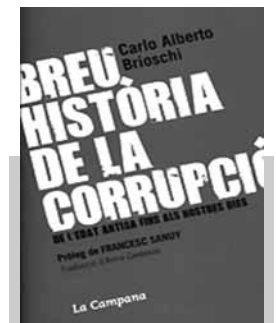
perpetuació de la corrupció: la lògica de la venda -i per extensió, la lògica del mercat- que marca decisivament la cultura capitalista contemporània. Òbviament, la corrupció ha existit i existeix en els règims autoanomenats socialistes. Però no és menys cert que el frau és una pràctica profundament arrelada a la lògica del propi sistema capitalista.

La valorització del capital és una tasca àrdua i arriscada, costa temps i esforç, pot reportar pèrdues per l'inversor i, fins i tot, dur-lo a la ruïna. És per això que el capitalisme sempre ha estat atacat per la “temporització maníaca d'enriquir-se, no amb la producció, sinó escamotejant la

riquesa aliena ja existent”, en paraules del propi Marx. Pel capitalista, el procés de producció és “un mal necessari a l'efecte de fer diners”. D'aquí que, de forma regular, com recorda Marx, “totes les nacions amb mitjans capitalistes de producció abracin periòdicament el frau, amb l'objectiu d'enriquir-se sense necessitar el procés productiu”. No cal dir que el boom de la *nova economia* i el neoliberalisme han esdevingut un caldo de cultiu fantàstic per aquestes pràctiques.

La figura del 'lobby'

En general, quan es tracta el problema de la corrupció, es tendeix a

Breu història de la corrupció
De l'edat antiga fins als nostres dies

Carlos Alberto Brioschi.
La Campana, 2009.

assenyalar -sobretot- la política i els seus protagonistes, però al costat dels representants de la *cosa pública*, sempre hi ha una empresa privada, una societat, un *lobby* o un grup de persones interessades a reassegurar-se privilegis més o menys lícits de l'administració. La qüestió és que, d'acord amb la perspectiva d'una empresa, totes les prestacions susceptibles de reduir els riscos de l'activitat i augmentar-ne els beneficis estan justificades per l'objectiu d'aconseguir l'èxit en l'operació econòmica endegada.

> Corruptes al llarg de la història

L'ALTRE INFERN DE DANT

Els set cercles infernals que descriu Dant a la *Divina Comèdia* corresponen als set vicis capitals de la moral cristiana. Durant la baixada als inferns en companyia de Virgili, Dant arriba al vuitè cercle, on són castigats els estafadors. Però l'imaginari infernal dantesc no amaga el fet que el mateix insigne poeta, l'any 1300, mentre era *priore* a Florència, també va ser considerat culpable d'haver rebut diners a canvi de favors polítics i d'haver acceptat comissions indegudes.

LA BANCA ROTHSCHILD I LA BATALLA DE WATERLOO

Es diu que el duc de Wellington no hauria pogut pagar el seu exèrcit a la famosa batalla de Waterloo -que va suposar la destrucció del poder militar francès, el final de l'Imperi dels Cent Dies i la caiguda definitiva de Napoleó Bonaparte- sense el cop de mà -o més ben dit, de cartera- de la banca Rothschild. Després d'aquesta important victòria al camp de batalla, el banc alemany va poder guanyar el contracte pel pagament dels impostos als aliats europeus.

EL 3er REICH I LA BANCA SUÏSSA

Sota les grans dictadures que predicaven el *nou ordre de l'honradesa* durant la primera meitat del segle xx, la corrupció es va convertir en un art de governar. Durant els anys del Tercer Reich, Hermann Göring, Joseph Goebbels, Rudolf Hess, Heinrich Himmler i molts altres dirigents nazis es van enriquir explotant el poder i els privilegis. La banca suïssa va tenir un paper cabdal en la prolongació de la guerra perquè va subministrar milers de marcs a l'Alemanya nazi, fruit de recollir i *netejar* l'or que els nazis havien pillat a mitja Europa.

WASHINGTON I EL MILLOR POSTOR

Fins i tot George Washington va admetre que “molt pocs homes es poden resistir al millor postor” i, per tant, no és casual que la constitució nord-americana, a diferència de moltes altres, es refereixi explícitament a la corrupció com un dels possibles casos que poden portar a la destitució (*impeachment*) del president. Però no sembla que això pugui impedir plagues de conseqüències planetàries, com el cas Enron, que va tocar parcialment dos presidents: George Bush pare i fill.

CAMPANYES

El Febrer Llibertari torna a instal·lar-se a Sants

Novetats editorials i activitats culturals centren la quarta edició

La cultura llibertària pren el protagonisme al barri barceloní de Sants durant aquest mes de febrer. La iniciativa, nascuda ara fa quatre anys, de consolidar un mes d'activitats centrades en les diverses sensibilitats d'aquest pensament no només ha quallat, sinó que torna amb més força, acompanyada per una dotzena de col·lectius instal·lats al barri i amb activitats variades i gratuïtes que s'allargaran fins el 6 de març.

Estel Barbé
expressions@setmanaridirecta.info

Es les llibres i les presentacions de novetats editorials llibertàries són, sens dubte, un dels plats forts del Febrer Llibertari. De fet, durant tot el mes, les trobades entre editorials, distribuïdores alternatives i persones lectores són freqüents. Un d'aquests punts d'intercanvi serà el 18 de febrer, amb la presentació de la Distribuïdora Malobe'ema i del llibre *Un héroe trágico del anarquismo español: Mateo Morral a càrrec d'Eduard Masjuan i Manel Aisa*. L'endemà, serà el torn de conèixer les edicions de Grillo Llibertario amb les novetats *Anarcosindicalisme Bàsic i Vida accidental d'un anarquista* de Fernando Ventura.

FEBRER LLIBERTARI

Xerrada sobre situacionisme a l'Ateneu Llibertari de Sants (Febrer Llibertari 2009)

Però la lectura no és l'única participant d'aquest febrer. La dotzena de col·lectius organitzadors ha deixat un espai ben clar per altres tipus d'activitats culturals, que començaran el 7 de febrer amb una Ruta Històrica del Cooperativisme que tindrà el seu punt de partida al Centre Social de Sants. Cal destacar la proposta de revivir un 14 de febrer diferent, sota el títol *Qüestionant i desafiant la cultura de la monogàmia*, que se celebrarà a l'Ateneu Llibertari de Sants. Entremig, xerrades, tallers, un

mercat d'intercanvi i un taller de serigrafia i de xapes. Finalment, també hi haurà cabuda per una nit de concert i un cabaret poètic a l'Espai Obert -el 20 de febrer- i la rematada final amb tota una jornada, el 6 de març, de la Xarxa d'Universitats Lliures.

+ INFO

<http://febrerllibertari.sants.org/>

CAMPANYES

Mercat Negre: una nova distribuïdora al Prat

Xavi Miquel
expressions@setmanaridirecta.info

Un grup de persones del Prat de Llobregat va decidir, el mes de juny passat, iniciar un nou projecte de distribució de material al local de la CNT del municipi, la distribuïdora Mercat Negre. El nom vol retre un petit homenatge a la distribuïdora que hi havia al desaparegut Ateneu de Gràcia. El projecte neix amb dues intencions: distribuir material divers -llibres, música, roba o articles artesans- i donar més

utilitat al local del sindicat i retroalimentar-se mútuament amb les persones que s'hi acosten. Per començar l'any amb bon peu, han editat el seu primer material, un calendari fet amb la col·laboració de diferents fotògrafs dels moviments socials. El 5 de febrer, es farà un acte de presentació del calendari al CSO Laforca de Cornellà i el 19 de febrer es presentarà simultàniament -a dos quarts de 9 del vespre- a l'Ateneu X de Vilafranca del Penedès i al Kasalet de Terrassa. Pel col·lectiu que gestiona la distribuïdora, aquest és el

primer pas i tenen pensat editar altres materials, a més de començar a idear nous projectes com l'habilitació d'un petit espai amb ordinadors i xarxa wifi perquè el veïnat i les persones interessades el puguin utilitzar. Actualment, al local, hi conviuen tres projectes: els dos esmentats i la cooperativa de consum Can Carxofa, que es va quedar sense espai després del desallotjament del KOP Alta Tensió. La distribuïdora està oberta els dilluns, dimecres i divendres de 19:30 a 21:30h. Per contactar-hi: mercatnegre@hotmail.com.

MÚSICA

Ràbia Positiva s'acomiada jugant a casa

El grup de punk-rock farà el seu darrer recital a les Cotxeres de Sants el 5 de febrer

Roger Palà
expressions@setmanaridirecta.info

Ràbia Positiva posa punt final a la seva trajectòria musical el dia 5 de febrer en un concert a les Cotxeres de Sants de Barcelona. Aquesta serà, doncs, l'última oportunitat per veure en directe el grup de punk-rock i hardcore encapçalat pel cantant David Vázquez. La banda del barri de Sants va anunciar el seu adéu als escenaris el mes d'octubre de 2009, després d'haver publicat el vinil *Una cançoneta i mo n'anem* (La Ràbia Records, 2009). Han fet una gira de comiat que va començar el 23 d'octubre al País Valencià i que els ha dut a tocar arreu dels Països Catalans i també a Madrid.

Ràbia Positiva es faran acompanyar de companys i amics amb qui han coincidit al llarg dels seus disset anys de trajectòria musical, com els grups Còdigo Neurótico, Mall o Innocents. L'entrada val 4 euros, o 5 amb un CD de Ràbia Positiva. També hi actuaran els Castellans i els Diables de Sants. L'objectiu és que el recital esdevingui una festa entranyable per acomiadar un dels grups amb més longevitat del rock de combat català.

"Ja fa molts mesos que parlàvem, al nostre local d'assaig, de com hauria de ser el nostre final, convençuts d'haver fet els deures amb nosaltres mateixos i d'haver recollit molt més del que mai hauríem arribat a imaginar", explica el grup en un comunicat. "Esperem trobarvos com sempre per donar a Ràbia Positiva l'adéu merescut", continua. "Al cap i la fi, la música continua. Cadascú de nosaltres seguirà lligat a aquest món d'una manera o d'una altra. Sabem que el camí continua i ens podem trobar a qualsevol revolt", reflexiona la banda.

Ràbia Positiva es va fundar l'estiu de 1993. Al llarg de la seva dilatada trajectòria, ha publicat una maqueta, quatre CD, un CD-DVD amb el concert del seu quinze aniversari al CSO Bahia de Sants i un LP. Han fet centenars de concerts arreu dels Països Catalans i de l'Estat espanyol.

"Esperem trobarvos com sempre per donar a Ràbia Positiva l'adéu merescut"

El concert a les Cotxeres de Sants, que també comptarà amb la participació del grup Família Bolsón en qualitat de teloners, començarà a les nou del vespre. Per l'ocasió, els

PUBLICITAT

el diari digital de les nacions sense estat

nationalia ciemen

notícies d'Europa i del món
fixes amb les dades de context
dossiers especials, entrevistes i documentació
en català i en anglès

<http://www.nationalia.cat>

, expressions

LIBRES

La fúria dels savis

Diàlegs sobre el poder i la llibertat a l'antiga Xina

Els set savis del bosc de bambú

Una de les millors formes de detectar les arrels i l'abast del pensament llibertari és considerar la seva condició de pensament transversal, però no en el sentit buit i atomitzat amb el qual la postmodernitat ha convertit la transversalitat en un tòpic cultural d'ús indiscriminat, sinó en el sentit genuí de pensament que travessa la història perseguint en tot temps i lloc la pròpia idea de llibertat.

Alfonso López Rojo
expressions@setmanaridirecta.info

Aquesta perspectiva ens permet, per exemple, viatjar al passat i trobar un dels ensenyaments llibertaris més rotunds que es poden trobar al món occidental en l'actitud essencial de Diògenes de Sinope (segle V aC). O ens permet penetrar a l'Orient per trobar els mateixos anhels i les influències mútues entre aquestes dues grans cultures.

En aquest sentit, els textos reunits al llibre *Elogio de la anarquía por dos excéntricos chinos del siglo III* tenen l'interès de mostrar-nos de primera mà les conegudes analogies que guarda el taoisme amb l'esperit llibertari. I no ho fa a través dels textos fundacionals de Laozi o de Zhuangzi, sinó a través de la dialèctica tallant de diàlegs com *De la inutilitat dels prínceps*, del misteriós Bao Jingyan, o de l'eloqüència radical de Xi Kang (223-263): un dels cèlebres *Set savis del bosc de bambú* que va acabar essent executat, acusat d'atacar la moral i els bons costums.

La raó interna de les coses

Igual que els seus predecessors del Tao primigeni, l'objectiu principal del taoisme tardà -i en una època de decadència- que es va desenvolupar és que aquest cercle de pensadors rebels serà l'atac demolidor de la bases del confucianisme hegemònic utilitzat pel poder per apuntalar l'estatisme i la societat ultrajerarquitzada en què els va tocar viure.

D'aquí, també, que el major anhel que es desprèn dels textos es tradueixi en un constant cant primitivista, que verbalitza el desig de retornar a una suposada edat d'or on es podria recobrar l'autèntica vida a través de la possibilitat de trobar, de nou, la raó interna de les coses.

“Si poguéssim retornar a l'antiguitat remota, comprovaríeu que és possible la felicitat sense treballar”

Una tasca difícil, la d'aquests savis, ja que -en primer lloc- suposava reduir a l'absurd tots els prejudicis establerts i tota la tinya sedimentada a la seva època en forma de cultura institucionalitzada. En brindem un parell d'exemples a través de les paraules punyents de Xi Kang: “Si poguéssim retornar a l'antiguitat remota, quan es governava el món sense l'escriptura, comprovaríeu que és possible arribar a la pau sense haver d'estudiar i que és possible la felicitat sense treballar. Considero que l'humanitarisme i la justícia fan pudor de putrefacció, que la lectura de llibres crema els ulls, que les genuflexions i les reverències

Elogio de la anarquía por dos excéntricos chinos del siglo III

Selecció: Jean Levi.
Traducció: Albert Galvany.
Pepitas de calabaza.
Logroño, 2009.
Pàgines: 179.

provoquen gep, que l'ús de vestidures oficials produeix palpitations, que les reflexions sobre els codis rituals causen piorrea i que, per tant, convé desfer-se de tot això per combregar de nou amb la dimensió original dels éssers”.

Podríem dir que, si aquests textos caiguessin fora de context en mans d'un *pijoperiodista*, aquest s'afanyaria a redactar uns grans titulars enaltint la seva troballa com un producte *antisistema* genuí. I el més divertit és que tindria raó: aquells savis de l'antiguitat han arribat fins als nostres dies amb la mateixa fúria que, a la seva època, va fer d'ells uns veritables antisistema. Felicitats.

PUBLICACIONS

Un nou combat pel Quico

La publicació 'El Combate' commemora el cinquantesim aniversari de l'assassinat, el 5 de gener de 1960, del maqui Francesc Sabaté Llopert

Roger Costa
expressions@setmanaridirecta.info

El Combate ha estat la capçalera de diverses revistes anarquistes dels segles XIX i XX. Entre elles, la portaveu dels Grups Anarcosindicalistes del maqui Francesc Sabaté Llopert, el Quico, de la qual es van fer quatre números l'any 1955. Per això s'ha triat aquesta capçalera per la publicació dedicada al Quico que es va distribuir al cementiri de Sant Celoni el 5 de gener de 2010, 50 anys després del seu assassinat. La iniciativa parteix de la Marxa-Homenatge als Maquis i hi han col·laborat diversos col·lectius i persones. Es tracta d'una edició de quatre pàgines en format tabloide, de la qual s'han distribuït 5.000 exemplars en els àmbits llibertaris i que, de moment, és un número únic. Inclou articles de la historiadora Dolors Marín, del veterà Octavi Alberola -que només va poder conèixer in-

directament el Quico perquè estava a Mèxic ajudant els revolucionaris cubans a derrotar el dictador Batista, amb la CNT de l'exili- i els historiadors Joan Ventura i Pep Cara.

Els seus impulsors han volgut homenatjar el Quico, els germans Sabaté i totes les anarquistes “des de Ramon Vila fins a Àngel Pestaña, de Joan Peiró a Jean-Marc Roullan, de Tamara Hernández a Durruti, d'Àngel Casellas a totes les persones anònimes que lluiten i han lluitat per la Idea llibertària”. Han volgut recordar els ideals pels quals va lluitar el Quico i que -durant la guerra- el van portar a ser torturat i empresonat a la Model de Barcelona, acusat d'haver mort un comissari polític comunista. I també han volgut denunciar el cinisme dels corrents polítics que, durant la transició, van imposar el silenci i ara aprofiten la memòria històrica per fer propaganda partidista o, fins i tot, per fer negoci. En aquest sentit, comenten, “l'estiu de 2009 es va fer públic el projecte Territori maquis a la Catalunya central -impulsat per les administracions-, que pretén convertir el record dels lluitadors llibertaris antifrancquistes en un producte de consum turístic”.

Memòria de resistència

El 5 de gener de 1960, al matí, el Quico va caure abatut per les bales de la Guàrdia Civil i el sometent local al carrer Santa Tecla de Sant Celoni. Segons *La Vanguardia*, el caporal del sometent en qüestió, Abel Rocha, continua vivint a Sant Celoni. El Quico havia estat el malson de la policia espanyola a Catalunya des de l'any 1939. Havia nascut el 1915 a l'Hospitalet de Llobregat i, als quinze anys, es va afiliar al sindicat d'Oficis Diversos de la CNT. Als anys quaranta, ja perduda la guerra, va deixar escrites aquestes paraules en un domicili on havia entrat a robar: “No som atacadors, som resistents llibertaris. Tot això que ens enduem ens servirà per alimentar els fills dels antifeixistes que heu afusellat, abandonats i famolencs. Som els que no hem claudicat ni claudicarem”. Aquest va ser l'esperit de combat del maqui català fins al moment de la seva mort. Aquest és l'esperit que es vol recordar enguany amb aquest nou combat pel Quico.

El Combate

Edita: Marxa-Homenatge als Maquis, Col·lectiu a les Trinxeres, Kamiloetas Muskaria, CNT J. Costa, Llibreria La Rosa de Foc, Col·lectiu Helios, Col·lectiu La Lluna Negra, Ateneu Columna Terra i Llibertat de Berga i adherit a la Xarxa Anarquista, Centre d'Estudis Josep Ester Borràs. Mes info: marxxa-maquis.org, nodo50.org/alestrinx, nodo50.org/cntcatalunya, nodo50.org/kamilosetas, berguedallibertari.org, xarxanarquista.org.

MÚSICA

Aprenent a escoltar

La banda de rock Ciervo publica el seu primer llarga durada

Pau Llonch
expressions@setmanaridirecta.info

Tot i proclamar sense incomoditats que són, senzillament, un banda de rock independent -o més aviat de "independentment del què diguin", segons les paraules del bateria del grup, Pau Cortina-, una sola escolta dels onze temes d'*Apreniendo a hablar* és suficient perquè ens adonem que l'etiqueta per definir la multiplicitat d'estructures rítmiques i harmòniques que utilitza Ciervo queda curta. No en va, en aquest treball, no és fàcil trobar-hi compassos de 4 per 4 -suposadament, els més representatius del gènere-, tot i que el

El grup ha assolit l'equilibri que permet gaudir d'estructures més complexes

grup ha assolit aquell equilibri meritori que permet gaudir d'estructures més complexes sense que resultin barroques, sofisticades o elitistes. Carles Mayor, baixista de la formació, no dubta a l'hora d'afirmar que "en la música, és molt difícil o gairebé impossible inventar res de nou, però tampoc és la nostra intenció, perquè suposo que ens surten coses que ens semblen més atractives jugant amb les estructures no tan òbvies".

A *Apreniendo a hablar*, autoeditat sota llicència Creative Commons, la veu del cantant David Alarcón apareix sempre en una posició central i privilegiada en la mescla perquè, a més de càlida, és precisa i variada en afinació i registres. Un fet

no gaire comú en les bandes que podríem situar en l'òrbita d'aquest grup barceloní pel que fa a la contundència sonora. Cortina explica que això també ha estat possible gràcies a la tasca d'harmonització dels cors de l'enginyer Txosse Ruiz, que és "un paio collonut que s'ha encarregat de la gravació del disc des de Wheel Sound Studio, però que en aquest i altres aspectes, sovint ha exercit fins i tot com a productor". Per si algú té algun dubte del resultat final d'*Apreniendo a hablar*, per acabar de conformar una triada inesperadament rodona i càlida, al mateix temps que contundent, a l'excel·lent tasca de composició i producció, s'hi han afegit les mesclades de Santi Garcia des dels ja cèlebres estudis Ultramarinos Costa Brava.

Filosofia 'fes-t'ho tu mateix'

Ciervo, que a més dels músics esmentats compta amb el guitarrista -i corista- Gabriel Maderazo, comparteix escena i escenari amb bandes com Loud Whispers, Gain, Acrobatica, Mine! o Raydibaum. Uns projectes amb els quals, a part d'un bon gust innegable per la música, els uneix la filosofia del "fes-t'ho tu mateix" i l'aposta -com, si no? - per l'autoedició.

Seguint el camí que han traçat bandes com Standstill o Love of Lesbian, amb aquest LP, Ciervo inicia un abandonament progressiu de l'anglès a favor, també, del castellà. Cortina, que va ser guitarrista de la banda combativa de metal Batazka, creu que "això vol dir que comencem a creure en nosaltres mateixos, tal com som i com ens expressem". Cortina també considera que "en aquest país, actualment, no cantar en català pot ser un handicap i, en part, me'n alegro", tot i que, per Ciervo, això sigui una expressió de

Ciervo

Apreniendo a hablar
(autoeditat, 2009).
<www.myspace.com/ciervo>

normalitat ja que la llengua d'ús del seu vocalista és el castellà. En efecte, no són pocs els projectes musicals que gaudeixen d'un ampli ressò mediàtic i de molts mitjans econòmics que signarien només una porció de l'extremada originalitat i calidesa sonora d'aquest treball, que a més, només és el primer.

Sí. Hi ha vida més enllà dels que diuen fer música política i acaben repetint clíex musicals previsibles o escopint lemes. Alguns tossuts encara creuen que, tot i que és important la llengua o el missatge, també cal recercar i buscar originalitat. Que el públic els agafi confessats. Des dels primers arpegis del tema d'obertura del treball, "Angustia" -probablement la cançó amb tints més pop de l'àlbum-, fins a l'estripat i emotiu *in crescendo* del final de "La grandezza", Ciervo ha tornat a demostrar que, malauradament, per degustar música de qualitat en qualsevol gènere cal seguir escarbotant al subsòl i, sobretot, cal continuar aprenent a escoltar.

A LA CANTONADA

ECONOMIA

Revolució Cultural avui

Guillem Fernández Evangelista

Algú es podria sobtar de llegir una columna d'economia enmig d'una secció de cultura, però, precisament, aquestes línies tenen tota la intencionalitat i premeditació. Podríem dir que, des dels economistes clàssics, hi hagut diferents posicionaments sobre la cultura. Per una banda, s'ha considerat la cultura com a oci individual, no imprescindible per la "riquesa de les nacions" i, per altra banda, s'ha considerat que la cultura no es pot entendre si no és en relació a tota l'estructura social, on el domini de la cultura basat en la ideologia determina que "la ideologia dominant és la ideologia de la classe dominant".

Tot i això, els temps canvien i les teories evolucionen i avui els *neocons* mesuren el desenvolupament cultural d'un país en funció del pes de la indústria cultural dins el Producte Interior Brut. Casualment, el primer sector d'exportació (per davant de la indústria militar) dels Estats Units és el sector econòmic cultural. Però cal reflexionar sobre què representa el fet que, només durant els primers cinc mesos de 2009, la indústria cultural xinesa creixés un 17% per davant dels sectors econòmics més importants del país. I sobre per què el Banc de la Xina i el Banc Minsheng de la Xina han donat centenars de crèdits a la indústria cultural. La Xina està treballant per acabar amb l'hegemonia americana. Com diu Enric Tello, "la Xina porta dècades acumulant superàvits amb els Estats Units i invertint en accions americanes, fins al punt que la supervivència de l'hegemonia financera nord-americana depèn del que faci o deixi de fer

un banc central públic d'un Estat governat per un partit que s'anomena Partit Comunista de la Xina". Quina incoherència. L'economia més capitalista del món està controlada per un partit comunista, però també "pels qui, per comunista, entenem una altra cosa".

Als anys 40, els marxistes de l'Escola de Frankfurt, Adorno i Horkheimer, ja havien anunciat que la forma de producció i mercantilització en massa dels béns culturals per mitjà de les indústries culturals transformaria el concepte originari i l'autenticitat de la cultura. No anaven gaire errats. Des d'una òptica marxista, és important tenir en compte (sense entrar a valorar-les) les experiències de la Revolució Cultural Proletària de Mao i la Batalla de les Idees a Cuba. En el primer cas no es tractava només d'aspectes culturals, sinó de transformacions administratives, pedagògiques i culturals que tenien com a objectiu la consigna Duo Se: "Combatre l'individualisme". I a Cuba, la Batalla de les Idees vol enfortir ideològicament el poble per mantenir la seva independència davant el capitalisme a base de l'extensió dels anomenats Programes de la Revolució, sobretot en salut, cultura i educació. És a dir, res a veure amb la concepció mercantilista de reduir la cultura a indicadors econòmics, sinó el contrari, com un element capacitador de la persona.

I què fem, avui, en el nostre context? Potser veure quines són les lliçons apreses, assumir que hem d'experimentar noves formes i que ho hauríem de fer en primera persona. Entendre que la cultura ens implica en la transformació. I, per tant, la cultura és, també, lluita de classes.

, agenda directa

BADALONA

Divendres 5 de febrer
Concert de Pau Alabajos
 21.30 h. Casal Carme Claramunt
 Passatge Sampere, 31

BARCELONA

Divendres 5 de febrer
Xerrada informativa sobre la vacuna contra la grip A
 19 h. AVV Tramuntana
 Pg. Torras i Bages, 101-103
 Es projectarà un vídeo explicatiu sobre la problemàtica de la vacuna i, a continuació, tindrà lloc la xerrada d'Antoni Barberà, metge i secretari de la Plataforma Dempeus per la Salut Pública.
 Organitza: Assemblea Social de Sant Andreu i AVV Tramuntana

Divendres 5 de febrer
Debat: Cooperativisme i consum
 19 h. Fundació Pere Ardiaca
 Avda. Portal de l'Àngel, 42

Dissabte 6 de febrer
Debat: Grupo Primero de Mayo i els GARI, amb Octavio Alberola i Ariane Gransac
 Cicle sobre els grups armats dels anys 1960-1980
 18 h. CSO La Revoltosa. C. Rogent, 22
 Més info: www.revoltosa.squat.net/

Dissabte 6 de febrer
Cinema: 'Patagonia petrolera'
 18 h. Llantiol Café-teatre. C. Riereta, 7
 Projectió del documental i tertúlia amb el seu realitzador Marc Gavalrà
 Organitza: 5metrajés
 Més info: 5metrajés.blogspot.com

Dissabte 6 de febrer
Presentació del llibre 'Días rebeldes: crónicas de insubmisión'
 19:30 h. Ateneu llibertari de Sants
 C. Maria Victòria, 10
 Activitat del Febrer Llibertari: febrerllibertari.sants.org

Dissabte 6 de febrer
Sopar solidari amb el moviment llibertari grec
 21 h. Espai Obert
 C. Violant d'Hongria, 71
 Organitza: Assemblea Llibertària de la UB-FEL
 Més info: www.fel-web.org

L'okupació a Catalunya

BARCELONA

Divendres 5 de febrer
PRESENTACIÓ DEL LLIBRE 'OKUPACIÓ A CATALUNYA 1984-2009'

20h. Llibreria Aldarull. C. Martínez de la Rosa 57

Des de la primera ocupació al barri barceloní de Gràcia l'any 1984, passant per ocupacions ja mítiques com la Casa de la Muntanya (1989) o el Cine Princesa (1996), fins a arribar a Can Masdeu (2001) o La Otra carboneria (2008), ha plogut molt... tant com per fer necessari l'estudi de l'historiador Francisco de Paula Fernández Gómez, que ha posat en circulació en forma de llibre Edicions Anomia. A continuació, oferim una petita entrevista a l'autor d'aquest treball que es presentarà el divendres 5 de febrer.

Què et va motivar a escriure aquest llibre?

Doncs, en un principi, em motivava fer un estudi sobre lluites socials des dels anys 70 fins als nostres dies, però vaig veure que l'okupació, potser per la seva rellevància i pel contacte amb diferents moviments socials, podia ser un fil conductor interessant per fer aquesta anàlisi.

Com definiries l'okupació?
 Existeixen moltes definicions, però, personalment, crec que és un moviment o lluita social fonamentat en la crítica o el rebuig a la propietat privada. A més, té una simbologia pròpia i tics contraculturals que la fan diferent de les lluites i les experiències anteriors. Per altra banda, l'okupació també ha estat una plataforma

d'altres lluites i, per tant, es podria definir com un *moviment de moviments...*

Quins han estat els moments àlgids de l'okupació a Catalunya?

Creo que va ser molt important tot el període dels 80 i inicis dels 90, ja que es van crear els fonaments d'aquesta lluita. Per altra banda, crec que el període immediatament anterior al Princesa i fins el 1997 també va ser força àlgid. Va ser un moment molt vitalista. Posteriorment, malgrat el creixement quantitatiu, penso que va ser un moviment força dividit, amb greus problemes interns i, de vegades, amb actituds força proclius a buscar el suport dels *mass media* o, fins i tot, d'algunes organitzacions

plenament integrades dins la lògica del sistema.

Com valdria el present de l'okupació?

És difícil valorar l'actualitat de l'okupació si tenim present la subjectivitat de la persona que fa una investigació. Al llibre, afirmo que aquest últim període seria el d'una okupació morta, en un sentit metafòric, evidentment. Les causes derivarien de les divergències internes, de l'auge de les lluites antiglobalització i de la incorporació d'okupes a totes les branques d'aquest moviment, el poc suport social de la lluita per la divisió entre okupes bons i dolents o la pressió dels *mass media*, juntament amb les conseqüències derivades de la repressió estatal.

Dissabte 6 de febrer
Concert solidari: 'La Caravana del Elefante'
 22 h. Ateneu Popular de Nou Barris
 C. Portlligat, 11-15
 Grups: Black Gandhi + Jaleo Real + Afrodieta + Mañaners + El Tumbao de Juana
 Més info: www.ateneugb.net

Diuenge 7 de febrer
Ruta històrica per la memòria cooperativa a Sants
 11 h. Centre Social de Sants
 C. Olzinelles, 30
 Aquesta ruta històrica inclou una visita guiada de l'exposició *Memòria Cooperativa* i un itinerari pels llocs històrics i emblemàtics del moviment obrer. Aquesta activitat està organitzada per La ciutat invisible i Negres Tempestades, en el marc del Febrer Llibertari 2010.

Del 4 al 28 de febrer
Teatre: 'Alicia ja no viu aquí'
 Teatre Tantarantana. C. Les Flors, 22
 Espectacle protagonitzat per set actrius que repassen l'evolució de la visió de la dona a l'Estat espanyol a través de les cançons que es van fer populars entre 1939 i 1981.
 Més info: www.tantarantana.com

Fins el 14 de febrer
Teatre: 'Salvatges' Home d'ulls tristos'
 Sala Beckett. C. Alegre de Dalt, 55 bis.
 Obra del dramaturg austríac Händl Klaus protagonitzada per Gunter, un *metge sense fronteres* que torna a casa seva després d'un missió a l'Europa de l'Est i es veu embolicat en un laberint kafkaïa.
 Més info: www.salabeckett.cat

CALDES DE MONTBUI

Diuenge 7 de febrer
Teatre: 'La reina de la bellesa' de leenae de Martín Mc Donagh

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacte a: intercanvis@setmanaridirecta.info

Solidaritat amb el poble d'Haití. La Vía Campesina ha iniciat una campanya d'ajuda.
 CONTACTE:
www.viacampesina.org

M'ocupo del teu hort o **intercanvio serveis d'horticultura urbana i jardineria ecològica** per altres béns o serveis que puguin interessar-me.
 CONTACTE: Àngel
angel.correo.e@gmail.com

Vull formar una associació de boletaires a la zona

de Calaf, Igualada, Manresa i Ponts.
 CONTACTE: Ramón Muntada
amics.dels.bolets@hotmail.es

Compartim pis a Vallldoreix.
 CONTACTE:
blackholdmailer@gmail.com

Canvio classes de **kung-fu per plats bàsics cuinats o classes de fotografia.**
 CONTACTE: Pilar
 633 182 852.

T'agrada escriure? Som La Lluna en un Cove i **busquem col·laboradors literaris.**

Vols participar enviant relats per a selecció?
 CONTACTE:
www.lallunaenuncove.cat

Comparteixo pis al barri de Sants, habitació amb balcó i molta llum.
 CONTACTE: Sandra
sandranegre@hotmail.com

Canvio classes de **QuarkX-Press** per classes de Joomla o altres gestors de pàgines web.
 CONTACTE: Roger
qsabata@gmail.com

> EL TEMPS

DIJOURS 3

Entre migdia i el vespre ens creuarà la última borrasca d'aquest tongada d'hivern. Les pluges més intenses a Girona.

DIVENDRES 4

Farà més sol i bufarà el vent fort a l'Empordà el camp de Tarragona. Al Pirineu encara nevarà a la vessant nord. Ponentada a València.

DISSABTE 5

Una falca anticiclònica s'endinsarà fins a la mediterrània. Farà més caloretta, ja no caldrà portar abrics ni jerseis gruixuts a migdia.

DIUMENGE 6

El sol i les temperatures agradables es mantindrà a totes les comarques. Els vents destacaran per la seva absència. Calma i mar plana.

DILLUNS 7

Un front inestable s'aproparà des de Castella. Núvols alts i algun ruixat a les comarques de la Franja a partir del migdia.

DIMARTS 8

Alguns núvols alts però ambient generalment assolellat. Els vents de ponent faran que la temperatura s'apropi als vint graus a la costa.

18 h. Sala Stage. C. Folch i Torres, 52-54
Grup l'Ull de bou (San Esteve Sesrovires)
Organitza: TACA'M

CORNELLÀ DE LLOBREGAT

Divendres 5 de febrer
Activitats al CSO Laforsa
Av. de la Fama, 41
Presentació del fanzine *Consciencia Periferika* i del Calendari 2010 editat per la distribuïdora alternativa Mercat Negre del Prat.
Hi haurà pintxos per sopar i es grabarà en directe el programa de Ràdio Bronka *Chanquete ha Muerto*. Les activitats començaran a partir de les 20:30h.

EL MASNOU

Dissabte 6 de febrer
Jornada sobre el conflicte de Palestina
Can' Humet. C. Fontanills, 77
19 h. Projectió del film *Checkpoint Rock*
20 h. Xerrada a càrrec dels membres del col·lectiu Zaituna
21 h. Sopar palestí
22 h. Música punxa amb DJ Falang
Organitza: Associació Cultural Xalupa i Zaituna

EL PRAT DE LLOBREGAT

Dijous 4 de febrer
Xerrada, projecció i exposició "Terra do Brasil"
19 h. Racó del món. Pl. Agricultura, 4
Exposició a arran d'un viatge al Brasil que van fer un grup de joves l'any 2008 per fer un intercanvi amb el Moviment dels Sense Terra, un dels moviments socials més grans de l'Amèrica Llatina.

Divendres 7 de febrer
Mercat d'Intercanvi
De 11 a 14 h. Cases d'en Puig
Avda. Verge de Montserrat

GIRONA

Cicle: 'Experiències matemàtiques a l'abast de tothom'
4 de febrer: Descubrim la geometria a través de les bombolles de sabó.
11 de febrer: Matemàtiques i ombres
18 de febrer: Màgia matemàtica i matemàtiques màgiques
25 de febrer: Còctel mate-musical: 2/3 de fraccions + 1/3 d'harmonia

GIRONA DE POSTAL?

"Desemascarar la seva Girona de postal" és la intenció del concurs de fotografia sobre la ciutat convocat en el marc de la campanya organitzada sota el lema *Girona és mira però no es toca*, una iniciativa que tracta de posar en evidència les polítiques de maquillatge que han engegat molts ajuntaments com el de Girona a través de normatives cíviqes i plans d'urbanisme presumptuosos. El concurs se celebrarà quatre vegades l'any -coincidint amb les estacions- i està obert a totes les persones que hi vulguin participar enfocant les seves imatges amb ull crític. El premi és molt senzill: l'edició d'una postal free!

Probaràs tota la informació al bloc: gironadepostal.blogspot.com

Cicle organitzat per la càtedra Lluís Santaló. Entrada lliure, no cal inscripció
Totes les activitats es faran a les 20h. a l'edifici de la Universitat Politècnica IV, Campus de Montilivi. Més info: 972 41 84 17. Càtedra Lluís Santaló d'Aplicacions de la Matemàtica. Departament d'Informàtica i Matemàtica Aplicada.

LLEIDA

Jornades Culturals del IX Congrés de la CGT de Catalunya
Dimecres 3 de febrer
Xerrada-debat: *Anarquisme i alliberament nacional*, amb Jordi Martí i Font.
20 h. CSA La Maranya. C. Parc, 13
Divendres 5 de febrer
Presentació del llibre *25 anys de CGT*, amb M. Àngeles Rodríguez.
20 h. Biblioteca Pública. Rambla Aragó, 10
Dissabte 6 de febrer
21 h. Sopar
23 h. Actuació de Divide & Wenceslao

Casal Republicà Cargol Roig
C. Mestre Emili Pujol, 7.
23:30h. Festa al CSA La Maranya.
C. Parc, 13

MANACOR

Dimecres 3 de febrer
Xerrada i documental sobre Palestina
20 h. Sala SACMA
C. Bosch, 5
El col·lectiu Pallasos en Rebeldia visita l'illa de Mallorca per explicar la seva experiència a Palestina durant el 2009.
Més info: www.sacma.es

SANT CELONI

Ruta: El darrer viatge d'en Quico Sabatè
Dins dels actes de commemoració del 50è aniversari de la mort del lluitador llibertari Quico Sabatè, els dies 27 i 28 de febrer es farà una ruta que reconstrueix el seu últim viatge. La marxa sortirà des

de Sant Celoni i s'ha de fer la inscripció abans del diumenge 7 de febrer. Més info: 679 11 52 05 (Arnau) i al bloc 50aniversariquicosabate.blogspot.com/

SOLSONA

Dissabte 6 de febrer
Celebració del 4t aniversari del Casal Popular la Fura
Pl. Sant Pere, 7
Activitats tota la jornada des de les 10h.

TARRAGONA

Divendres 5 de febrer
Cinema: Reportatge del Moviment Revolucionari a Barcelona
19 h. Ateneu Llibertari Alomà
C. Misser Sitges, n°9
Primer reportatge de la Guerra civil. Rodat a Barcelona, les seves imatges abasten des del 19 al 23 de juliol de 1936.

Diumenge 7 de febrer
Excursió al Massís del Garraf
8h. Rambla Nova (davant d'Hisenda)
Inscripció gratuïta al 699 564 518
o a gata@tinet.cat
Organitza: GATA

TERRASSA

Divendres, 5 de febrer
Presentació del Laboratori Creatiu dels Amics de les Arts
Xerrada: *De les arts aplicades a les arts implicades* a càrrec de Jesús-Àngel Prieto.
20h. C. Teatre, 2
El nou Laboratori Creatiu dels Amics de les Arts és un projecte destinat a oferir un espai per l'acció, l'experimentació i el desvetllament; un espai per fomentar una xarxa d'usuaris i col·laboradors que vulguin compartir coneixements i creativitats. El projecte s'estructura segons un programa d'activitats: xerrades, col·loquis, visites a tallers de creadors, presentacions de projectes creatius i tallers.
Més info: laboratoridelsamics.blogspot.com

TIANA

Diumenge 7 de febrer
Mercat d'Intercanvi
De 11 a 14 h. en el antic camp de futbol
Organitza: Tiana Solidària

BARCELONA

Divendres 5 de febrer
CONCERT DE RÀBIA POSITIVA + FAMÍLIA BOLSON

El concert se celebrarà com a acompanyament de l'emblemàtica banda de hardcore de base Ràbia Positiva i pretén ser una gran festa, amb la col·laboració de Código Neurótico, Mall, Innocents, Diables i Castellars de Sants i molts més...

L'esdeveniment començarà a les nou del vespre a les Cotxeres de Sants (passatge Fructuós Gelabert s/n).

Més info: www.divendresfandula.org

> **MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES**

GIRONA
SOLIDARITAT AMB LA NÚRIA PÒRTULAS

El dia 7 de febrer farà tres anys que es va obrir el procés judicial de la Núria, condemnada a 2 anys i 6 mesos de presó. Per això, l'Assemblea de suport convoca diversos actes de solidaritat a Girona:

DISSABTE 6
13 h. Dinar solidari
16 h. Taula rodona: L'evolució de la repressió
Lloc: Pl. General Marvà

Més info: www.elsud.org/nuria

DIUMENGE 7
11 h. Pintada de mural al passeig d'Olot número 32.

17h. Manifestació davant la subdelegació del govern.

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Gustavo Duch COORDINADOR DE LA REVISTA 'SOBIRANIA ALIMENTÀRIA, BIODIVERSITAT I CULTURES'

“Qui alimenta el món són els petits camperols”

Gustavo Duch és cofundador de Veterinaris sense fronteres, organització que va dirigir des de l'any 1991 fins el 2009. Bon coneixedor de temes d'agricultura i alimentació, ara engegarà una nova etapa com a coordinador d'una nova revista anomenada 'Sobirania alimentària, biodiversitat i cultures'. Una publicació de pensament i anàlisi crítica de la realitat rural a escala global, que està previst que aparegui el mes de març i que editaran Via Campesina, el sindicat COAG, la Plataforma Rural i l'organització Grain.

Oriol Andrés
entrevista@setmanaridirecta.info

Cada dia s'envien 220.000 quilos de patates del Regne Unit a l'Estat espanyol i, també a diari, s'envien 72.000 quilos de patates de l'Estat espanyol al Regne Unit. Què està passant?

És la bogeria del comerç internacional, on els únics paràmetres que funcionen són els econòmics. S'han oblidat els paràmetres ecològics, els del comerç local... És el que s'anomenen aliments quilomètrics. També hi ha un altre exemple que va posar l'agroecòleg algerià Pierre Rabhi, que explica que hi va haver un accident de dos camions en una carretera de França i un dels camions baixava tomàquets cap a l'Estat espanyol i l'altre pujava tomàquets cap a França. L'agricultura és l'exemple perfecte de l'aplicació del model neoliberal perquè és el primer sector que es globalitza i on el tràfic de mercaderies, acompanyat del tràfic de capitals, es veu en la seva expansió més gran.

“Les grans superfícies són les noves dominadores del mercat de l'alimentació”

Aquest model provoca que un 70% de les persones que passen fam al món visquin a zones rurals.

El model neoliberal, tant al Sud com al Nord, ha generat una competència bestial entre l'agricultura de petita escala i la gran agroindústria. Això fa que els petits agricultors tinguin moltes dificultats per viure. Els atacs als quals es veuen sotmesos són molts i molt forts, ja que tenen davant tota la maquinària de les grans corporacions, que estan accedint al control dels recursos productius.

Un element clau en aquest procés és la distribució de les llavors.

Exacte. Després de les guerres mundials, s'implanten les llavors híbrides o millorades amb l'únic afany d'augmentar la producció. Això uniformitza els camps de tot el món i fa perdre milers de varietats. Després, s'introdueix el paquet dels agrotòxics -necessaris per aquestes noves llavors-, finalment, els fertilitzants inorgànics. Aquest paquet tecnològic es coneix amb la revolució verda i, efectivament, va augmentar la producció però va ser perquè s'acompanya d'un model d'extensió dels monocultius. En aquest trànsit, el control de les llavors passa de les mans camperoles a les de les grans multinacionals. A Europa, això significa una agricultura uniformitzada. Als països del Sud, en molts casos, significa la impossibilitat de viure del camp. Són llavors més cares que les normals i, sovint, van acompanyades del fracàs de les produccions perquè són molt sensibles a la climatologia.

Però les grans corporacions han aconseguit imposar aquestes llavors...

Gràcies a la capacitat que tenen aquests grups de fer lobby. S'ha venut sota el miratge de la productivitat, amb la connivència dels propis models d'investigació i de les universitats. Certament, en un cultiu de blat, la capacitat de producció de les llavors modificades pot ser millor que les natives, però no es contemplen els costos ecològics d'aquesta producció, que és molt exigent en agrotòxics i fertilitzants. Tot i això, en aquests termes, un model de diversitat àmplia de cultius amb un model agroecològic produeix molta més matèria alimentària que un monocultiu. Al final, és un tema polític, de qui

controla l'agricultura... i no la controlen els agricultors, de la mateixa manera que els pescadors no controlen la pesca. D'aquí neix el terme de sobirania alimentària, de la necessitat de recuperar els espais de decisió de països, pobles o individus sobre el model d'agricultura que volen tenir.

Quantes corporacions tenen el monopoli de l'agricultura industrial?

No deuen ser més de deu. En molts casos són les mateixes que controlen les llavors, els agrotòxics i els fertilitzants: Monsanto, Cargill, Novartis, Bunge... Després tenim les que controlen la pesca, entre elles l'espanyola Pescanova, que és la segona o tercera mundial. Després hi ha les empreses de transformació: Nestlé, Danone, Kraft... Però actualment, per sobre de totes elles, hi ha un paraigües que encara té més poder, que són les grans superfícies. Avui dia, qui controla l'alimentació ja no són Monsanto o Pescanova sinó les grans superfícies, ja que tenen el control dels consumidors i de la producció. Les més importants són Carrefour, Tesco i Wal-Mart. No només tenen la capacitat de marcar preus als productors sinó que, a més, s'estan convertint en productors i compren terres a altres països amb mà d'obra barata. I paradoxalment, aquestes grans superfícies estan rebent subvencions agràries europees. Se les considera camperoles. Mercadona va rebre dos milions d'euros el 2008.

Tenen un control total sobre el mercat d'aliments?

El 80% de les compres d'aliments passen per les grans superfícies. Per sort, l'alimentació al món no passa pel comerç. El 70% dels aliments del món prové de l'autoconsum, l'intercanvi o els petits mercats informals.

Si ara que es mercadeja amb molt poc ja en patim les conseqüències, imaginem-nos què pot passar si es tendeix com tendim cada vegada més cap a aquest model de mercat global.

És una dada positiva, no?

Qui alimenta el món són els petits camperols. Si en un país amb un 4% de població activa agrària com el nostre encara hi ha -per sort- molta producció a petita escala, imaginem a l'Àfrica, l'Àsia o l'Amèrica Llatina. I això ens porta a la reivindicació de l'agricultura a petita escala. Si és capaç d'alimentar el 70% de la població mundial sense ajudes, amb totes les dificultats que representa tenir aquests monstres davant, per poc que les polítiques reforcin aquest model, és prou evident que aquesta serà la fórmula per combatre la fam i el canvi climàtic. El 50% de les emissions de CO2 provenen del model d'agricultura industrial. L'agricultura camperola refreda el planeta.

Arran de tot això, les zones rurals i el moviment camperol s'estan convertint en una avançada de la lluita contra el sistema neoliberal?

En realitat, la història dels moviments rurals arreu del món és una història de reivindicacions i lluites constants. Des de Mèxic amb Pancho Villa fins al moviment de jornaleres a Andalusia. Des de finals dels anys 80, les lluites agràries d'arreu es comencen a reconèixer com a iguals contra uns poderosos globals i aquests sindicats agraris que conflueixen a la plataforma Via Campesina són els que ofereixen la primera resposta contestatària global, a Seattle, a Cancún el 2003... D'algun manera, s'han convertit en un focus d'altres moviments que han fet seu la defensa de la sobirania alimentària.

. LA COLUMNA

Zona grisa

Matthew Tree
opinio@setmanaridirecta.info

Divendres 29 de gener, l'exprimer ministre britànic, Tony Blair, va justificar la intervenció militar britànica a l'Iraq davant d'una comissió d'investigació. Ja se sap que aquesta intervenció no només era il·legal sinó que va resultar una espiral de violència politocoreligiosa que es continua cobrant desenes de vides de civils iraquians cada setmana. Era lògic, per tant, que el dia que Blair va prestar declaració -al Queen Elizabeth **i Conference Centre, a Londres- fora de l'edifici hi hagués un munt de manifestants que protestaven contra aquesta invasió objectivament catastròfica. Però, què deien les pancartes que portaven molts dels manifestants? ?gFora les tropes britàniques d'Afganistan!?!h. Jo recordo molt bé l'època -als vuitanta- quan jo i tots els meus amics donàvem per descomptat que qualsevol cosa que feia el nostre govern i el dels Estats Units era condemnable. (I, en la majoria de casos, teníem raó). Però això no volia dir que sempre tindríem raó en el futur. A l'Afganistan, l'enemic és una organització islamista -és a dir, teocràtica- que vol tornar a imposar un règim misogin i assassí. Els

La idea que *tot el que fa Occident és dolent per natura comporta el risc de dur-nos cap a un neofeixisme ocult

talibans, actualment, maten nenes que van a l'escola; torturen els seus presoners de guerra afganesos fins a la mort; cremen vius els camperols dels pobles considerats *proamericans; fan atemptats contra mesquites i mercats... En fi, són força pitjors que el govern d'Afganistan amb el suport dels Estats Units i Europa, per corrupte que sigui. La majoria dels afganesos no volen tornar a viure, sota cap concepte, en una societat en què es lapidien o es decapiten dones violades per ?gadulterih; o en què gairebé tot, des dels ordinadors fins al cinema passant per les fotografies, és prohibit sota pena de mutilació o mort. Si l'exèrcit afganès encara és incapaç de defensar el país contra l'exèrcit talibà sense el suport de militars estrangers, aquests reament haurien de marxar? En mirar les pancartes de protesta a Londres, em va semblar que en el fons es tractava del més pur egoisme: a aquells manifestants, l'única cosa que comptava era demostrar que eren del bàndol correcte, el dels ?gantimperialistes?h. Parlant clar: la gent que patiria, en la pròpia pell, totes les conseqüències d'una retirada de les tropes estrangeres -els mateixos afganesos- els importaven una merda. Així mateix, ja fa temps, dic jo, que la idea que *tot el que fa Occident és dolent per natura comporta el risc de dur-nos cap a una mena de neofeixisme ocult.